

BIGGLES

**NA OSTROVĚ
PAŠERÁKŮ**

W. E. Johns

BIGGLES NA OSTROVĚ PAŠERÁKŮ

RIOPRESS PRAHA

1998

První vydání Hodder and Stoughton, London 1957
První české vydání RIOPRESS Praha 1998
Přeložil Jan Nemejovský

STRUČNÁ GEOGRAFICKÁ POZNÁMKA

Indický oceán, kde se odehrává následující příběh, zaujímá rozlohu přibližně dvacet sedm miliónů čtverečních mil. Je to jediný ze všech tří velkých oceánů, který nesahá od pólu k pólu. Se svými tropickými vodami, omývajícími už pobřeží nejranějších civilizací člověka, je to skutečně oceán romantických příběhů, legend a exotických tradic. To do něho se vlévají proudy biblických dějin, na něm člověk poprvé využil větru jako hnací síly, to na něm se stále ještě plaví lodi, které se za věky jenom velice málo změnily. Před tisíci a tisíci lety se lidé plavili směrem na západ přes Atlantik do Evropy. Neohrabaně vypadající, ale mořské plavby schopné lodě, jako arabské plachetnice a džunky, podnikaly obchodní cesty se svým pohádkovým nákladem zlata, koření, vonných bylin a čínského hedvábí.

Pirátství je obvykle spojováno se severním pobřežím Jižní Ameriky, doménou Španělů. Možná proto, že odtamtud se nám dochovala jména některých nejznámějších pirátských kapitánů. Jejich vláda měla ale krátké trvání. Proti tomu pirátská živnost v Indickém oceánu kvetla po celá tisíciletí, téměř až do současnosti. A skutečně, jeden z nejúspěšnějších pirátů všech dob, Číňanka, která vešla ve známost jako Admirál Čing, operovala mezi Východoindickým a Čínským mořem dokonce až do první třetiny devatenáctého století. V roce 1813 zajala tři britské lodě a jejich kapitánům vlastnoručně uťala hlavu. Ke stáru se uchýlila do ústraní, odkud řídila obrovskou pašeráckou organizaci, která

měla všude svoje špiony. Dalším známým pirátem byl jistý Raga, kterého nakonec dopadla jedna fregata u Kuala Batu na západním pobřeží Sumatry. Pirátství a pašeráctví nejsou v Indickém oceánu žádné nové profese.

Jedním z velkých obchodních center byl i tropický ostrov Cejlon, známý v období Zlatého věku jako Taprobane. Visí, stejně tak jako jedna z těch perel, které jej proslavily, u jižního konce Indie. Jaffna, starý námořní přístav a moderní letiště, o kterém bude řeč na následujících stránkách, je ostrov u severního pobřeží. Ještě pořád tady leží i zříceniny dávné holandské pevnosti, která jej měla chránit.

Na stejné zeměpisné šířce, devět set mil na východ a hned na sever od rovníku, je skupina ostrovů známá jako Nicobary, z nichž jen dvanáct je obydlených. Až donedávna sloužily za úkryt pirátům, kteří tady číhali na bohatě naložené lodě projíždějící Malackým průlivem cestou z Číny.

Opět dál na východ, ne příliš daleko odtud, je pak dlouhé pobřeží Malajského poloostrova. Kuala Lumpur, důležitá letecká základna, je hlavním městem státu Selangor.

Na jihovýchod od Nicobar a na protější straně Malackého průlivu je indonézký ostrov Sumatra, dlouhý přes tisíc mil a mající na svém severním okraji letiště Kutaradja.

Do těchto míst zamířil Biggles při pátrání po pachatelích moderního pirátství.

Kapitola I

BIGGLES MÁ POCHYBY

Komodor Raymond ze Zvláštního útvaru letecké policie pohlížel s ustaranou tváří na svého šéfpilota a laskavě, byť poněkud znaveně, pronesl: „Tak vy Bigglesí říkáte, že vypadám unaveně? A můžete se tomu divit? Teď máme na světě ze všech dob nejvyšší stavy policie a navzdory tomu, navzdory snahám padesáti dvou států, které spojily svoje síly, aby vytvořily Mezinárodní policejní agenturu, navzdory rádiu, radaru a dalším technickým vynálezům, máme dneska mnohem více organizovaného zločinu než kdykoli předtím. A ode mne se očekává, že to zarazím.“

Biggles sáhl po cigaretě. „Tenhle stav věcí je nevyhnutelný, protože zisk z úspěšně provedeného zločinu je také mnohem větší než kdykoli předtím. A co se týče těch nových vynálezů, tak stejně jako jsou dostupné policii, jsou také dostupné všem kriminálíkům. Navíc jejich zavedením vznikl nový typ zločince, člověka s inteligencí a schopností efektivně organizovat. Jelikož daňový systém způsobil, že se slušný člověk prakticky nemůže poctivým způsobem stát bohatcem, dá se přirozeně očekávat, že si někteří lidé prostě najdou nějaké jiné způsoby. Čím víc zákonů budete vymýšlet, tím víc lidí se je bude pokoušet obcházet.“

„No, já nevím,“ zabručel komodor, „ale co vím určitě je, že transport pašovaného zboží se stává rozsáhlým mezinárodním podnikáním. Některé z těchto

zločineckých organizací si určitě přijdou ročně na celé miliony. A už to není záležitost nějakých nylonových punčoch, doutníků nebo alkoholu. Jsou to diamanty, drogy, tvrdá měna, padělané cestovní šeky, zlato – a všechno v tak velkém měřítku, že by to dokázalo narušit národní hospodářství celých států.“

„Proč najednou takový záchvat pesimismu?“ zeptal se Biggles oklepávaje popel z cigarety.

„Právě jsem si prostudoval zprávu Komise valného shromáždění. Abyste si dovedl představit, co se děje, tak jsem se tam dočetl, že v minulém roce bylo zachyceno a zkonfiskováno jenom indickými celními orgány čtyřicet tisíc uncí nelegálního zlata v ceně šesti milionů liber! Pokud si tyhle bandy mohou dovolit takovou ztrátu a klidně pokračovat ve své činnosti, tak si jistě každý dokáže představit, jak asi musí vypadat jejich celkový obrát!“

Biggles přikývl. „Poptávka po zlatě v Indii, kde lidé dávají přednost malinkému kousku pravého zlatého šperku před stovkou imitací, je nenasytná. Pusťte zlato na volný trh, tak jako to bylo tisíce let a hned máte po mafii.“

„Musíme přijít na jiné způsoby, jak to zarazit.“

„Jaké?“

„To mi povězte vy.“

Biggles se zatvářil zoufale: „Mějte slitování, pane. Jak můžete čekat ode mne, s těmi pár piloty a půl tuctem letadel co mám k dispozici, že se domluví se všemi těmi agenty a operativci roztroušenými od jednoho konce světa na druhý? Dokud budou existovat celnice, tak budou pořád i pašeráci. Kdybyste měl prohledat každého, kdo přechází hranice, nikdo by se nikam nedostal.“

„Já nemluvím o pašeráctví v malém. O nějakém tom pouhém individuálním pašeráčkovi. Já si dělám starosti s těmi velkými gangy. A není to jenom pašování. Vypadá to, že se nám začíná vracet i piráctví na širém moři.“

Biggles se usmál: „No až se o tom dočtou děti, tak budou nadšením bez sebe, protože uvěřili pohádkám, ve kterých jim vypravěči líčili pirátství jako úžasně romantické povolání. Kde se tahle epidemie zase objevila?“

„Epidemie to není – ještě ne. Doposud se vyskytl pouze jenom jeden případ. Ale pokud k tomu došlo jednou, tak k tomu dojde zase znovu a než se nadějeme, budou muset malá letadla létat z bezpečnostních důvodů jenom v konvojích.“

„Kde k tomu došlo?“

„V Indickém oceánu.“

Biggles zvedl obočí. „Kde přesně?“

„V oblasti Nicobarských ostrovů.“

„Zní to, jako by se opakovala historie. Osobně věřím tomu, že Nicobary byly vždycky úkrytem těch veselých námořních vlků, kteří před všemi ostatními vlajkami dávají přednost té černé.“

„Fakt, že se tenhle problém vyskytl právě tam, nutně neznamená, že se omezí jenom na tuhle oblast. Může se to rozšířit i do Tichého oceánu a pokud k tomu dojde, tak bude třeba pro strážní službu mnohem více lodí, než by si mohla dovolit jakákoli jednotlivá země.“

Biggles přimhouřil oko. „Doufám, že mi nechcete naznačit, že já, se svojí zastaralou flotilou, vyženu bájného piráta Rogera ze sedmi moří?“

„No, něco s tím udělat musíme.“

„Proč?“

„Protože se poškozená loď plavila pod naší vlajkou. To nám v té záležitosti ukládá jisté závazky. Majitel lodi očekává naši ochranu.“

„To ať si, k čertu, očekává!“

„Je velmi rozzlobený a navíc žádá náhradu.“

„No tedy! Copak to po nás asi chce? Eskortu s celou královskou flotilou? Kdo je tenhle námořní nádiva?“

„Pokud budete poslouchat, tak vám to řeknu.“

„Jsem jedno ucho, pane. Dejte se do toho. Já jsem vždycky měl slabost na trochu piráctví. Ale od té doby, co zrušili trest smrti, tahle živnost ztratila trochu ze svého lesku.“

„Dotyčné plavidlo bylo absolutně provozuschopné pro zámořskou přepravu. V Indickém oceánu je známé jako sambuk. Konkrétně tento typ člunu má výtlak sedmdesát tun a jmenuje se Šima. Patří jednomu bohatému cejlonskému obchodníkovi, jakémusi panu Tidorovi. Původně byla tato plavidla stavěna jako plachetnice, které se pohybovaly jenom díky větru a proudům, ale jejich moderní verze, jejichž příkladem je Šima, jsou vybaveny pomocným motorem. Jelikož není třeba využívat proudů jako dřív, je potřeba i menší posádka. Šima měla jenom šestičlennou obsluhu. Její domácí přístav je Jaffna, na severním konci Cejlonu. Musím vám ještě říci, že sambuky se používají zejména pro lov perel, což právě dělala Šima, když byla přepadena. Její majitel byl v té době zrovna na palubě.“

„Jaké národnosti je pan Tidore?“

„Je považován za Inda, ale je ve skutečnosti Syřanem, už dávno usedlým na ostrově. Jeho posádku většinou tvoří Tamilští Indové, i když jako potápěče

používá Araby z Perského zálivu. Jak víte, patří mezi nejlepší potápěče bez výstroje na světě.“

Biggles přikývl.

„Tak jak jsem řekl,“ pokračoval dál komodor, „Šima byla na výpravě za perlami, když byla přepadena. Tidore tvrdí, že byli právě v oblasti Nicobarských ostrovů a krátce po poledni se začali vracet s bohatým úlovkem domů, když se nad nimi překvapivě, protože byli mimo veškeré vzdušné trasy, objevilo nějaké letadlo. Sněslo se níž, dvakrát nad nimi zakroužilo, a pak se vzdálilo směrem, odkud přiletělo.“

„Zapsal si jeho registrační číslo?“

„Zjevně ne.“

„Proč ne, když to letadlo letělo tak nízko?“

„Pravděpodobně proto, že neviděl žádný důvod pro to, aby si ho zapisoval.“

„Rozeznal typ letadla?“

„Ne. Ani byste to od něho nemohl čekat. Dokáže říci jedině, že mělo dva motory. Neexistuje sice žádný důkaz domnívat se, že měl ten stroj cokoliv společného s tím, co následovalo, ale teď se to jeví, jako že mohl provádět průzkum. V každém případě pak druhý den předhonil Simu jeden rychlý člun nebo motorová jachta, která vypálila jeden výstřel před příd' Šimy, aby ji přinutila zastavit, což se také stalo. Potom na palubu vstoupili dva maskovaní běloši podporovaní pár čínsky nebo japonsky vyhlížeujícími týpkami se samopaly. Celý úlovek perel byl přenesen na palubu té jachty, která vzápětí odrazila pryč.“

„Poznal Tidore tu loď? Tu jachtu, člun nebo co to bylo?“

„Nikdy předtím ji neviděl.“

„Ale její jméno si zapsal?“

„Tvrdí, že měla jméno na přídi i zádi zakryté plachtou.“

„Takže milý pan Tidore poté, co ho jedno letadlo a jedna loď ve společné akci oloupily, není schopen poskytnout jakýkoli významnější popis ani jednoho z nich. To tedy není zrovna dobrým pozorovatelem!“ Bigglesův tón byl teď lehce cynický.

„Měl štěstí, že se vůbec dostal domů, protože na Šimu ta jachta začala střílet se zjevným úmyslem ji potopit, když se náhle objevil nějaký parník a jachta plnou rychlostí zmizela. Šima byla těžce poškozena. Jeden člen posádky byl zabit a tři zraněni, z toho dva těžce.“

„Jak se jmenoval ten parník?“

„Tidore tam nečekal, aby to zjistil. Pospíchal domů.“

„Takže přišel o svoje ústřice. No a co má být?“

„Byl pojištěný v Londýně u Lloydů a teď žádá odškodnění deset tisíc liber jako náhradu za utrpěnou škodu, za zraněné a za škodu způsobenou jeho lodí. Proto tedy nemůžeme celou tuhle záležitost jen tak ignorovat. Pokud by takové pirátství pokračovalo, ovlivnilo by pojistné za malá plavidla v tamních vodách, které by stouplo, a to by znamenalo pro místní obchodníky vážnou věc.“

„Už mu tu pojistku vyplatili?“

„Ještě ne.“

„To bych myslel.“

„Proč říkáte tohle?“

„Protože jestli jsem v životě slyšel nějakou historku, co zní divně, tak je to přesně tahle.“

„Snažíte se mi naznačit, že Tidore nemluví pravdu?“

„Mám pocit, že ji neříká celou.“

„Ale proč by tu příhodu vyprávěl, kdyby to neměla být pravda?“

„No s prostřílenou lodí dělostřeleckými granáty, jedním námořníkem mrtvým a ostatními raněnými by nějakou historku musel stejně vymyslet – zvláště v případě, že by se ucházel o pojistné plnění.“

„Ale to jsou přesně ty faktory, které jeho příběh potvrzují.“

Biggles se lehce usmál. „Zajisté. Přirozeně, že se ten příběh bude přesně hodit na situaci, kterou může vidět celý svět, jakmile loď dorazí do přístavu. Jakákoli jiná historka by jenom vyvolala všelijaké drby a možná i podezření, že Tidore je lhář. Hlavní faktory musí být v zásadě vždycky pravdivé. Jsem připraven připustit, že Šimu skutečně přepadli a oloupili. Jenže nejsem schopen uvěřit tomu, že v tom není ještě něco víc.“

„Proč ne?“

„Protože kromě toho, že je Tidore neobvykle nevšimavý a přihlouplý chlápek na tak úspěšného obchodníka, je tam ještě mnoho všelijakých zádrhelů, které mi připadají velice neobvyklé, nemám-li dokonce říci nepřirozené. Když se lidé chovají nepřirozeně, má to vždycky nějaký přirozený důvod.“

„Co je na tomhle nepřirozeného?“

„Zprv, proč Tidore jel stovky mil k Nicobarským ostrovům, když se ty nejkrásnější perly na světě nalézají přesně před jeho prahem – v průlivu Palk, mezi Cejlonem a Indií?“

„Třeba se rozhodl prozkoumat nové území?“

„Vy byste se plahočil stovky mil nebo tak nějak, abyste si natrhal švestky, kdybyste jich měl plno ve svojí vlastní zahradě?“

„Ehm – asi ne.“

„Správně. A proč Tidore podnikal tu výpravu osobně? Pokud je mi známo, tak si bohatí obchodníci hezky sedí tam, kde je bezpečno a příjemně a platí si ostatní, aby riskovali za ně. Byli by blázni, kdyby to tak nedělali.“

„Třeba se Tidore těšil na pěkný výlet po moři?“

Biggles ohrnul rty. „Těšit se na dlouhý výlet po moři v malé lodičce na nebezpečném oceánu by bylo pro orientálního magnáta tak neobvyklým chováním, že kdyby to byla pravda, tak by ho člověk mohl podezírat, že přišel o rozum. Ne, ne. Tidore tu výpravu nepodnikl pro zábavu a dokonce ani ne kvůli zdravému vzduchu. Ale tohle teď pomineme. Podle té vaší historky Tidore tvrdí, že měl bohatý úlovek.“

„Správně.“

„Jak mohl ale vědět, že chytil bohatý úlovek?“

„Představuji si to tak, že má oči a je schopen rozeznat perlu, když ji má před sebou.“

„Já jsem přesvědčený, že na Cejlonu existuje nějaký zákon, že se mají perlorodky přivážet neotevřené. Rozpočítají potom ústřice na hromady a jednu z nich si zaberou úředníci jako daň. Nikdo ale přece nemůže vědět, co je v ústřici, dokud ji neotevře.“

„Tidore chtěl třeba jenom říci, že měl velký náklad ústřic.“

„Tak dobře. Ale pak mi vysvětlíte tohle. Protože jenom jedna ústřice z tisíců obsahuje perlu mající nějakou hodnotu, proč by měl nějaký pirát podstupovat

takové riziko, problémy a výdaje, aby využil letadlo a loď pro získání škeblí, z nichž jenom pár může obsahovat nějaké perly? To mi nedává smysl. Dokonce i kdyby Tidore věděl, co má na palubě, ten pirát to vědět nemohl. Nebo ano?“

„Co si tedy myslíte?“

„Já si myslím, že Šima skutečně vezla nějaký cenný náklad. A ten pirát to moc dobře věděl.“

„Ale i hodnota pouhých škeblí, i bez perel, by byla dosti značná.“

„Povídali. Kvůli materiálu na knoflíky se člověk nedopouští pirátství! Kdyby se celá tahle věc přihodila na západ od Nicobarských ostrovů, jak se tvrdí, tak pokud je moje znalost zeměpisu ještě k něčemu, to letadlo by muselo být nejméně čtyři sta mil od nejbližšího oficiálního letiště. Takže pokud Tidore není lovec perel, co má největší štěstí na světě, tak by všechny ty vylovené škeble na jeho palubě nestačily ani na zaplacení paliva, co to letadlo spotřebovalo. Tudíž podezírám Tidora, že měl na palubě něco mnohem cennějšího než ústřice a ten pirát to musel vědět. Mně se to alespoň tak jeví.“

„Co jiného by mohl mít na palubě?“

„To kdybych věděl, tak bych znal všechny odpovědi.“

„Takže z toho vyplývá, že Tidorovi nevěříte?“

„Ne tak úplně. Hodně z toho může být pravda. Ale hádám, že Tidore jaksi opomněl zmínit tu nejdůležitější část – skutečný účel své cesty. Přirozeně můj hlavní zájem je v té letecké záležitosti a souhlasím s vámi, že taková leteckonámořní mafie by se mohla stát pěkně nebezpečnou.“

„Jsem moc rád, že alespoň s něčím souhlasíte,“ zavřel komodor s jemným sarkasmem. „Nechtěl byste si zaletět na Cejlon a prověřit svůj názor přímo na místě?“

„Nijak zvlášť. Pokud jde o aktivity pana Tidora, tak mi jsou absolutně lhostejné.“

„Musíme s tím něco udělat. Když už pro nic jiného, tak proto, aby nás nikdo nemohl obvinít, že to necháme zapadnout. Kdybyste tam zaletěl, tak budete na místě, kdyby se mělo něco podobného opakovat.“

„Pochybuji, že se to zopakuje. Rozhodně ne s Tidorem. Jestli mluví pravdu, bude chvíli trvat, než zase někdy opustí suchou zem. Ale porozhlédnu se tam, pane. Nezapomínejte ale, že Indický oceán obsahuje docela dost vody, takže doufám, že nebudete na výsledek moc pospíchat.“

„Zjistěte, co dělá Tidore, a co je ještě důležitější, pokuste se sehnat něco o tom pirátovi.“

Biggles vstal. „Půjdu, řeknu hochům, co se stalo, apak se spolu podíváme na mapu.“

Hluboce zamyšlený se Biggles vracel do své kanceláře, kde svému pilotnímu týmu vyprávěl, co vyslechl od komodora Raymonda.

„Zní to jako další malinká jehla v pěkně veliké kupce sena,“ poznamenal Algy, když Biggles skončil.

„Mohlo by to být ještě horší,“ odvětil na to Biggles. „Takhle máme alespoň dva konce k něčemu, co myslím, že je pěkně zamotané klubko pravdy, polopravd a lží. Takže nejdříve se musíme rozhodnout, ze kterého konce začneme. Jeden je na Cejlonu, ten druhý je na vzdáleném konci Indického oceánu, přesná poloha je neznámá.“

„Ale proč by měl tenhle Tidore lhát, kamaráde?“ vložil se do toho Bertie. „Chci tím jen říct, že když

někoho oloupí, tak ten se obvykle snaží ze všech sil pomoci policii, aby dostala syčáka, co mu šlohnul peněženku, ne?“

„Ne v případě, že má sám co skrývat.“

„Ty myslíš, že odtamtud fouká vítr?“

„Jsem si tím pěkně jistý. Na tvoji otázku je evidentní tahle odpověď: Tidore možná lže nebo vynechává jistá fakta – což přijde nakonec na stejno. Kdyby totiž nebyl na legální výpravě, ztratil by právo požadovat na pojišťovně náhradu škody.“

„Ale ty si myslíš, že je to z jiného důvodu,“ namítl Ginger.

„Ano. Říkejme tomu strach. Strach, že pokud prozradí piráty, přijdou si pro něho. On chce peníze od pojišťovny, aniž by musel prozradit, kdo ho to obral a proč. On to ví, ale bojí se to říct. Nezapomínejte, že by to o těch svých zraněných a stavu lodi musel zpátky v přístavu alespoň nějak vysvětlit. Není přece pravděpodobné, že by si sám zničil svoji vlastní loď. De facto si ani nedovedu představit, jak by to dokázal, i kdyby byl býval měl to dělo. Pro mě už ten fakt, že byl vůbec přítomen na lodi, naznačuje, že šlo o něco víc, než o pouhý lov na perlorodky. Kdyby byl měl zájem jenom o to najít perlorodky, byl by to býval mohl udělat mnohem blíž domova.“

„Nemohlo dojít ke vzpouře nebo něčemu takovému?“ navrhoval Bertie.

Biggles zavrtěl hlavou. „Vzbouřenci by nebyli tak hloupí, aby riskovali, že si pod sebou potopí vlastní loď. Kromě toho, až by se dostali domů, tak by určitě začali mluvit. Posádka určitě zná pravdu, ale jelikož je v tom namočená, tak asi zpívat nebude.“

„Pravdu znají taky piráti,“ vložil se do toho Algy.

„Samozřejmě. To letadlo a jachta tam nebyly žádnou náhodou. Byly tam za určitým účelem a ten účel byl přímým následkem informací, co dělal Tidore. Jako tom ale mohli vědět? Pomocí nějakých špionů? Pokud do toho budeme muset zahrnout i špiony, tak půjde o větší organizaci, než si šéf myslí. Odkud to letadlo přiletělo? Kde doplňovalo palivo? Vždyť jakmile ten pilot uletěl trasu tam a zpátky, což představuje skoro tisíc mil, musel začít pečlivě sledovat ukazatel paliva.“

Biggles přešel k veliké mapě na stěně. „Nejbližší oficiální letiště jsou v Puketu, na Malajském poloostrově, nebo v Kutaradji, až na severním cípu Sumatry. Bez znalosti typu letadla a jeho doletu nemůžeme přesně stanovit, na která další doplňovací letiště by mohlo doletět, ale zhruba odhadnout se to dá. Podle Tidora se to letadlo objevilo v poledne. Když odhadneme jeho rychlost na asi dvě stě mil za hodinu, tak by to mohlo být někde tady, kolem dvou hodin, když přistálo. Takže řekněme, že někde mezi dvěma a třemi hodinami, sedmého května, ten den, kdy se objevil náš stroj, někde v Malajsií či Sumatře přistálo letadlo, aby doplnilo palivo. O tom by měl existovat záznam a jelikož tolik letišť tam zase není, měli bychom být schopni to vypátrat. Což mi vnuklo takový nápad. Chci se na Cejlon vypravit jako první věc a navštívit pana Tidora, abych si vyslechl, co o tom ví.“

„Tak moment,“ přerušil ho Algy. „Prověřujeme tu Tidorovu verzi, nebo honíme piráty?“

„Obojí. Jedno by nás mělo přivést k druhému. Právě jsem se chystal říct, že není třeba, abychom na Cejlon letěli všichni. Třeba nám uspoří čas, když začneme

najednou z obou konců a pokusíme se je spojit. Algy, ty si vezmeš Bertieho do Vydry a pokryjete všechna letiště v rozumné vzdálenosti od Nicobarů, abyste zjistili, jestli tam něco na toho dvoumotorového piráta náhodou nemají. Já poletím na Cejlon, abych si promluvil s Tidorem. Až s ním budu hotov, což by nemělo trvat dlouho, přiletím za vámi, abych viděl, jak pokračujete. Sejdeme se, řekněme, v Kuala Lumpuru. Měli bychom se raději držet, pokud to bude jen trochu možné, na britském území. Tam se také sejdeme. Kdokoli, kdo skončí první, poletí tam a bude čekat na ostatní.“

„Dobrá,“ souhlasil Algy. „Je to jasné.“

„Neříkejte nic o tom, že jste od policie, nebo o tom, co děláte, jediné v případě absolutní nutnosti,“ uzavřel Biggles. „Co se mne týče, já požádám šéfa, aby zařídil s pojišťovnou, abych se mohl stát jedním z jejích zástupců. Detaily můžeme vypracovat během příprav k odletu. Tak a teď jděte na to.“

Kapitola II

PAN TIDORE

O devět dní později, v pěkném, ale dusném počasí přistál policejní Halifax s civilními registračními znaky, ale bez čehokoli, co by naznačovalo oficiální poslání, na letišti v Jaffně, na nejsevernějším cípu Cejlonu. Když dohlédli na doplnění paliva a zatažení letadla do stínu, protože slunce doslova pražilo, odešli Biggles s Gingerem za důstojníkem letové kontroly, protože Biggles se rozhodl, že své vyšetřování začne tam.

K jeho spokojenosti se ukázalo, že důstojník je Angličan jménem Carwell, bývalý důstojník R.A.F., na kterého se mohli spolehnout, že bude mlčet. Biggles totiž věděl, že kdyby se jeho mise prozradila, měli by nejméně jednou tolik potíží. Začal tím, že se představil svým pravým jménem i s průkazem.

Carwell se na něho zvědavě zadíval. „Už bylo na čase, aby se tady někdo porozhlídnul,“ poznamenal potom. „Co se tady děje, je každému jedno.“

„Co se tady děje?“ zeptal se rychle Biggles.

„To já právě nevím a nevím, jestli to chci vědět,“ odpověděl Carwell. „Vím jedině, že se něco děje. Víte přece jak to. chodí v Orientu. Něco cítíte ve vzduchu, ale dá se to těžko vyhmátnout. Máte prostě pocit, že vám všichni lžou nebo se bojí mluvit a nevíte, komu vlastně máte věřit. Ale musím říct, že na mne si nikdo nic nedovolil a tak to rád takhle nechám.“

„Myslím, že děláte dobře,“ souhlasil Biggles. „Co já skutečně hledám, je nějaký tip o tom domnělém pirátství,

co nahlásil jistý obchodník a majitel lodí jménem Tidore, který tady žije. Vypadá to, že v tom hrálo roli také nějaké letadlo. Jakýsi dvoumotorák. Neměl jste tady čistě náhodou nějaké takové typy, buď soukromé nebo mimo pravidelné lety?“

Carwell se na okamžik zamyslel. „Ne, to nemůžu říct. Mám tady jediné pravidelné linky. Příležitostně sem zavítá nějaký typ od R.A.F.. Když ale říkám pravidelný, tak to nesmíte brát tak úplně doslova. Věci tady nefungují přísně podle plánu. Například ta zelená Dakota, co je teď na ploše, s těmi čínskými znaky, patří jednomu soukromému koncernu, který operuje mezi Macaem a Madrasem a na cestě se tady stavuje. Ale na těch jejich příletech a odletech není vůbec nic pravidelného, i když to pravděpodobně může být následkem nepravidelné poptávky. Aby lítalo prázdné, to by přirozeně nedávalo žádný smysl.“

„Pokud pochází z Macaa, tak by asi letěla kolem Nicobar,“ pronesl Biggles zamyšleně.

„To by asi měla. Obvykle se staví v Saigonu, Phuketu, někdy s mezipřistáním a pak letí rovnou sem.“

„A tady tankuje.“

„Samozřejmě. Je to dlouhá trasa.“

„A pak letí podle pobřeží Malabar do Madrasu.“

„Tak to chápu i já.“

„Je to osobní přeprava?“

„Nákladní a příležitostně nějaký ten cestující. Nevím, komu ten podnik patří, protože průvodní dokumenty jsou v čínštině nebo japonštině – nejsem si jistý, co je co. Ale pilot je příjemný mrňous, Japonec jménem Mitsubu. Momentálně je ve městě.“

Biggles přikývl. „Měl jste někdy nějaký důvod k podezření, že je to něco jiného, než na co to vypadá?“

„To je pěkně jedovatá otázka!“

„Ve svojí profesi musím klást otázky.“

„Odpověď je ne. Vždycky mají všechny papíry v pořádku. Odpovídají předpisům. Platí za přistání a tak dále, a já se o nic víc nestarám.“

„Správně děláte,“ musel souhlasit Biggles.

„Zůstanete tady dlouho?“

„Mám se sejit s jedním člověkem v Malajsii. Možná tady budu asi tak den nebo dva. Na druhé straně se možná najednou rozhodnu odjet co nejdřív, takže jestli mě uvidíte, jak startuji v nějakou nezvyklou dobu, tak vězte, že je všechno v pořádku. Teď si půjdu promluvit s Tidorem.“

Carwell na něho úkosem pohlédl. „Dávejte si pozor, abyste s ním jednal opatrně,“ poradil tiše Bigglesovi.

„Proč? Máte něco proti němu?“

„Ne, o ničem nevím, ale jelikož tady náhodou žiju, tak vím, že on je jeden z těch lidí, o kterých je lepší nemluvit.“

„Ach tak. Takhle to tedy je,“ pronesl zamyšleně Biggles. „Jelikož víte, kdo jsem a co dělám, nemohl byste být trochu sdílnější?“

„Já nerad opakuju drby, když nemám ani nitku důkazů, které by je potvrdily.“

„Toho si vážím.“

Carwell ztlumil hlas ještě víc. „Povídá se, že vydělává víc vedle svého normálního podnikání, což je, nebo byl, nákup a prodej rýže.“

„Pašuje?“

„To obvykle takovéhle drby znamenají.“

„Drogy?“

„Polovina Východu žije tak či onak z prodeje drog.“

„Díky, Carwelle,“ uznale mu pokynul Biggles.

„Nemusím snad ani říkat, že bych vám byl vděčný, kdybyste o mně s nikým nemluvil.“

„Na to můžete vsadit svůj život, že nebudu,“ ujišťoval ho Carwell. „Tady když jste zadobře s policií, tak to vás může u jistých kruhů dostat do špatného světa. A já musím živit ženu a rodinu.“

„Tak my si dáme něco k snědku v buffetu a půjdeme dál. Předpokládám, že si mohu půjčit auto do města?“

„Jistě. Jestli chcete, nějaké vám připravím.“

„Díky. A děkuju, že jste byl tak upřímný. Nashledanou.“

„Nashle.“

Jak kráčeli k buffetu, Biggles poznamenal ke Gingerovi: „Vzhledem k tomu, co nám pověděl Carwell, nepředpokládám, že se toho u Tidora moc dozvím, nebo od kohokoli jiného tady. Ale k něčemu to přece jenom bude, vidět typ toho člověka, se kterým musíme jednat. Nikdo tady ani slovem neprotestuje proti pašování drog ze strachu, že by mu zastavili jeho vlastní zásoby.“

Lehce poobědvali, hodně pozdě, a pak šli ven, aby zjistili, že Carwell drží slovo co se týče automobilu. Řidič byl, jak se ostatně dalo čekat, barevný. Když mu udali cíl cesty, tak se na ně ještě jednou podíval, než je pak ujistil, že nemusí jet daleko.

„Tenhle gentleman zjevně žije na úrovni,“ poznamenal Biggles tiše ke Gingerovi, jak auto zatočilo do široké ulice lemované palmami s luxusně vypadajícími domy, občas se objevujícími po obou stranách.

Řidič zastavil u kovaných železných vrat. Za nimi se vinula krátká příjezdová cesta skrz luxusní tropickou zahradu až k obrovitému domu, ještě nákladnějšímu než ty v okolí. Vrata byla zavřená. Když se vydali k nim poté, co zaplatili řidiči, Ginger poznamenal: „Se vším tímhle se člověk musí ptát, proč by takový člověk měl riskovat nějaký nelegální byznys.“

„Někteří lidé dosáhnou právě tohoto postavení, když se po jistou dobu věnují právě nelegálnímu podnikání,“ odvětil Biggles suše. „Ale nesmíme dělat ukvapené závěry,“ pokračoval dál. „Nejedno poctivé bohatství bylo nashromážděno díky obchodu s čajem, kořením a ostatními příjemnými věcmi, které produkuje tenhle zemský ráj.“

Když došli k vratům, otočil klikou. Vrata zůstala zavřená. „Zamčeno,“ pronesl lakonicky. Obrátil se ke Gingerovi. „Vypadá to, jako že náš gentleman není doma. Nebo, pokud je doma, mohli bychom předpokládat, že se něčeho bojí. Zkusím zvonek.“

Ještě než stačil zazvonit, objevili se dva bíle odění muži, kteří vystoupili z jakýchsi křovisek hned za vraty, a opatrně se k nim blížili. Ginger si přitom všiml dalšího muže, který je sledoval.

„No tedy,“ zabručel Biggles. „Ať už je pan Tidore doma nebo ne, je jasné, že tu nečekané návštěvy nejsou zrovna vítané.“

„I očekávané návštěvy,“ dodal Ginger.

Jeden z mužů uvnitř pronesl stručně, aniž by odemkl vrata: „Co je?“

Biggles mu odpověděl: „Já bych rád navštívil pana Tidora.“

„Pan Tidore není doma.“

„Vyříd'te mu, že jsem přijel z Londýna,“ odvětil mu klidně Biggles. „Kdybyste mu předali moji navštívenku, myslím, že mě přijme.“ Mezitím co mluvil, prostrčil mříží jednu ze svých navštívenek, které si pro tuto příležitost připravil. Pod jeho vlastním jménem tam byla adresa pojišťovací firmy.

Indický služebník, ten co promluvil, řekl: „Počkejte,“ a odešel. Ostatní je ostře sledovali.

Nemuseli čekat dlouho. Vrata byla odemknuta. Byli vpuštěni dovnitř a po krátké chůzi došli na patio vzadu u domu, kde v pohodlném křesle seděl člověk, pravděpodobně ten, kterého hledali, vedle tiše předoucího elektrického větráku, obklopen palmami a dalšími exotickými rostlinami.

Když vstal, aby je přivítal, Ginger si ho pozorně prohlížel, protože na něm nebylo vůbec nic výjimečného. Viděl před sebou asi pětapadesátiletého muže, který začíná šedivět, se sklonem k obezitě, hladce vyholeného, s hladkou kůží barvy světlé kávy. Jeho výraz byl neurčitě zdvořilý, vystupování nenápadně sebevědomé a jeho pohyb, pokud se pohnul, vědomě graciózní. Oblečen byl podle indické módy, dokonale, v dlouhém tmavém saku a bílých kalhotách.

„Dobré odpoledne, pánové,“ pronesl hlasem hebkým jako hedvábí. „Jsem šťasten, že se s vámi setkávám. Prosím, posad'te se. Smím vám nabídnout nějaké občerstvení?“

„Ne, díky, právě jsme obědvali,“ odmítl Biggles přijímaje křeslo.

„Tak třeba trochu kávy?“

„To by bylo příjemné. Díky.“

Ginger si všiml, že ti dva muži, kteří je vpustili dovnitř, zůstávají poblíž na stráži. Přinesli kávu a začala konverzace.

„Doufám, že jste přijeli, abyste vyřídili mou pojistku, plukovníku Bigglesworthi,“ řekl Tidore se stínem úsměvu.

„Jenom pane Bigglesworthi,“ opravil ho Biggles. „Naneštěstí ne. Já nejsem z oddělení likvidace pojistných událostí. Já jsem přijel proto, abych slyšel z první ruky o vašem znepokojujícím dobrodružství, neboť případné znovuoživení pirátství dělá lidem, které zastupuji, velké starosti. Mysleli jsme, že byste nám třeba pomohl vystopovat to pirátské letadlo.“

„Je mi líto, že vám nemohu pomoci,“ odpověděl Tidore zarmouceně. „Kdybych byl býval schopen to udělat, tak bych to udělal, jakmile jsem se vrátil do přístavu. Ta věc je pro mě stejně tajemná jako pro vás.“

„Beru to tak, že se vám nikdy předtím nic takového nestalo?“

„Nikdy.“

„Myslíte, že by se to mohlo stát znovu?“

Tidore zaváhal. „Je nepravděpodobné, že se ještě někdy vydám na moře,“ odpovídal pomalu. „Na taková dobrodružství já už začínám být starý.“

„Povězte mi, pane Tidore,“ žádal ho Biggles, „ti piráti si určitě mysleli, že máte na palubě něco cenného. Jak si to mohli myslet?“

Tidore rozhodil před sebe ruce, dlaněmi vzhůru. „Nedovedu si to představit – pokud ovšem to nebylo proto, že jsem byl na palubě i já sám.“

„Jak to mohli vědět?“

Víčka na očích pana Tidora se lehce přivřela, když se obrátil tvář v tvář Bigglesovi. „To bych také rád věděl,“ odpověděl tvrdě.

„Prozradila to vaše posádka?“

„Myslím, že ne.“

„Přistál jste konkrétně na některém z Nicobarských ostrovů nebo někde jinde?“

„Moji lidé jednou nebo dvakrát přistáli, aby doplnili ovoce a vodu, ale ostrovy, u kterých přistáli, jsou neobydlené. Jaký je však účel všech vašich otázek?“

„Snažím se dobrat toho, proč by se měli ti piráti domnívat, že jste měl na palubě něco cenného. Budete jistě souhlasit, že ten útok byl stěží záležitostí pouhé náhody. Pokud vaši lidé příliš nemluvili, tak kdo?“

Tidorovi v očích zablesklo. „To bych sám moc rád věděl.“ Pronesl to, jako když to myslí opravdově a Gingera napadlo, že je to asi skutečně tak.

„Je to pro vás obvyklá věc, podnikat takhle dlouhé výpravy?“ ptal se dál Biggles.

„Až do nedávné doby tomu tak nebylo, pak jsem ale převzal svou novou loď, Šimu. Ale znovu opakuji, jaký je účel všech těchto otázek?“ Do Tidorova hlasu se vetřel podrážděný tón. „Pochybujete o tom, co se mi stalo?“

„Proč bych měl?“

„Tak proč jsem od vaší společnosti nedostal žádný šek?“

„Pravděpodobně čekají na mou zprávu. Konec konců, pane Tidore, nemůžete přece očekávat, že pojišťovny budou vyplácet obrovské sumy peněz, aniž by si nejdříve ověřily, že jsou požadavky pojištěnců oprávněné. Mne osobně jen požádali, abych se pokusil

vystopovat lidi, co vás okradli. Přirozeně jsem šel nejdříve za vámi.“

„Já jsem vám už ale řekl, že vám nemohu pomoci.“

„V tom případě by vám nevadilo, kdybych si, čistě formálně, promluvil se členy vaší posádky?“

„Jak myslíte, že vám pomohou?“

„Třeba si povšimli nějaké podrobnosti na letadle nebo té jachtě, kterou jste vy přehlédli.“

„To je velmi neurčitá možnost, ale já se obávám, že je stejně nebudete moci navštívit.“

„Proč ne?“

„Jelikož nemají co dělat, mezitím co se Šima opravovala, rozutekli se do svých domovů. Někteří do Indie, Arabové do Perského zálivu.“

„A co ten člověk, co je stále ještě v nemocnici?“

„Ten mluví jenom tamilsky, což je myslím jazyk, který neznáte.“

„Existují takové profese jako tlumočník.“

„Ten člověk byl těžce raněný a je stále ještě příliš nemocen na to, aby ho mohly obtěžovat návštěvy.“

Bigglesova tvář zůstala bez výrazu. „Ach tak. Pane Tidore, jestli to vidíte takto, pak nemá cenu tento rozhovor dále protahovat. Ale musím vás varovat. Pokud od vás neobdržím nějaké dodatečné důkazy podporující vaše tvrzení, může dojít ve vyrovnání vašeho odškodnění k jistému zdržení.“

„Co bych vám ještě mohl říci?“

„Pokud to nevíte vy, tak já vám nepomohu.“

„Nemám už, co bych dodal.“

Biggles vstal. „Děkuji vám, pane Tidore. V takovém případě už vás nebudu déle zdržovat.“

Nato pronesl pan Tidore: „Omluvte mne, že vás sám nedoprovodím až k bráně, ale stále ještě trpím následky toho šoku.“

„Tomu se vůbec nedivím,“ odpověděl Biggles chladně, když se obracel, aby následoval ty dva muže, co je pustili dovnitř.

Zaslechli, jak za nimi zapadl zámek vrat. Když odcházeli po ulici, Ginger se zvědavě zeptal: „Tak co z toho soudíš?“

„Tidore mě dokázal přesvědčit jen v jedné věci.“

„A jaké?“

„Že je prvotřídním lhářem a křivý jako vývrтка. Neměl v nejmenším úmyslu mi dovolit, abych si promluvil s jeho posádkou. Tu otázku jsem mu dal jenom jako zkoušku a dostal jsem takovou odpověď, jakou jsem čekal. Co o tom soudíš ty?“

„Měl jsem pocit, že je z něčeho k smrti vyděšený.“

„Zcela správně. Proto ho také střeží jako nějakého diktátora. Hlíдали nás přinejmenším tři muži a ti z nás nespustili ani na chvíli oči.“

„Taky jsem si všiml.“

„Myslím, že z Tidora asi už nic nedostaneme. Měl svoje odpovědi připravené, spoustu toho ví, ví kdo ho oloupil a proč. Ale nám to neřekne.“

„Proč?“

„Protože má strach, že kdyby zazpíval, tak ho ti, co ho oloupili, prostě odstraní. Oni to možná udělají stejně, pokud si budou myslet, že toho ví moc. Dovedeš si představit, jak je ustrašený, podle toho, že i když jsem mu naznačil, že možná svoji pojistku nedostane, jestli nebude schopen uvést nějaké důkazy podporující jeho žádost, přesto se mi odmítl svěřit.“

„Ale kdyby nám pomohl ty piráty sebrat, tak bude v bezpečí.“

„Jeho potíží je v tom, že kdyby to udělal, tak by prozradil i tu hru, kterou sám hraje. V každém případě, kdyby byli piráti dopadeni a posláni do chládku, tak by ho udali a on by se tam ocitl s nimi. Nejenom že by přišel o tu pojistku, ale i o svou svobodu. Z toho je tedy nábíledni, že se milý pan Tidore nachází někde mezi d'áblem a pěkně hlubokým a dalekým mořem.“

„Jaký bude náš příští tah?“

„Mohli bychom se třeba mrknout na tu jeho loď, tu Šimu, a pak pokračovat jinde. Tady se asi daleko nedostaneme, pokud nebudeme mít dost štěstí a nenarazíme na něco zajímavého, co se tady proslýchá, což mi ale nepřipadá pravděpodobné. Pokud se Carwell bojí mluvit o Tidorovi, tak se můžeš vsadit, že z místních domorodců si ti, kdo něco vědí, budou dávat pozor na jazyk. My sami se možná pohybujeme po tenkém ledě. Nevylučoval bych ani, že nás Tidore nechá sledovat, dokud jsme tady, pro případ, že bychom se pokusili kontaktovat jeho posádku.“

Nemajíce ani tušení, že celá záležitost dostane náhlý obrat, který by žádná fantazie nedokázala předvídat, kráčeli směrem, kde shluk stěžňů arabských bárek, indických plachetnic, džunek, sambuků a jiných námořních plavidel ukazoval na kotviště. Některá z nich byla vytažena na břeh k opravě a Biggles se zastavil, aby si celou tu scénu prohlédl v naději, že zahlédne Šimu, když se najednou za nimi ozval hlas, jeden z těch nejzvláštnějších hlasů, které Ginger v životě slyšel.

„Třeba vám mohu nějak pomoci, pánové,“ pravil s tak přehnaným oxfordským přízvukem, že by se za jiných okolností Ginger nahlas rozesmál.

Kapitola III

ORIENTÁLNÍ TAKTIKA

Stejně jako Biggles, otočil se i Ginger očekávaje dobře oblečeného Angličana nebo v každém případě Evropana a jeho úžas byl skutečně obrovský, když zjistil, že dotyčná postava není rozhodně vůbec britská. Na to byla její pleť, i když vezmete v úvahu opálení sluncem, příliš tmavá. Navíc v ní prosvítalo žluté zbarvení. Její oči byly trochu šikmé, i když zcela nelogicky modré. Na sobě měla čistý bavlněný oblek s puky nažehlenými na ostří nože. Na hlavě měla do čela naražený slamák. Mezi zuby tomu člověku dýmalo černé viržinko.

Vlastně svým zjevem to byl typ bohatého Euroasijce, který v Orientu ani není příliš vzácný. To jeho hlas, tolik v rozporu s jeho zjevem, způsobil, že Ginger jenom zíral. Jak Biggles později s úsměvem poznamenal, ten člověk se opravdu naučil správné angličtině ve správné škole. Kromě až absurdní intonace byla perfektní. Až trochu příliš perfektní. Jak jeho hlas, tak i způsoby připomínaly nějakého anglického estrádního komika, který právě shazuje člena kteréhosi velmi aristokratického rodu.

„To mluvíte ke mně?“ zeptal se ho Biggles chladně, možná v domněnku, stejně jako Ginger, že jde o jednoho z těch nepříjemných dotěrů, co se navěsí na turisty ve všech Východních přístavech.

„Ach, ale samozřejmě, vy drahý brachu,“ zněla nestydatá odpověď.

„Z čeho usuzujete, že byste byl schopen nám pomoci?“

Ten člověk se usmál odhaluje své zlaté zuby. „Nazvěte to třeba instinktem,“ navrhl s rozmáchlým gestem svého doutníku. „Já vám mohu poskytnout, ehm, tu nejlepší radu, ehm, kterou jste ve svém, ehm, životě kdy dostali.“

„A kolikpak to bude stát?“ zeptal se Biggles cynicky.

Pán vypadal uraženě. „Ale to je mi velice líto, ehm, že jste mne mohl být i jen považovati za jednoho z tamtěch, drahý brachu. Rada, kterou vám mohu nabídnouti, vás nebude státi ničehož nic, ehm. Vůbec absolutně ničehož.“

„V tom případě jsem připraven si ji vyslechnout. Ale stručně.“

„Budu přímo kvintesencí stručnosti. Zní jednoduše takto: Jeďte domů, drahý brachu, ehm, jeďte domů.“

Biggles na něho zůstal zírat a jeho výraz se z údivu začal měnit ve zvědavost. „Proč bych měl jet domů?“

„Máte nebezpečnou společnost.“

„Co to znamená?“

„Ale přece drahého pána Tidora, ehm, kohopak jiného?“

„Proč to zajímá vás?“

„To, drahý brachu, záleží na tom, kolik vám toho řekl.“

„Neřekl mi vůbec nic, co bych nevěděl, když jsem sem přijel.“

„Jak ohromné štěstí!“

„Pro koho?“

„Pro vás.“ Ten člověk se stále ještě usmíval, ale jeho oči byly tvrdé jako ocel a chladné jako led.

Biggles si z pouzdra vytáhl cigaretu a zapálil si. „Shledávám tuto konverzaci zajímavou,“ přiznal posléze.

„Myslel jsem si to.“

„Bylo by správně hádat, že pan Tidore nepatří mezi vaše přátele?“

„To byste měl více než pravdu, drahý brachu.“

„A bylo by správně se domnívat, že vy víte, co tady dělám?“

„Ale ovšem. Momentálně hledáte Šimu.“

„Bylo by také správně se domnívat, že vy víte, proč byla přepadena?“

„Lehkost a tempo, se kterou sledujete hlavní předivo naší konverzace mne uvádí v potěšení.“

„Pak tedy pokračujte. Budete pokračovat nejdříve vy, nebo mám já?“

„Střídejme se.“

„Velmi dobře. Pokračujte tedy nejdříve vy.“

„Ještě je třeba vyřídit, ehm, jistou maličkost, ehm, abychom, myslím, zabránili jakékoli možnosti nedorozumění nyní, ehm, či kdykoli později.“

„A co je to?“

„Souhlasíte, že budeme říkat pravdu a nic než pravdu?“

Biggles se rozesmál.

„Shledáváte to pobaveníhodným?“

„Řekněme, že trochu zvláštní. Můj smysl pro humor je asi drobet deformovaný. Ale začněte.“

„Proč jste navštívili pána Tidora?“

„Abychom s ním prodiskutovali pojistnou náhradu škody vztahující se k jedné z jeho lodí.“

„Byl to jediný důvod?“

Biggles se zamračil. „Nějak to všechno začíná být příliš jednostranné. Proč bych se s vámi měl vůbec bavit o svých obchodních záležitostech?“

„Protože, drahý brachu, to bude ku vašemu, ehm, prospěchu. Dočkáte se. Myslím, ehm, že byste rád zaplnil prázdná místa v tom, co vám vyprávěl pán Tidore, že se mu přihodilo před nedávnou dobou, ehm, v oblasti Nicobarských ostrovů. Mám-li pak pravdu?“

„Máte. Rozumím tomu tak, že byste ta chybějící fakta mohl dodat vy?“

„Právě z toho samého důvodu jsem se sem dostavil.“

„Hm,“ pronesl Biggles pomalu a studoval tvář toho člověka. „A kolik taková informace bude stát?“

„Již jsem vám pravil, drahý brachu, že toto není záležitost peněz. Cožpak vypadám jako, ehm, nějaký chudák?“

„To ne.“

„To doufám. Já tady nejsem proto, abych prodával, ale abych dával.“

„Proč byste mi měl něco dávat? No tak, ven s tím. Už jsme tou konverzací v náznacích promarnili dost času.“

„Tak tedy dobře, drahý brachu. Nebud'te netrpělivý. Tady máme času spoustu. Už jsem vám objasnil dostatečně, ehm, že vážený pán Tidore není můj přítel.“

„Což znamená, že je váš nepřítel.“

„Pokud tomu názvu dáváte přednost.“

„Copak vám provedl?“

„Už dlouhou dobu se choval značně hloupě. A pak tu hloupost dovedl až k, ehm, vrcholu bláznovství.“

„A vy jste podnikl kroky, abyste ho z toho vyléčil.“

„Přesně tak. Až přijde čas, drahý brachu, léčba bude završena.“

„Proč ten odklad?“

„Dotyčný pán podnikl protiopatření, která způsobila, že se naše ruka musela zastaviti. Nechal vejít ve známost, že v jeho domě je jakýsi dokument, jenž obsahuje jisté informace, jež by moji přátelé jen velmi neradi viděli na veřejnosti. Jistě si to dovedete představit?“

„A vy jste zvědav, kolik z té informace sdělil mně?“

Otázka byla zcela ignorována. „Kdyby náhodou pán Tidore náhle zesnul, což jest osud, jenž na sebe sám přivolal, v jeho dokladech bude nalezen ten dokument, pokud se ovšem nepodaří, aby za jistých tajuplných okolností zmizel předtím, než bude nalezen, což se nejeví jako tak zcela nemožné.“

„Co kdybychom vynechali ty aristokratické formulace a přešli k lidskému jazyku,“ navrhl Biggles. „Tidore má na vás nějakou páku a vy máte zase nějakou páku na něho. Teď se ty páky začínají hýbat. A vy jste do Tidora nezaťali moc hluboko ze strachu, že by mohl přijít na světlo dopis, co napsal policii. Chápu to zatím správně?“

„Perfektně správně, drahý brachu.“

„Tak teď mi povězte, jak do toho zapadám já?“

„My máme pocit, že pokud by byla otřesena pověst pána Tidora jakožto pravdymilovného a čestného obchodníka, obsah toho dopisu by neměl žádnou váhu, i kdyby nakonec došlo k jeho publikování.“

„A vy si myslíte, že společnost, kterou zastupuji, by jí mohla otřást?“

„Přesně tak, drahý brachu. Kdybychom ho odhalili MY, nikdo by nám nevěřil, ale pokud ho odhalíte vy jako

zkorumpovaného obchodníka, kterým skutečně je, pak by padl s takovým otřesem, že by vůbec nezáleželo na tom, co bude potom říkat. Proto jsem připraven vložit do vašich rukou takové informace, které nejenom že vaší společnosti umožní ušetřit jeho velké pojistné plnění, ale pokud by se pán Tidore snažil vyrukovati proti nám, podrazí mu to nohy.“

„Musí vám stát hrozně v cestě.“

„Momentálně. Jenom momentálně.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Biggles. „Vyslechnu si, co mi máte říct, ale nechám si prostor na to, abych se rozhodl pro to, co bude nejlepší.“

„Velmi dobře. Teď, když si navzájem rozumíme, můžeme pokračovati dále. Pán Tidore byl po mnoho let malým pašeráčkem, ale přitom takového rozsahu, že mu to umožnilo žít si v luxusu, který jste možná zaregistrovali i vy. Překvapuje vás to?“

„Ani v nejmenším.“

„Jak asi víte, nepravidelný transport zboží podléhajícího clu, kterému se vulgárně říká pašování, je v Orientu starobylé a čestné povolání, takže proti němu nikdo nemůže mít žádné námitky.“

Biggles se jemně usmál. „Jenom ti počestní obchodníci, kteří tím přicházejí o zisky.“

„Jejich chyba, že jsou tak poctiví,“ pronesl otevřeně ten člověk. „Jestliže si vyberou, že budou v životě odevzdávat svůj zisk vládě je to jejich věc. Ale o tom se nebudeme dohadovat. Tidore nedávno rozšířil své aktivity o, ehm, širší spektrum, spektrum aktivit, které doposud byly monopolním podnikáním jiných lidí, a tím zvětšil riziko pro všechny podnikající v této branži. To byl velmi chybný, ehm, úsudek. Byl požádán, aby od

toho upustil. Co se stalo jeho nové lodi, je toho pouhým důsledkem.“

„Velmi zajímavé,“ poznamenal kousavě Biggles. „A co bylo tím monopolním podnikáním, do kterého on měl údajně proniknout?“

„Zlato, drahý brachu. Zlato. Možná jste se o něm také doslechl. Je to takový ten žlutý kov, ze kterého se dělávaly peníze. Když vážený pán Tidore odjel na ten nyní slavný výlet za ústřicemi, nehledal žádné perlorodky. Za ústřicemi plul až příliš daleko, než je třeba. Víte, kam plul?“

„Ne.“

„Plul k tomu příhodnému malému osídlení na čínském pobřeží, kterému se říká Macao, kde věci, které nejsou nikde snadno k dostání, se dostanou snadno a bez ptaní. Zlato je jedna z nich. Tam pomocí korupce a podplácení získal tisíc uncí, které byly určené původně pro někoho jiného. Přirozeně nebylo možné mu dovolit, aby si jej nechal.“

„Přirozeně,“ zabručel Biggles sarkasticky. „Ale jestliže jste chtěli to zlato, proč jste mu vzali i ústřice?“

„Přirozená otázka. Protože, drahý brachu, bylo v těch ústřicích, které za tím účelem nasbíral na zpáteční cestě. Mušle byly opatrně otevřeny a opět zapečetěny. Kterýpak celník by hledal v ústřicích zlato? Člověk čeká maso, občas i perlu, ale nikdy, ehm, zlato. To bylo sice velmi moudré, ale ne dostatečně.“

„Vy jste věděl, že v těch ústřicích je zlato?“

„Ale ovšem, drahý brachu. V našem podnikání musíte mít oči všude.“

Je možné si představit, s jakým úžasem tuhle neskutečnou historku poslouchal Ginger. A protože byla

tak fantastická, vůbec nepochyboval o tom, že je pravdivá.

Biggles si zapálil zase cigaretu. „Díky,“ povídá po chvilce. „Co jste mi řekl, mi uspoří spoustu práce.“

„Mělo by to vaší společnosti ušetřit také značné peníze.“

„A vy na oplátku nechcete nic?“

„Držte se od Tidora dál.“

„A to je všecko?“

„To by mělo stačit. Teď, když už znáte to, pro co jste sem přijeli, řiďte se mojí radou, drahý brachu, protože pro toho, kdo moc ví, je naše podnebí příliš, ehm, nebezpečné. Noční vzduch je plný moskytů a jejich žihadla někdy mohou být smrtelná. Přeji vám dobrý den a doufám, že též i bezpečnou cestu do Londýna.“

Přitom je ten člověk obdařil posledním úsměvem, nadzvedl klobouk a odkráčel pryč.

Biggles se díval za vzdalující se postavou. Pak pohlédl na Gingera. „Tenhle mistrovsky sehraný výstup si budu dlouho pamatovat,“ pronesl potom jednoduše.

„Věříš tomu, co nám povídal?“

„Každému slovu. Nebo alespoň té části, která je opravdu důležitá. Hrome, ten si sebou musí být zatraceně jistý, když na Tidora takhle donáší. Neodvažuje se Tidora zabít, dokud existuje ten dokument, takže udělá druhou nejlepší věc. Tím, že vystaví Tidora na veřejnosti v jeho skutečné podobě, doufá, že zničí jakoukoli hodnotu, kterou by ten dokument mohl eventuálně mít u soudu či jinde. Sází na to, že jsme dostali to, pro co jsme přijeli a odjeme domů, kde to rozmázneme v novinách. Velice dobře tu situaci rozvážil, avšak až na jeden aspekt.“

„A to je co?“

„Považuje nás za toho, za koho se vydáváme, za agenty pojišťovny. Vůbec ho nenapadlo, že bychom mohli být od policie. Pojd', vrátíme se na letiště a dáme si něco k jídlu.“

„Co s tím vším hodláš dělat?“ zeptal se Ginger, když vyrazili.

„Než se rozhodnu, budu si o tom muset pořádně popřemýšlet. Náš neznámý přítel byl neuvěřitelně upřímný a jeho poznámka o zdejších podnebí také nebyla neupřímná. On nežertuje. Pokud bychom tady měli zůstat, bude pro nás od dnešního dne tohle podnebí rozhodně nezdravé, zejména jestli Tidore zvětří, co se stalo. Celá situace teď vypadá tak nápadně jako obvázaný prst. Existují tu zjevně dvě bandy, které se zabývají pašováním ve velkém. Tím, že se začal plést do zlata, si pan Tidore zapytlačil v rezervaci někoho jiného. To je to nejlepší, co se mohlo stát, protože teď se pokusí podřezat si navzájem krk. A to, jak si jistě vzpomínáš, začalo také válku gangů v Americe. Pokud bychom dokázali poštvat jednu stranu proti té druhé –“

„Mohli bychom se octnout taky na dobré cestě k podřezanému krku,“ přerušil ho Ginger. „Máme už přece ty informace, kvůli kterým jsme sem letěli. Jsem pro to, abychom vypadli, dokud nám ještě osud přeje!“

„Ne všechny informace,“ odporoval mu Biggles. „Já bych třeba rád věděl něco víc o bandě reprezentované tím šikmookým agentem ve slamáku. Mám pocit, že když rozzuříme pana Tidora tím, že mu dáme vědět, co na něho udala druhá strana, bude možná zpívat ještě víc on o nich, a tak nám naservíruje celou bednu těch jejich triků.“

Ginger pohlédl vylekaně na Bigglese. „Přece nemyslíš vážně, že bys něco takového udělal!“

„Mohla by to být zkratka k rozřešení naší křížovky.“

„Spíš zkratka na hřbitov,“ protestoval dál Ginger. „Nadělat si zle u jedné bandy by znamenalo říkat si o potíže. Nadělat si zle u obou dvou na místě jako je tohle, to by znamenalo sebevraždu. Budou nás hlídat každou sekundu, co tady budeme. Vsadím se, že už teď nás sledují obě strany!“

Pořád o tom diskutovali, až dorazili na letiště a dali si v žáru tropického slunce západu šálek čaje. Když dopili, pořád ještě diskutující o tom, co se dozvěděli, vydali se pomalu k Halifaxu, stojícímu stále ještě v temném stínu, ve kterém ho opustili, když se vedle nich najednou vynořili dva muži v domorodém obleku.

„Pan Tidore si vás přeje,“ oznámil jeden z nich stručně.

„Nevím, jestli mám zrovna čas,“ odpověděl Biggles zamračeně, protože se ho dotklo, že k němu ten člověk mluví, jako by mu dával rozkazy.

„Bude lepší jít pana Tidore vidět,“ řekl znovu ten muž a tentokrát nebylo o hrozbě v jeho hlase žádných pochyb.

„Stavím se u něho zítra ráno.“

„Ne. Vy jít teď. Automobil čekat.“ Jak to říkal, mužova ruka se sunula k boku.

„No, třeba teď se to hodí stejně jako kdykoli jindy,“ souhlasil Biggles jakoby zběžně. „Stejně jsem se s ním chtěl rozhodně setkat.“

Nic jiného nikdo neřekl až do příjezdu k vratům.

Automobil byl vpuštěn dovnitř. Vrata se za ním zavřela.

„Jednou, jestli budeme pokračovat s tímhle hraním si na skákanou z jedné jámy lvové do druhé, tak nás roztrhají na kusy,“ předpovídal Ginger rozmrzele.

Kapitola IV

ZE TMY PŘICHÁZÍ SMRT

Odvedli je k Tidorovi, na stejné patio jako dříve. Tentokrát ovšem neseděl, ale stál s rukama sepjatýma za zády. Jeho póza klidného sebeuspokojení byla ta tam. Její místo zaujala nervózní soustředěnost, což Ginger pochopil jako varovné znamení, že jejich rozhovor bude značně obtížný. Plocha mezi stromovitými kapradinami a rozkvetlými keři byla osvětlena jen částečně jedinou zavěšenou elektrickou lucernou. Ginger si všiml, že je to na té straně, kam je přivedli, zatímco Tidore nervózně chodil sem a tam na straně ve stínu. Začal hned konverzaci a neztrácejí čas přešel rovnou k věci.

„Když jste ode mne odešli, chápal jsem to tak, že jedete rovnou zpátky do Anglie,“ pronesl dívaje se na Bigglese.

„To jsem neřekl,“ odpověděl Biggles klidně.

„Na pobřeží jste dlouho hovořili s jedním mužem.“

„Bylo by mnohem správnější říci, že jsem byl osloven nějakým mužem, který na mne nějakou dobu mluvil.“

„Víte, kdo to je a co dělá?“

„Ne. Pro mne to byl úplný cizinec.“

„Překvapilo by vás, kdybyste se dozvěděl, že je to jeden z nejnebezpečnějších lidí v celé Asii?“

„Nic, co byste mi o něm dokázal říci, by mne nepřekvapilo.“

„O čem jste mluvili?“

„Jelikož já jsem mu neměl co říci, byl to on, kdo většinou hovořil. Protože nic neříkal o tom, že jde o důvěrný rozhovor, smím vám povědět, že celá ta konverzace se týkala téměř výlučně vaší osoby.“

„Co říkal?“

„Povídal mi dlouhou pohádku o tom, že prý pašujete zboží.“

„Věříte tomu?“

„Znám toho o Východě dost na to, abych si byl vědom, že tady pašování není považováno za nečestné povolání, takže jsem si pomyslel, že na tom může něco být.“

„Jinými slovy, uvěřil jste mu.“

„Upřímně řečeno, ano.“

„Proč si myslíte, že vám dal takovou informaci?“

„Pro to existuje jenom jediný důvod. Něco proti vám má a doufá, že vám to způsobí potíže. Promiňte, jestli se pletu, ale utvořil jsem si názor, že on se také věnuje pašeráctví a vy jste mu jeho podnikání nějak narušil. Věděl přesně, že jsem byl u vás, z čehož usuzuji, že vás hlídají jeho lidé. Žádný jiný důvod pro to, aby začal mluvit s cizincem jako já, nemohl mít.“

„Řekl jste mu, o čem jsme spolu mluvili?“

„Co jsem mu asi tak mohl říci? Když jsem od vás odešel, nevěděl jsem o nic víc, než když jsem přijel a to je veřejné tajemství.“

„Co vám vyprávěl?“

„Chcete opravdu, abych vám to řekl? Jestli to, co mi řekl, je pravda, nepotřebujete, abych vám to opakoval zrovna já.“

„Povězte mi to. Musím to vědět.“

„Dobrá. Řekl mi, že při té příležitosti, když byla Šima oloupena, jste se stavil v Macau, kde jste nakoupil nějaké zlato, které se právem či neprávem mělo dostat k němu. Říkal, že to zlato bylo ukryto v těch vašich ústřicích. Z toho důvodu vás zastavili a vzali vám celý úlovek.“

Tidore se zhluboka nadechl. „Věřil jste tomu?“ Biggles pokrčil rameny. „Nemám žádné prostředky to potvrdit či vyvrátit.“

„Nebojíte se mi tohle všechno říkat?“

„Ne. Proč bych měl?“

„Kdyby se tohle dostalo do zahraničí, tak mě to zničí.“

Biggles se smutně usmál. „Dovedu si představit, že by to vaší pověsti příliš neprospělo.“

„V takovém případě, když toho víte tolik, myslíte si, že vás nechám odejít z tohoto domu živé?“

„To je, pane Tidore, vyhrožování. A výhrůžky já nemám rád. Kromě toho, taková poznámka není v souladu se stupněm inteligence, který si představuji, že máte vy.“

„Co tím chcete říci? Přišel čas mluvit jasně.“

„Tedy zaprvé vás hlídají. To je zcela zřejmé. Znamená to, že vaši nepřátelé vědí, že jsem tady. Pokud mne neuvidí, jak odjíždím, budete jim hrát do ruky, protože si můžete být jistý, že neztratí ani sekundu, aby informovali úřady o mém zmizení a o jeho pravděpodobném důvodu.“

Tidore upíral zrak do neznáma. Potom pár sekund zíral na Bigglese, přešel ke své židli a těžce do ní zapadl.

Biggles pokračoval. „A jelikož jsem tady podruhé, neztrácím ze zřetele možnost, že jsem u vašich nepřátel

uvrhl svůj život do nebezpečí a ti téměř jistě udělají všechno pro to, abych neopustil tento ostrov živý.“

„Proč?“

„Protože až odejdu z tohoto domu, tak, jak doufám, budu vlastnit jistá fakta, která zase oni nebudou chtít, aby se dostala na veřejnost.“

„Ale já jsem vám o nich nic neřekl.“

„Ale jestli jste rozumný člověk, za kterého vás pokládám, tak mi je sdělíte.“

„Proč bych měl?“

„Protože když mi prozradíte všechno, co víte, bude to otřesná rána pro vaše nepřátele v místech, kde to pocítí nejvíce. Pravda, svoje zlato zpátky nedostanete a asi nedostanete ani svoje pojistné plnění, ale alespoň budete mít slušnou šanci, že si zachráníte život, což pro vás je určitě cennější než cokoli z toho, o čem jsem se zmínil. Abych to řekl naplno, pane Tidore, vaši nepřátele vás zahnali do kouta a pokud jejich organizaci nikdo nerozbije, máte ještě menší šanci, že se vám povede odejít z tohoto domu živý, než já. Dříve nebo později vás dostanou a obzvláště nyní, když vědí, že jste se mnou mluvil.“

„Oni se mě neodváží ani dotknout. Napsal jsem dopis –“

„To už vím. Copak si neuvědomujete, že oni vás musí zabít, aby ten dopis získali?“

Že síla Bigglesových důkazů nezůstává bez odezvy bylo poznat podle toho, jak se změnil tón hlasu pana Tidora, když opět promluvil.

„Mluvíte o tom, že je rozbijete,“ pronesl úzkostně.
„Jak byste to mohl dokázat?“

„Protože mám na své straně ještě větší moc, než je ta jejich. Víte, pane Tidore, nehodlám se omlouvat, že jsem sem přijel jako někdo jiný, ale jsem ve skutečnosti policejní důstojník s úkolem najít tady tu bandu a zlikvidovat je. Když budete na mojí straně, něco na tom budete trátit. To si přiznejme. Ale pokud budete mlčet, ztratíte mnohem víc. Tak teď je to na vás. Chtěl jste mluvit jasně, máte co jste chtěl. Rozhodněte se.“

Šokován tím odhalením zůstal Tidore nějakou dobu tiše sedět v křesle a civěl na Bigglese jako uhranutý. „Možná máte pravdu,“ řekl nakonec, jako by se konečně dobral nějakého rozhodnutí. „Ale pořád ještě proti mně nemáte žádný důkaz,“ začal se znovu chabě dohadovat.

„V tomhle stádiu se do tohoto tématu pouštět nebudeme,“ odrazil ho Biggles. „Hodláte mi prozradit, co víte o těch lidech, kteří vás oloupili? Protože jestli ne, tak nemá cenu dál diskutovat. Já půjdu a najdu si ty informace někde jinde.“

Tidore si zhluboka povzdechl. „Povím vám všechno, co vím,“ oznámil pak slabým hlasem své rozhodnutí.

„Prosím spusťte,“ vyzval ho Biggles.

„Přiznávám, že jsem se čas od času zaobíral pašováním zboží do Indie,“ začal Tidore. „Nejprve jsem měl celé pole působnosti jen pro sebe a bylo to zcela jednoduché. Jenže v poslední době tu vyrostla organizace, jejíž sféra se postupně rozprostřela od pobřeží Číny na celou Indii, do níž počítám i Cejlon. Jsou zodpovědní, díky orientálním námořníkům na evropských lodích, za pašování většiny opia do Anglie. Když ty námořníky někdo chytí, platí pokutu. Snažili se mě dostat ze hry konkurencí, ale moje obchody šly tak špatně, že jsem byl prakticky nucen jisté množství

kontrabandu nadále provozovat, abych se udržel nad vodou, dokud se situace v obchodě nezlepší.“

„Jaký kontraband jste tenkrát přepravovali?“

Tidore zaváhal.

„Mluvil jste o Číně. Bylo to opium?“

„Ech – ano. Ale samozřejmě jenom do Indie a v malém množství. Nikomu to neuškodí.“

„To je věc, o které tady nemusíme diskutovat,“ odvětil Biggles chladně. „Prosím pokračujte.“

„Tahle organizace, která má k dispozici letadlo a i další dopravní prostředky, má výhody dané jistým přehlednutím na konci války. Jak pravděpodobně víte, skupina Nicobarských ostrovů, celkem devatenáct, z nichž je pár neobydlených, byla okupována Japonci od roku 1942 do roku 1945. Odtamtud bombardovali Cejlon. Když po kapitulaci Japonska odtáhli, zanechali tam letiště a značnou zásobu ve skladech, které kamuflovali proti leteckým útokům. Jak se moji konkurenti o téhle základně dozvěděli nevím, ale možnosti, které jim nabízela, byly zřejmé, a tak ji zabrali. Nicobary náhodou leží velmi výhodně zhruba mezi Macaem, kde se dá zlato nakoupit na volném trhu, a Indií, kde je vždycky velká poptávka po tomto kovu.“

„A vy jste podlehl lákání přidat ke svému nelegálnímu obchodu také zlato.“

„Přesněji proto, že se moji nepřátelé vrhli do obchodu opiem a zabírali moje odbytiště.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ze dvou špatných skutků ještě nikdy nevyplynul jeden dobrý, pane Tidore. Co vás, pro všechno na světě přimělo, abyste zajel přímo až k základně vašich nepřátel?“

„Nicobary leží napříč vstupem do Malacského průlivu. Jak jinak bych se do Macaa dostal?“

„Chápu. A jejich letadlo vás zaregistrovalo?“

„Naneštěstí. Bylo to riziko, které jsem musel na sebe vzít.“

„Když se zmiňujete o Macau, tak to mi připomíná, že je tady na letišti jedno zeleně natřené letadlo s čínskými znaky, registrované v Macau. Hádal bych správně, kdybych řekl, že to je ten stroj, co vás našel?“

„Ano.“

„Sledovalo vás po cestě domů, aby dokončilo tu práci a vy se teď neodvažujete vyjít ven.“

„Vy máte ty britské způsoby vyjadřovat se tak otevřeně, až je to sice brutální, ale musím přiznat, že tak to opravdu je.“

„Kdo vede tu konkurenční mafii?“

„To nevím. Nikdy jsem ho neviděl. Jeho zaměstnanci ho znají jako Plukovníka.“

„Znamená to, že je Brit?“

„Nemám ponětí. Je to tajemný člověk.“

„Nemohl by to být náhodou ten člověk, který se mnou mluvil odpoledne na pláži?“

„Ne. Ten jenom kontroluje jejich operace tady na Cejlonu. Říkají mu Hrabě. Tvrdí, že má univerzitní hodnost. Je výkonný a nemilosrdný.“

„To jsou pro zdar vašeho podnikání dvě nezbytné vlastnosti, pane Tidore. Já potřebuji jenom jméno té ostrovní základny na Nicobarech, protože kdyby o ni vaši nepřátelé přišli, budou muset shánět palivo a zásoby veřejně.“

„Vy jim tu základnu zaberete?“

„Rozhodně.“

„Tak tedy dobrá. Ten ostrov se jmenuje – “ Tidore zmlknul. Čekali.

Sekundy ubíhaly, ale Tidore stále nemluvil.

Ginger se snažil prohlédnout polotmu, ve které ten člověk seděl. Vypadalo to, že se uvelebil v křesle trochu níž. Ozval se takový slabý zvuk, jako by prudce zalapal po dechu, pak zašustění, ale to Ginger nijak nespojoval s tím náhlým přerušáním konverzace.

To samé zjevně platilo pro Bigglese, protože ten se už dost netrpělivě ozval: „Pokračujte.“

Tidore neodpovídal.

Jeden z jeho bíle oblečených sluhů, kteří stáli u něho, začal něco mumlat ke svému druhovi, pokročil kupředu a snažil se prohlédnout tmu. Pak něco ostře vyjekl. Chytil svého pána za rameno. Tidore sklouzl kupředu a padl obličejem na zem. Něco mu trčelo ze zad. Ginger si v šoku, ze kterého mu najednou až vyschlo v ústech, uvědomil, že je to rukojeť dýky.

Oba sluhové bleskem zmizeli v domě.

Biggles sebou hodil skoro stejně tak rychle. „Dělej!“ vyšťekl a doslova doskočil do stínu velkých kapradin. Ihned se zastavil a chytil Gingera, který ho rychle následoval, za paži.

„Buď tiše!“ vydechl jen.

Ve ztěžklé atmosféře, teď naplněné nastalým dramatem, se neozval ani zvuk. Na patiu už nikdo jiný nebyl, jen Tidore, jehož tělo zůstalo na místě, kam spadl. Jedinou věcí, která se tam pohybovala, byly bílé můry cirkulující kolem světla lampy a světlušky tančící mezi palmami noční valčík. Gingerův zrak pátral mezi keři za Tidorovým křeslem. Nehnul se tam ale ani list. Srdce mu

divoce bilo. Po obličeji mu tekla pot a nebylo to jenom horkem. Přešla minuta a dál bylo ticho.

„Já jdu do domu pro ten dopis,“ vydechl Biggles.

„To je šílenství!“

„To nám poskytne všechny důkazy, které potřebujeme. Pst!“

Ve stínu patia se objevily dva stíny. Jeden z nich se naklonil nad ležícím tělem. Ozval se zvuk kovu. Obě postavy vklouzly do domu.

„Vzali Tidorovi klíče,“ zašeptal Biggles. „Jdou po tom dopise.“

„Teď dovnitř nemůžeš. Jsou tam nejmíň čtyři chlapi a to je jako smrtelná past.“ Biggles neodpověděl.

„Co kdybychom zavolali policii, aby v domě udělali razii? Najdou tam ten dopis,“ navrhoval Ginger.

„To by nám zabralo moc času dostat se ven,“ prudce odmítl Biggles. „Zkusíme to. Všichni nás budou sledovat. Všichni teď po nás půjdou, Tidorovi lidi i ti druzí, protože vědí, co víme. Půjdou také po sobě navzájem, to je jisté. Připrav si pistoli a střílej po všem, co se jen pohne. Drž se těsně u mě!“

Opatrně, krok za krokem, s nekonečnou opatrností se začali přesunovat skrz křoviny, které zaplňovaly místo mezi palmami. Vyhýbali se místům, kde zářivé světlo měsíce, procházející listovým kapradin, vytvářelo na všem síť utkanou ze změti stínů.

Ginger sebou trhl, když se kdesi za nimi ozval zoufalý výkřik. Najednou jako by ho utál. Biggles se nezastavoval. Pistoli v pravé ruce, rozhrnoval větve před sebou levačkou a tápal kupředu. Pro Gingera nebylo zrovna lehkým úkolem pohybovat se rychle a přitom

bezhlučně. Občas se zastavili a poslouchali, ale žádný zvuk signalizující, že nejsou sami, se neozýval.

To očekávání, že se každou sekundu něco stane, bylo pro Gingera jako čekání na výbuch bomby. Příjezdová cesta, vedoucí na ulici, byla po jejich levé straně, ale nebyla vidět. Ne že by na tom nějak záleželo, protože si byl jistý, že Biggles nebude riskovat, že by na ni vylezl, protože by tak každému člověku vyčkávajícímu v křoviskách nabídl pěkný cíl. Předpokládal, že vrata jsou stejně pořád ještě zamčena. A dokonce ani na ulici by nebyli v bezpečí. Věděli toho příliš, a proto teď každou sekundu, po kterou setrvají na tomto ostrově, budou v nebezpečí.

Nejvíce nervy drásalo na cestě křovinami to přetrvávající ticho. Že nejsou sami, bylo jasné. Byli tam ti lidé, co zabili Tidora. Byli tam Tidorovi sluhové. Co asi teď dělají? Kdyby tak jenom někdo udělal nějaký hluk, jakýkoli, někde, byl by to alespoň signál toho, co se děje.

Dorazili ke zdi, zjevně hranici Tidorova území. Byla to vysoká zeď obrostlá jakousi popínavou rostlinou. Bylo nemožné vidět, co je za ní.

„Přelezeme,“ vydechl Biggles. Začal se vytahovat na stoncích, ale ty povolily a on se značně velkým hlukem padl na zem. Pět minut stáli bez hnutí a jen poslouchali. Ale ticho nic nenarušilo. Biggles nabídl Gingerovi rameno a vyzdvihl ho nahoru. Na druhé straně byla zahrada s otevřeným prostranstvím zalitým měsícem. Nikde se nic ani nehnulo. Ginger podal ruku dolů Bigglesovi a podařilo se mu vytáhnout ho nahoru. Seskočili pak dolů, kde zůstali stát, naslouchali a bedlivě se rozhlíželi po okolí.

„Budou hlídat silnici,“ zašeptal Ginger.

„Ovšem. Ale tyhle zahrady sousedí s džunglí a jestli se do ní dostaneme, mohli bychom celé hodiny bloudit. Také bychom si možná museli cestu ven vybojovat. Ale já jdu na ulici.“

Biggles se držel těsně u zdi a postupoval k ulici, která místy probleskovala mezi palmami a křovlnami. Vlastně to byla spíš osvětlená okna domů na druhé straně. Posledních pár yardů absolvovali se zatajeným dechem, ale nic se nestalo. Mezi nimi a ulicí teď už bylo jen pár nízkých keřů kapradin, které střídaly v jistých odstupech štíhlé palmy. Jedna z nich byla hned před Gingerem, tak těsně, že se jí mohl dotknout rukou. Palec po palci si začal razit cestu k jejímu kmeni, o který se pak opřel rozhlížeje se po silnici.

Na dohled nikdo nebyl, ale kus dále vepředu bylo zaparkované neosvětlené auto. Stálo na pruhu uschlé trávy mezi silnicí a úzkou pěšinou pro chodce. Díval se naně podezíravě, ale nikoho uvnitř neviděl. Domníval se, že vyšli asi dvacet yardů nad Tidorovými vraty a naklonil se kupředu, aby viděl, jestli jsou zavřená nebo otevřená.

Byla otevřená. Právě chtěl vyjít ven, když jeho zrak upoutal slabý pohyb ve křoví nedaleko od nich. Rozeznal malý, světle zabarvený předmět. Byla to květina? Nemělo to zrovna takový tvar. Jak to sledoval, pohnulo se to zase kousek jakoby kupředu. To stačilo. Došlo mu, že je to světlo měsíce odrážející se na dýnku slaměného klobouku.

Pomalou a zoufale opatrně zacouval zpátky k Bigglesovi a položil si prst na rty. Potom přiložil dlaně k ústům a potichu šeptal: „Hrabě stojí za Tidorovými vraty, asi tak dvacet yardů daleko. Vrata jsou dokořán.“

Biggles kývnutím dal najevo, že slyšel, ale jinak se ani nepohnul.

Kapitola v

V ÚZKÝCH

Ginger čekal v atmosféře, která se občas popisuje jako nabitá elektřinou, napjatý a v očekávání, že se něco stane. Napadlo ho, že někdo musí něco udělat.

Zapraskala větvička. Byl to jenom slabounký zvuk, ale ve stavu, kdy měl nervy napjaté k prasknutí, sebou trhl. Potom následovala tlumená konverzace ve tmě, někde nedaleko. Tyhle zvuky nevyžadovaly žádné vysvětlení. Hrabě a jeho lidi čekali, až vyjdou na měsícem zalitou silnici.

Obrátil hlavu a podíval se skrz stromy k Tidorovu domu. Viděl na okna v horním patře. Byla osvětlena jakousi oranžovou září, sice tlumenou, ale jasně se mihotající ve tmě. Zatahal Bigglese za rukáv a vydechl: „Dům hoří.“

„Určitě ho zapálili. To je ten nejsnadnější způsob, jak se zbavit Tidorova těla a současně i jeho dokumentů.“

„To sem přiláká dav lidí.“

„V davu budeme ve stejném nebezpečí, jako jsme tady teď. Tihle hoši pracují s noži.“

Biggles se nehýbal. Neměl evidentně v úmyslu pokoušet smrt tím, že by vyšel na ulici.

Takže tam tak stáli, zatímco sekundy mýjely a situace se neměnila.

Ginger, pro kterého bylo to čekání nesnesitelné, se naklonil kupředu, aby viděl, zdali tam ještě Hrabě pořád je. Okamžitě se ale stáhl zpátky. Hrabě, zády ke keřům a s pohledem pátrajícím nahoru a dolů po ulici, se

posunoval směrem k nim. V ruce držel připravenou automatickou pistoli. Slamák nenechával Gingera na pochybách, o koho jde. Alespoň trochu útěchy ale načerpal z toho, že chování Hraběte znamená, že neví, kde jsou.

Rychle signalizoval Bigglesovi, co se děje.

Biggles si položil prst na rty.

Tlumený zvuk kroků prozrazoval, že se Hrabě přibližuje.

Za pár sekund nato se objevil, stále vyhlížeje po ulici. Ginger zadržel dech, jak se ocitl až na jeho úrovni, sotva jeden yard od něho.

Biggles svižně vystoupil a vrazil ústí své pistole Hraběti do zad. „Ani se nehněte,“ řekl tiše, ale zřetelně.

Hrabě, který sebou instinktivně trhnul, což prozradilo jeho napjaté nervy, se ani nepohnul.

„Vydáte hlásek a je po vás,“ varoval ho Biggles. „Jestli se domníváte, že to nemyslím vážně, tak to zkuste. Vezmi mu pistoli, Gingere.“

„Není třeba z toho dělat drama, starý brachu,“ posměšně se ozval Hrabě, když ho Ginger jednou rukou chopil za zápěstí a druhou mu vzal pistoli.

„Nemluvte,“ nařizoval mu Biggles.

„Slíbil jste, že odjedete domů.“

„Nic jsem neslíbil.“

„Řekl jsem vám všechno. Proč jste se sem vraceli?“

„Nikam jsem se nevracel. Přivezli mě sem,“ zasyčel Biggles. „Poslouchejte a poslouchajte pořádně. Dneska v noci už zemřel jeden člověk. Jestli dojde na dalšího, tak to budete vy. A to myslím vážně. Uděláte přesně to, co vám teď řeknu. Jinak... Nijak zvlášť mi nezáleží na tom,

jak to dopadne. Držte ruce po obou stranách hezky od těla. A teď vyjděte doprostřed ulice.“

Hrabě velmi zřetelně vykročil do silnice. Následovali ho.

„Teď se obraťte vlevo a pokračujte v chůzi,“ nařizoval Biggles. Gingerovi řekl: „Kryj nám záda.“

Tímto způsobem pokračovali všichni tři dolů po ulici, pořád uprostřed vozovky a s Gingerem, kryjícím je před útokem zezadu nebo z boku.

„Pojďme někam a promluvme si, drahý brachu, jako muži, místo abychom si hráli na kovboje jako děti,“ navrhoval Hrabě.

„Tohle není žádná hra,“ odpověděl Biggles přísně.

„Tak proč to, drahý brachu, neprodiskutovat?“

„Tady není nic k diskuzi.“

„Takže drahý pan Tidore přece jenom mluvil, že?“

„Víte že ano?“

„A teď už mluvit nebude. Ale ale. Jaký to byl naivní člověk.“

„Šetřte si dech.“

„Není třeba tu pistoli tak tvrdě tisknout, drahý brachu. Bolí to.“

„Bude to bolet ještě víc, když spustí. Má citlivou spoušť a já mám na ní prst, takže jděte opatrně.“

Jak minuli Tidorova vrata, vyběhli ven dva muži, ale když viděli, co se děje, zarazili se. Za okamžik se objevil třetí. Všichni tři zůstali na pěšině a drželi s jejich průvodem krok, jako nějaké procesí kluků pochodujících za kapelou. Za nimi z toho zaparkovaného auta vylezl čtvrtý člověk a přidal se na druhé straně ulice.

„Vidím, že dostáváme docela společnost,“ poznamenal Biggles. „Ale nemějte strach. Dokud si ti diváci budou držet svoje pozice, nepřijdete k úhoně.“

„Jak dlouho bude tenhle nesmysl trvat?“

„Dokud nedojdeme tam, kam jdeme.“

Sám Ginger si také kladl otázku, jak dlouho bude trvat současný stav. Předpokládal, že Biggles chce dojít na nejbližší křižovatku, kde jejich situaci nějak ovlivní existence hlavní silnice se všemi světly a dopravou a možná jim umožní se bez problémů dostat pryč. K tomu ale vůbec nedošlo.

Už skoro dorazili na křižovatku, když se najednou zpoza rohu vyřítilo nějaké auto, světlometry naplno rozsvícené, stále zvyšovalo rychlost a hnalo se proti nim po ulici. Nebylo důvodu se domnívat, že to má cokoli společného s Hrabětem. A také nemělo. Ale Gingera napadlo, že by mohlo docela dobře celý současný postup narušit, protože obě strany pokračovaly středem silnice a žádná se nehodlala uhnout. A tak to také dopadlo.

Řidič auta zahoukal, zpomalil a změnil trochu směr, aby se vyhnul nárazu do chodců, kteří okupovali prostor určený pro něho, přímo vprostřed silnice. Všechno to bylo naprosto přirozené a dalo se to očekávat.

„Dávejte pozor, kam jdete!“ ostře vykřikl Biggles na Hraběte, který pořád kráčel středem dopředu bez ohledu na přijíždějící vůz.

Hrabě neodpovídal a sekundu či dvě nato si Ginger uvědomil, že se určitě už rozhodl, co udělá.

Jak se auto přiblížilo téměř až k nim a právě by je minulo, Hrabě odskočil do strany jako kočka, přímo doprostřed světla, čímž přinutil řidiče, aby strhl volant, dupl na brzdy, až pneumatiky zaskřípěly jak se zakously

do vozovky, aby vůz smykem zastavil. Hrabě se vyřítíl jako blesk kolem něho, takže mezi sebe a Bigglese dostal automobil a co udělal potom, to už nikdo neviděl. Všechno se to stalo rychleji, než se to dá vypovědět.

Zmatek se ještě zvětšil, když řidič automobilu, běloch v bílém tropickém obleku, který měl dobrý důvod ke vzteku, rozrazil dveře a vyskočil, zjevně aby žádal vysvětlení od člověka, který udělal všechno možné, aby zavinil dopravní nehodu. V každém případě vyjadřoval své znechucení zcela konkrétními názvy, přičemž ponechal auto stát. Jak se tak rozčiloval, nepochybně zcela zaměstnaný Hrabětem, Biggles otevřel dveře na své straně a vklouzl na právě uprázdněné sedadlo řidiče. „Nasedej!“ vykřikl na Gingera.

Ginger svižně poslechl. Motor ještě běžel. Biggles zařadil rychlost a už uháněli pryč nechávaje za sebou nešťastného řidiče jak křičí a gestikuluje.

„To je ale šílenost,“ mumlal si Biggles pod vousy. „Ale my to auto potřebujeme víc než on.“

„Doufám, že mu to nikdy nebudeme muset vysvětlovat,“ odvětil na to Ginger výstižně.

„Brzo ho bude mít zpátky. Policie ho snadno najde.“

Dívaje se zadním oknem Ginger viděl, že řidič stojí uprostřed silnice sám, protože se Hrabě se svými lidmi evidentně rozhodl neztrácet čas nějakým vysvětlováním.

Biggles nejel daleko. Jakmile mohli pohodlně dojít na letiště, zajel na stranu a nechal auto tam. „Buďme rádi, že jsme z toho konečně venku,“ pronesl zachmuřeně.

„To mi povídej,“ přidal se s úlevou Ginger.

„Byli jsme v pěkně horké kaši, asi té nejhorší, co jsme kdy byli,“ ujišťoval ho Biggles. „A ne že bychom

už z toho byli úplně venku. S těmi dvěma gangy, co jdou po nás, a s policií, která po nás půjde za krádež tohoto auta, mám pocit, že jsme poněkud přetáhli naši návštěvu zdejšího ostrova a čím dříve budeme pryč, tím lépe.“

„Chceš tím říct, že jdeš od toho?“

„Jdu. Už máme, pro co jsme přišli. Ve skutečnosti máme víc. Zůstat tady by znamenalo pustit se do vysvětlování organizací, které mají moc nás tady zdržovat celé týdny. Kromě toho nemá smysl nechat Algyho s Bertiem utrácet čas a benzin při hledání toho, co už víme. Přeletíme přes průliv, abychom se spolu sešli.“

„Nehodláš vůbec nic oznámit o vraždě toho Tidora?“

„Ale ovšemže ano. To nemůžeme jen tak přejít. Ale neudělám to osobně. Pro Tidora slzy ronit nebudu. Ten byl stejně zkorumpovaný jako ostatní. Dostal, o co si říkal už dávno. Nakonec tak skončí všichni.“

„Rozhodně jsme něco pořádného začali.“

„Ne všechno. Gang Hraběte zahnal Tidora do úzkých, už než jsme přijeli. Přiznávám, že jsme všechno jaksi urychlili. Když si Hrabě uvědomil, že je Tidore asi udá, musel jednat rychle. Ale nebyl dost rychlý.“

„Co uděláme ohledně Tidora?“

„Napíšu pár řádek šéfovi zdejší policie a nechám je u Carwella, aby mu je co nejdříve doručil. Řeknu mu, že napíšu kompletní hlášení později. To je nejjednodušší způsob jak z toho. Teď, když je náš případ ze strany Tidora vyřešený, už tady nezůstanu. Vrhne se zase na druhý konec stopy, na ten u Hraběte.“

Bez problémů došli k Halifaxu. Zatímco Biggles vlezl dovnitř, aby napsal zprávu pro policii, Ginger

venku hlídal. Když byla hotová, předali ji jednomu člověku z letištního personálu, aby ji doručil.

„Páni,“ oddechl si Biggles. „To jsme si ale vzali práci!“ Podíval se na hodinky. „Jedenáct pryč! Ten čas ale letí, když je co dělat!“

„Vidím světla nějakého vozu, co jede po silnici sem k nám,“ hlásil najednou Ginger. „Vypadá to, že spěchá, přesto, že nejsou hlášené žádné odlety ani přílety!“

„Tak radši půjdeme do vzduchu. Máme před sebou dlouhou cestu. Sleduj to auto, zatímco budu startovat.“

Automobil se přiblížil a zahrnul k letišti. Na vyhrazeném parkovišti ale nezastavil a hnal se dál k Halifaxu.

Ginger už na nic nečekal. Nastoupil, zavřel dveře, a když si sedal vedle Bigglese, referoval mu, co se děje.

„Myslím, že nebudeme čekat, abychom zjistili, co chtějí,“ řekl Biggles a jeho ruka se chopila rukojeti plynu.

Vrtule ihned zareagovaly a stroj se dal do pohybu.

Ginger sledoval vzdalující se letiště pod nimi. „Auto zajelo k té zelené Dakotě,“ hlásil Bigglesovi.

„Vypadá to, že dostaneme nad mořem společnost.“

„Ale ta Dakota má možná kulomet,“ v obavách namítal Ginger.

„To se vsadím, že má,“ usmál se Biggles. „Neměj strach, dřív než ho budou moci na nás použít, pokud to mají skutečně v úmyslu, budou si nás muset najít a to asi nedokáží. Dej mi kurs na Kutaradju. Zastavíme se tam, abychom doplnili nádrže a možná dáme také signál do Kualy Algymu, že jsme na cestě. Mezitím by ses třeba mohl pokusit vyspat.“

„A co ty?“

„Já to vydržím až přes tu louži. Měli bychom přistát asi tak za svítání. Pak budu mít čas si nechat něco zdát.“

Ginger vyhlédl ven. Daleko za nimi se ztrácela světla Cejlonu. Nad nimi se rozprostírala obloha, posetá hvězdami. Před nimi se rozkládaly tisíce mil souvislé plochy Indického oceánu.

Kapitola VI

BIGGLES IMPROVIZUJE

Ginger chvíli pozoroval oblohu nad nimi pro případ, že by je objevila ta Dakota, ale jelikož po ní nebylo ani známky, uklidnil se a za okamžik začal upadat do přerývané dřímoty. Pokaždé, když otevřel oči, Biggles seděl vedle něho bez hnutí jako socha. S přízračným odleskem svítících přístrojů na tváři vypadal téměř jako nelidská bytost. Na co asi tak myslel? To by Ginger rád věděl. Na co myslí piloti na těch dlouhých letech přes moře, když se nedá dívat na nic jiného než na ty neurčité tajemné dálky a jen tak nehybně sedět, hodinu za hodinou? To vědí jenom oni sami.

Počasí bylo stále pěkné. Chladný noční vzduch, kterým letadlo hnaly neúnavně předoucí motory na tříčtvrteční plyn, byl hebký jako mléko. Pod nimi, a na všech stranách kolem, uplýval oceán, jakoby až na konec světa a ještě dál.

Konečně, když hvězdy před nimi začaly blednout jako první příznak nadcházejícího svítání, se Ginger probral a pohlédl na hodinky. Čtyři. Zkontroloval mapu na kolenou a pak se otočil na severovýchodní kvadrant. Daleko od nich, možná tak padesát mil nebo ještě víc, bylo vidět záblesk světla, o kterém věděl, že to nemůže být žádná hvězda zavěšená nízko nad obzorem. Byl rád, že ho vidí, protože věděl, že to může být jediné Velký Nicobar, nejjihnější část skupiny ostrovů zvedající se dva tisíce stop z tropického moře. Signalizoval, že jsou ve

správném kurzu a jenom něco přes sto mil od jejich prvního cíle na Sumatře.

Vstal a šel na zád', uvařil kávu a podal šálek Bigglesovi. „Chceš, abych to na chvíli vzal?“ navrhl mu.

„Nenamáhej se. Už je to jen kousek. Stejně si letí sám.“ Usrkávali kávu.

„Dávej si pozor na to, co budeš říkat, až budeme dole,“ varoval ho Biggles. „Na letišti tak blízko jejich základně bude mít ten gang určitě svého špeha, který jim bude hlásit přilety a odlety letadel. Tidore měl pravděpodobně mnohem větší organizaci, než se nám snažil namluvit, jinak by se o něho ten druhý gang tolik nezajímal.“

„Co hodláš říct vedoucímu letového provozu nebo tomu, kdo má lítání na starosti v Kutaradje?“

„To bude záležet na něm. Pokud to bude Evropan a udělá na mně dojem, že se mu dá věřit, tak mu položím pár diskrétních otázek. Jinak nebudu říkat nic víc, než budu muset. Poznáme to podle jeho chování. Nepřítel má vysílačku stejně jako my a třeba už jim dal znamení. Pořádně se dívej po té Dakotě. Pravděpodobně poletí směrem k té své základně, ale možná přiletí i sem. Když teď z pytle uteklo pár koček, nesmíme nic riskovat.“

„Zajímalo by mě, kolik toho z tvého rozhovoru s Tidorem vlastně vyslechli.“

„Dost, aby poznali, že je prozradil. A to rozhodlo. Ale uklidili by ho tak jako tak. Škoda, že jsme s ním nebyli o pět minut déle. Ale nemůže si stěžovat. Dozvěděli jsme se víc, než jsme čekali.“

„Všechno se to stalo opravdu rychle.“

„Jakmile jsme se do toho namočili, tak to muselo jít rychle.“

Dvacet minut nato se před nimi, s šedým pruhem falešného svítání nad východním horizontem, objevil hrozen světél značící konec první části jejich cesty. Brzy potom, po jednom nízkém obletu, aby se ujistili, že dole není Dakota, alespoň ne na letištní ploše, kde by bývala rozhodně po nedávném přistání stále ještě byla, Biggles položil Halifaxe na letiště v Kutaradji, které, jak se dalo v tuhle hodinu čekat, bylo úplně opuštěné. Když letadlo zarolovalo k čerpací stanici, objevili se dva členové pozemního personálu a zatímco jim plnili nádrže, Biggles a Ginger si protahovali svaly ztuhlé po tak dlouhém letu. Ze své kanceláře vyšel vedoucí letového provozu a kráčel k nim. Jak zjistili, když se Biggles představil, byl to Holand'an jménem Vandershon.

„Právě jsem o vás zachytil rádiovou depeši,“ oznamoval jim.

Biggles vrhl nenápadně významy pohled na Gingera. „Neříkejte! Čirou náhodou ne zrovna od člověka jménem Lacey?“

„Ne. Neznám žádného člověka toho jména. Nikdy tady nebyl. Ta depeše pochází z jednoho letadla, které přelétalo Cejlon.“

„Ach! Snad ne z Dakoty?“

„Správně. Jak to víte?“

„Viděli jsme jednu v Jaffně, jak právě startuje. Co chtěli vědět?“

„Jestli jste sem přiletěli.“

„Odpověděl jste jim?“

„Ano. Odpověděl jsem jim, že tady nejste. Totiž tehdy jste tu ještě nebyli.“

Biggles dohlédl, aby bylo doplnění paliva dokončeno k jeho úplné spokojenosti, a pak doprovodil

Holand'ana do kanceláře, aby dostál obvyklým a nezbytným celním formalitám. Cestou povídá potichu Gingerovi: „Je v pořádku, jinak by se nám nebyl zmiňoval o té rádiové depeši.“

Když došli do kanceláře, navázal na rozhovor s Vandershonem: „Mimochodem, pokud by se ta depeše opakovala, tak bych vám byl zavázán, kdybyste ji ignoroval.“

Ted' byla řada na Holand'anovi vypadat překvapeně. „Proč?“

„Protože bych byl raději, kdyby ta Dakota nevěděla, že jsem tady byl. Nejsou to zrovna moji přátelé.“

„Co tím chcete říct?“

Biggles ukázal na dveře uvnitř, které byly o jeden či dva palce pootevřené. „Kdo je tam?“

„Můj celní úředník.“

Biggles potichu přešel ke dveřím a rázně je rozrazil. Jakýsi domorodec, stojící hned za nimi, polekaně uskočil. Biggles zavřel dveře a řekl Vandershonovi stručně: „Pojďme ven.“

Vyšli na přistávací plochu, mimo doslech možných zvědavců.

„Abych uspokojil vaši přirozenou zvědavost, pane Vandershone, a protože bych se vás sám rád na pár věcí zeptal, svěřím vám něco důvěrného a doufám, že to budete respektovat,“ vážně vykládal Biggles. „My jsme detektivové z Londýna. Vyšetřujeme případ údajného pirátství na otevřeném moři nedaleko odtud. Možná jste o tom slyšel?“

„Ovšem.“

„Přitom jsme se dostali do značného nebezpečí. Ale to jen tak mimochodem. Máte nějaké vlastní závěry ohledně toho pirátství?“

„Vůbec žádné.“

„Víte o tom, že se ho účastnilo také jedno letadlo?“

„To jsem slyšel.“ Vandershon sebou najednou trhl a pohlédl upřeně na Bigglese. „Snad ne ta Dakota!“

Biggles přikývl: „Jste dobrý hadač, pane Vandershone, ale jelikož si vážíte svého života, držte jazyk za zuby. Teď už víte, proč té Dakotě tolik záleží na tom, aby zjistila, kde jsme. Minulou noc gang, kterému patří, zavraždil v Jaffně jednoho člověka jenom proto, že věděl příliš mnoho. Byli jsem u toho, když se to stalo, což znamená, že i my víme více, než prospívá našemu zdraví. Dávejte pozor na každý svůj krok, jinak by mohlo to samé platit i o vás.“

„Rozumím,“ odpověděl pomalu Holand'an.

Přišel k nim jakýsi muž s lístkem papíru v ruce. Vandershon říkal, že je to jeho radista. Vzal od něho lístek, propustil ho a četl. Potom se podíval na Bigglese a řekl: „Dakota letí sem. Je jenom padesát mil odtud. Ale proč letí sem? Říkal jsem jim přece, že tady nejste!“

„Vypadá to, že jim někdo jiný prozradil, že tu jsme.“ Biggles vyndal z pouzdra cigaretu a poklepal si s ní na nehet u palce. „Dávejte si pozor na toho vašeho celníka, pane Vandershone. Vzal jsem vás ven, protože mu nějak moc záleželo na tom, aby slyšel náš rozhovor.“

Na okamžik vypadal Holand'an vylekaně.

„Co jim mám říct?“

„Řekněte jim pravdu. Až Dakota přistane, řekněte jim, že jsme tady byli a zase odletěli. Nemůžete jim říct kam, protože vám to neprozradím. Je lepší, když to

nebudete vědět. Co víte o téhleté zelené Dakotě s čínskými znaky?“

„Prakticky nic. Občas tady přistane. Patří nějaké soukromé společnosti. Zním jejího pilota. Je to Japonec jménem Mitsubu a příležitostně má cestující. Ale většinou ten stroj převáží jenom náklad. Tady ho nevykládá, i když někdy přebírá nějaký ten balíček.“

Biggles přikývl. „Hm. No, raději bychom tady neměli jen tak stát a klábosit. Můžete mi půjčit nějakou starou kombinézu?“

„Propána, na co?“

„Protože pak budu vypadat jako že patřím k letišti, až tady Dakota přistane. Jsem strašně zvědavý se dozvědět, kdo v ní je, až tady přistanou. Z toho důvodu tady také zůstanu, až můj stroj odstartuje. Také bude užitečné vědět, kterým směrem se Dakota vydá, až poletí odtud. Předpokládám, že tady dlouho nezůstane, až zjistí, že je náš Halifax už pryč.“

„Ty ses zbláznil!“ protestoval Ginger šokovaně. „Jestli je v tom letadle Hrabě, uvidí tě a zastřelí!“

„No tak, nebuď jako hysterka,“ klidně odpověděl Biggles. „Možná na palubě ani není. V každém případě, zatímco si myslí, že honí nás, my honíme fakticky jeho. Mitsubu mě neviděl, pokud víme. Ale neztrácejme čas. Běž odstartovat a leť dvacet minut na jih. Potom se vrať pro mě. Pokud tady ještě bude ta Dakota, tak nepřistávej. V takovém případě se setkáš s Algym a pro mě se vrátíš zítra.“

„Ale co když –“

„Přestaň si trápit mozek a už leť.“

„Dobře.“

„Půjdu s tebou k letadlu a budu předstírat, že lezu dovnitř, pro případ, že by nás někdo sledoval.“

Šli pomalu pryč a během minuty či dvou byl Ginger ve vzduchu v kursu na jih. Biggles vycouval zpátky do hangáru, kam mu za chvíli Vandershon přinesl montérky umazané od oleje. Usmál se a vrátil se do kanceláře. Biggles si namazal na ruce a obličej trochu oleje a začal uklízet hangár, protože už bylo slyšet, jak se Dakota blíží. Dva členové z indonézského personálu se na něho při nástupu do služby sice podívali, ale byla to jen zběžná zvědavost.

Aniž by ukazoval přílišný zájem, sledoval Biggles, jak Dakota přistává. Nezajela k pumpám pro palivo, ale zamířila po přistávací ploše až k hlavní budově. Zastavila tam, motory lehce běžely. Vystoupili tři muži. První dva a pak další, kterého Biggles považoval za pilota Mitsubu, protože zůstal u letadla a protahoval se přesně jako Biggles po přistání. Jeden z těch dvou byl dobře oblečený, ramenatý chlápek, běloch, napadlo Bigglese, kterého nikdy předtím neviděl. O skutečné barvě jeho pleti však měl značné pochyby, protože dlouhý pobyt v tropech dokáže způsobit zavádějící zabarvení pleti. Rozhodně ale měl takový ten břítký, cílevědomý typ chůze jako Evropané nebo Američané, usoudil Biggles. Poslední byl Hrabě, pořád v tom svém slamáku. Oba muži zmizeli v hlavní budově a ponechali Bigglese, aby si sám zodpověděl pár těžkých otázek.

První byla, proč přeletěl Hrabě oceán až sem? Aby snad předal zprávu základně o tom, co se stalo na Cejlonu? Nebo proto, že byl Hrabě jediným z celého gangu, kdo se setkal s Bigglesem tváří v tvář a byl schopen ho poznat? Odkud je ten běloch? Byl na Cejlonu s Hrabětem? Biggles myslel, že ne. V takovém případě by musela Dakota přistát někde jinde ještě před příletem na Sumatru. Podle toho, jak dlouho jí ten přelet trval, to bylo docela možné.

Vypadá to spíš, uvažoval Biggles, jako by se Dakota zastavila na Nicobarech. Okolnosti tomu nasvědčují. Když se Hrabě dozvěděl z vysílačky, že Halifax na Kutaradje není, přistál na jejich základně podat hlášení. Potom jim někdo poslal zprávu, že letadlo už tam je, načež odstartovali a přivezli někoho s sebou. Ale kdo ten

někdo byl? Byl to ten jejich šéf, ten Plukovník, o kterém mluvil Tidore?

Biggles se o něco více přiblížil, aby na cizince, až bude vycházet z budovy, lépe viděl.

Nemusel čekat dlouho. Dotyčný muž vyšel ven a s ním

Vandershon i Hrabě. Stáli a hovořili spolu. Biggles je pozoroval. Jak zjistil, většinou mluvil ten cizinec. Měl hubený obličej, tvrdý výraz ve tváři a rozhodné chování jako někdo, kdo je zvyklý rozkazovat. Jeho zastřižený knír ještě zvýrazňoval dojem, že jde o vojáka. Biggles sice byl příliš daleko, aby rozeznal podrobnosti, ale viděl dost na to, aby plukovníka opět někdy poznal.

Ti tři odcházeli pomalu směrem k Dakotě a stále hovořili. Pilot zaujal své místo. Oba cestující nasedli. Letadlo odstartovalo. Biggles si zapálil cigaretu. Vandershon se rozhlédl, uviděl ho a přišel k němu. Ve tváři měl vážný výraz. „Měl jste pravdu, že se o vás zajímají,“ oznámil mu. „Já teď jsem více méně na jejich výplatní listině.“

„Jak to?“

„Nechali mi na stole tisíc rupií, abych jim poslal rádiovou depeši, jakmile se sem vrátíte.“

„Na jakou adresu?“

„Na žádnou. Jenom na soukromou frekvenci. Říkali, že jejich radista si to odchytí.“

„Vy jste ty peníze přijal?“

„Ano.“

„Proč?“

„A z jakého důvodu bych to asi tak mohl odmítnout, aniž bych vzbudil jejich podezření? Myslel jsem si, že když to přijmu, tak vám budu moci spíš pomáhat.“

„Díky. Cením si vaší spolupráce. Jak na vás působil ten člověk, který mluvil většinu času? Už jste ho někdy předtím viděl?“

„Ne. Mluví jako Američan – pěkně tvrdý chlap. Co ale nechápu, že nepotřebovali žádné palivo přesto, že přiletěli až z Cejlonu?“

„Myslím, že na tohle vám mohu dát odpověď. Ta banda má soukromé letiště, které opustili buď Japonci, nebo Američané, kdesi na Nicobarech. Na cestě sem se tam stavili, aby doplnili benzin a nabrali toho chlápka, o kterém jsme právě mluvili.“

„Žádný div, že si mohou dovolit být nezávislí, jestliže mají neomezenou zásobu paliva a oleje.“

„Hádám, že právě to jim umožňuje organizovaný zločin, jelikož nemusí přistávat na normálních letištích s celníci. Shodím ty hadry, co jste mi půjčil a zajdeme si do bufetu na drink, mezitím co budu čekat, až se vrátí můj asistent. Radši bych, aby nás ten váš úředník neviděl moc pohromadě.“

Ještě pořád spolu hovořili, když se vrátil Halifax, udělal nad letištěm jeden okruh, a pak přistál.

Biggles vstal: „Tak já zase pojedu dál. Jsem vám velice zavázán za vaši pomoc a dohlédnu na to, aby hlášení o ní ve vhodné době dorazilo na patřičná místa. Pokud pro vás budu moci kdykoli něco udělat, zavolejte mi do Scotland Yardu. Jmenuji se Bigglesworth. Ale buďte opatrný. Tahle banda má vraždu v popisu práce!“

„Dám si pozor.“

„Tak sbohem.“ Podali si ruce, Biggles šel k letadlu, nastoupil, odstartoval a obrátil se k severovýchodu. „Kam to letíš?“ překvapeně se zeptal Ginger.

„Do Kuala Lumpuru.“

„Ale to letíš špatným směrem.“

„Já vím. To dělám kvůli tomu úředníkovi na letišti, který, jak myslím, nás právě pozoruje.“

„Oho! Jak jsi dopadl?“

„Co jsem se dozvěděl, stálo za to čekání, protože i když se nakonec přece jen ukázal i Hrabě, doprovázel muže, který je možná vůdcem bandy, muže, kterému říkají Plukovník.“

Biggles se neobrátil jihovýchodně, dokud za sebou nenechali temné pobřeží Sumatry jen jako pouhou skvrnu. Potom, když už slunce bylo hodně na obloze a nebe celé modré, zamířil Halifax dolů k Malackému průlivu na čtyři sta mil dlouhou cestu, na setkání s Algym a Bertiem. Během letu Biggles předával Gingerovi informace, které nasbíral.

Nato se ozval Ginger: „Ted', když víme, že ten gang má svou vlastní čerpací stanici pohonných hmot, Algy ztrácí tím vyptáváním na oficiálních letištích jenom spoustu času.“

„Jak to tak vypadá, tak ano.“

„Kutaradja je na jeho seznamu. Co když tam poletí a začne se ptát na nás?“

„Na to jsem myslel. Už jsem skoro požádal toho přátelského Holanďana, aby Algymu vyřídil, pokud se tam staví, že jsme letěli dál. Ale pak jsem se rozhodl proti tomu. To letiště, kdejsme byli, je nebezpečná půda, a tak mě napadlo, že bude lepší, když nikdo nebude vědět, že máme v rukávu ještě další kartu – Vydru. Už ted' toho Vandershon ví víc, než je pro něho zdravé, jelikož přinejmenším jeden z jeho zaměstnanců je na výplatní listině té bandy.“

„Co kdybychom poslali depeši všem letištím podél pobřeží, aby se Algy vyhnul Kutaradje, že jsme na cestě do Kuala Lumpuru?“

„To je moc nebezpečné. Doposud nikdo o našem spojení s Vydrou neví a já bych přitom raději zůstal. Algy pravděpodobně stejně navštíví nejdřív letiště v Malajsii, než přeletí na Sumatru. Je méně riskantní spolehnout se na náhodu, než použít vysílačku.“

O dvě hodiny později už přistáli na rušném letišti v Kuala Lumpuru, aby zjistili, že tam Algy ještě nedorazil.

To je ale nepřekvapilo, protože, jak Biggles zdůraznil, těžko mohl očekávat, že by tam přiletěli tak brzy.

„Nic nevadí,“ řekl nakonec. „Budeme muset čekat. Nemusíme nijak zoufale pospíchat. Dáme si něco k obědu.“

Kapitola VII

PLUKOVNÍKOVA NÁVŠTĚVA

Vydra dorazila druhý den z Penangu. Nic se samozřejmě na té trase nedozvěděli z důvodů, které byly zcela zjevné, když jim Biggles řekl o té tajné čerpací stanici, která znamenala, že kromě výjimečných situací se Dakota obejde bez nákupu pohonných hmot.

Když tak seděli na terase letištní restaurace s výhledem na přistávací plochu, s vychlazenými nápoji při ruce, Biggles vyprávěl všechno, co se s Gingerem dozvěděli na Cejlonu a v Kutaradje, což zabralo dost času.

„Takže taková je současná situace,“ uzavřel Biggles.

„Tedy, řeknu ti, starý kamaráde, že jste si užili,“ poznamenal Bertie.

„Důležitější je, co se stane dál a kam poletíme odtud?“ chtěl vědět Algy.

„To,“ odpověděl jim Biggles, „je otázka, na kterou se těžko odpovídá. Jak si jistě umíte představit, hodně jsme o tom mluvili a mezitím, co jsem čekal na vás, tak jsem o tom hodně přemýšlel. Jestli se budeme na celou tu záležitost pořádně soustředit, tak třeba někdo z nás dostane nějaký nápad.“ Ustrkl ze své sklenice.

Potom opět navázal: „My teď spíš než před pirátským, které se už nemusí opakovat, jelikož Tidore už je vyřazený, stojíme před novou možností, a sice před pašováním opravdu ve velkém. A co víc, pokud se to nezarazí v samém počátku, může se to rozrůst skutečně do obrovských rozměrů. Tyhle mafie to vždycky tak

dělají, pokud se jim daří. Až donedávna tady proti sobě bojovaly dva gangy na stejném území, a jak se vždycky stává, začaly si vzájemně překážet. Na Tidora zbyl ten špatný konec a my teď jeho bandu můžeme považovat mimo hru. Pokud se jim ovšem nepodaří sehnat jiného vůdce.“

„Takže zbývá jediné pozavírat tu druhou partu!“ vložil se do toho Algy.

„To je spousta práce,“ tvrdil Biggles. „Podle Tidora má chapadla po celém světě, a i když je to možná přehnané, my musíme pokrýt celý Orient. Bylo by přirozeně dětinské snažit se obklíčit bandu agentů, špiónů, šmelinářů a operativců rozložených po všech možných přístavech od Číny po Indii. Nemůžete zabít chobotnici tím, že jí useknete konečky chapadel. Musíte jít po jejím mozku, což v tomto případě, máme-li správnou informaci, je jeden z neobydlených Nicobarských ostrovů. Tahle skrýš možná první inspirovala vznik té bandy a s jejími prakticky nevyčerpatelnými zásobami to zjednodušuje, když ne úplně umožňuje, její operace. Ztráta té základny by rozhodně znamenala pro jejich organizační mozek ztížení veškerých operací. Když ne kvůli jiným důvodům, tak určitě kvůli tomu, že by museli pro dopravu začít používat oficiální přístavy a letiště kvůli benzínu a naftě. Nezapomínejte, že tady existuje kromě letadla přinejmenším také jedna loď.“

„Jak hodláš vyřídít jeden zatracený ostrov, kamaráde, jestli víš, co tím myslím?“ vyptával se Bertie a leštil si svůj cvikr.

„Na to ještě nedošlo,“ odbyl ho Biggles. „Veliký háček je, že jsme se sice toho spoustu dozvěděli, ale

dosud nemáme vůbec žádný důkaz. Co tahle banda pašuje? Jak? Kde? Kromě toho zlata, co bylo ukradeno při přepravě, nemáme ani tušení. To je stěží dost na to, abychom ospravedlnili oficiální útok na ostrov, i kdybychom nakrásně věděli, který to vlastně je. Momentálně nevíme ani to.“

„Zjistit něco takového nám nemůže dlouho trvat,“ namítl Algy.

„Nějaká neoficiální akce, tím myslím, kdybychom vzali zákon do vlastních rukou, by nás docela dobře mohla vystavit kritice veřejnosti a třeba i odstartovat mezinárodní skandál. Spustit to nepřipravené by jednoduše jenom upozornilo našeho nepřítele, aby se měl na pozoru. Než se do něčeho drastického pustíme, musíme si být jisti, kde se vlastně pohybujeme. Měl bych odletět domů a celou záležitost předložit komodorovi.“

„To by nám jenom svázalo ruce. Ten bez důkazu nic neudělá,“ protestoval Algy. „Kdyby se z toho stala oficiální zpráva, tak se to prozradí a my to budeme mít ještě těžší!“

„Ti lidé od pojišťovny by měli o Tidorovi stejně něco vědět,“ prohlásil Biggles. „Ted’ už nepřichází v úvahu žádné plnění pojišťovny za pojistnou událost. Tidore pašoval zlato – v ústřicích. Jen si to představte. Který celník by otevíral přímo z moře vytažené ústřice, aby tam hledal pašované zlato?!“

„Ale stejně se na to přišlo, kamaráde,“ připomněl jim Bertie.

„Vyšlo to najevo ne žádným oficiálním kanálem, ale proto, že to jeden z Tidorových lidí prozradil konkurenčnímu gangu. To je toho jedině možné

vysvětlení. Hrabě to ostatně téměř přiznal. Je to riziko, které musí podniknout každý velký mistr zločinu.“

„Promiň mi, starý válečníku, ale mně se zdá, že ztrácíš nervy,“ prohlásil smutně Bertie.

„Jak tě napadlo tohle?“ obrátil se na něho Biggles.

„Za starých dobrých časů bys tenhle proklatej ostrov vymazal z mapy, a pak by o tom teprve mohli lidi diskutovat!“

„Tohle nejsou ty staré dobré časy,“ odvětil Biggles studeně. „Co navrhuješ, abych udělal? Začal válku? Už tak je jich dost.“

„Mohli bychom se potulovat kolem, tu a tam přistát, až bychom padli na ten pravý ostrov – víš, nebo něco takového,“ navrhoval Bertie.

„Brzo bychom se opravdu potulovali, kdybychom zkusili tohle,“ odbyl ho sarkasticky Biggles. „Musíš pochopit jednu věc. Tyhle ostrovy teď patří Indii a ta by nám nepoděkovala za to, že jim tady strkáme nos do jejich záležitostí.“

„Ani kdybychom jim zdůraznili, že z tohoto nelegálního obchodu se zlatem mají škody především oni?“ ptal se Ginger.

„Ne. Všechno, co máme k dispozici, je jenom z druhé ruky, od člověka, který se sám přiznal k pašování. To by u žádného soudu neobstálo. Musíme chytit tohoto chlápka, co si říká Plukovník, se zbožím v kapse, abych tak řekl.“

„To ale nedokážeme, když budeme sedět tady.“

„Nedokážeme to nikdy, jestliže vykročíme špatnou nohou.“

„Měli bychom letět na ten ostrov,“ prohlásil Bertie. „Já jsem rozhodně pro to, abychom se tam přihnali v mlze a zjistili, co se tam děje.“

„Na který ostrov? Ještě ani nevíme, který to je.“

„Přiznávám, že to je trochu otrava,“ souhlasil Bertie. „Ale tolik jich zase není. Podle té krásné veliké mapy naší Admirality, kterou nás šéf vybavil je jich jenom sedm nebo osm neobydlených. Moc dlouho by nám netrvalo je všechny prověřit. Myslím, že tak se to dělá, kamaráde, ne?“

„Jak máme ale poznat, který je ten správný? Tidore tvrdil, že je to tam zamaskované a válečné maskování jen tak snadno neodhalíš. Kdyby tomu tak bylo, tak by nemělo cenu ho vůbec vytahovat. Já tady přece nesedím a nesnažím se dělat problémy. Já se je jenom pokouším určit. Takový noční let by třeba něco ukázal. Jestli si nepřítel myslí, že je v absolutním bezpečí, tak se třeba začne chovat trochu nedbale a prozradí se nějakými světly. Ale čím méně my tady budeme létat, tím lépe. Ostrovy jsou mimo všechny pravidelné trasy. Není tam žádné letiště. Takže když tam bude létat nějaký stroj nahoru a dolů, Plukovníkovi dlouho nepotrvá, aby přišel na to, proč. Bez možnosti doplnit si palivo budeme muset operovat z Malajska nebo Sumatry, což znamená pokaždé trasu čtyři nebo pět set mil tam i zpátky. Další detail, který bychom měli mít na paměti, je, že Nicobary jsou čirou náhodou uprostřed cyklonové oblasti Indického oceánu.“

„Povídej nám ještě o dalších nepříjemnostech,“ navrhoval Algy.

„Ne, myslím, že to je asi tak všecko. Jelikož se dál nedostaneme, když tady budeme vysedávat, jak Ginger

tak bystře zdůraznil, uděláme tohle. Můžete tomu říkat kompromis. Byla by to příšerná námaha letět celou trasu zpátky domů a nevidím, že by nám to nějak pomohlo, kdybych tam i letěl. Zaletím tedy dolů do Singapuru a požádám tajemníka guvernéra, jestli smím poslat hlášení komodorovi diplomatickou poštou. Odpověď by tak měla přijít za týden či deset dní. Až to udělám, hned se vrátím sem. Dneska večer, či spíš časně ráno zítra, než se rozední, se porozhlédneme kolem těch ostrovů ve Vydře, abychom získali povšechný obraz. Třeba tam něco uvidíme. Pokud dokážeme ten ostrov lokalizovat, mezitím co budeme čekat na komodorovu odpověď, můžeme se na něj podívat blíž. Bude o tom asi chtít vědět stejně víc. Tak co?“

Všichni souhlasili s tím, že je to rozumný plán.

Ginger najednou vyskočil a udiveně vykřikl: „Koukněte, co sem letí!“

Pořád přistávala a startovala nějaká letadla, civilní i vojenská, ale nikdo si jich nevšímal. Biggles se otočil. Všichni se dívali. Blížila se zelená Dakota se zjevným úmyslem tady přistát.

Biggles se slabě usmál. „Vida. Zdá se, že toho mají tolik na práci jako my.“

„Co budeš dělat?“ ptal se Algy.

„Dělat? Nic. Teď už uviděli Halifaxe, takže vědí, že jsme tady. Ve skutečnosti bych vsadil svoje boty na to, že o tom věděli už pár minut potom, co jsme přistáli.“

„Ty si nemyslíš, že sem přiletěli náhodou? Shodou okolností?“

„To tedy ne. Mají vysílačku stejně jako my. Někdo jim řekl, že jsme tady. Jestli mají, jak už teď věřím, svého špiona na každém letišti mezi Čínou a Indií, tak

budou vždycky vědět, kde zrovna jsme. To letadlo letělo domů. Já ho viděl, jak startuje. Necestovalo celou tu cestu zpátky sem, jenom aby si něco nalétalo. Tohle slibuje rozhodně něco zajímavého.“

„Myslíš, že přiletěli schválně, aby si s námi promluvili?“ zeptal se Algy.

„Se mnou. O vás vůbec nevědí. Alespoň doufám že ne. A bude lepší, když vědět nebudou. Sedněte si vedle. A ty taky, Bertie. Jestli chcete, držte se blízko, ale předstírejte, že s námi nemáte nic společného. Počkejte ještě okamžik! Můžeme vás trochu využít. Tamhle je nějaký kluk a fotografuje letadla. Nabídněte mu peníze za fotografii každého, kdo vystoupí z té Dakoty. Nebo ještě líp, půjčte si jeho fotoaparát. Jestli přijdou k nám, pokuste se vyfotografovat celou skupinku. Mohlo by se to povést tamhle z těch palem za námi. Ale buďte opatrní, moc opatrní!“ Algy a Bertie si od nich odsedli.

Dakota přistála a rolovala k budovám. Vystoupili dva muži.

„To je sám Plukovník s Hrabětem,“ zamručel Biggles. „To mě překvapuje. Musí to být něco moc důležitého, co ho k nám přivádí.“

Oba muži vešli do přijímací haly. Brzy se vrátili a rozhlíželi kolem.

„Plukovník už nás uviděl,“ hlásil Biggles. „Jdou sem k nám. Chovejte se lhostejně, jako když nám na nich vůbec nezáleží. Nech mluvit mě.“

Oba příchozí nehledali žádné výmluvy. Šli přímo ke stolu, kde seděl Biggles s Gingerem. Plukovník položil ruku na opěradlo židle, kterou právě opustil Algy.

„Nebude vám vadit, když si přisedneme?“ zeptal se stručně s přízvukem, podle kterého ho Ginger zařadil mezi Američany.

„Proč ne? Židle nám tady nepatří,“ odpověděl Biggles chladně.

Oba muži se posadili. Hrabě odsunul z čela svůj slamák a zapálil si doutník. Nabídl pouzdro Bigglesovi. „Doutník, drahý brachu?“

„Ne, díky.“ Biggles si zapálil cigaretu.

Plukovník pohlédl svýma chladnýma šedýma očima Bigglesovi do tváře. „Dozvěděl jsem se, že se jmenujete Bigglesworth.“

„Správně. Je mi líto, že vám nemohu oplatit stejnou zdvořilost.“

„Já jsem plukovník Black.“

„Jaké – ehm – armády? Spojených Států?“

Otázka byla ignorována. „Doneslo se mi, že se zajímáte o mé podnikání.“

„Mně se zdá, že vy se zajímáte o to moje. Nepožádal jsem tady vašeho přítele Hraběte v Jaffně o žádné důvěrné informace. Ani jsem vás tady nepozval ke svému stolu. Pokud mi máte co říci, tak poslouchám. Ale příliš dlouho to neprotahujte.“

„Dobře tedy. Proč jste přijel za Tidorem?“

„Abych prověřil jeho žádost u jisté londýnské pojišťovny o deset tisíc liber. To není žádné tajemství. To jsem říkal vašemu příteli už v Jaffně.“

„Deset tisíc! Ten má ale drzost!“

„Zjevně to nebylo dost na tak nebezpečnou hru, jakou hrál.“

„Můj přítel vám poskytl veškeré informace, které potřebujete. Proč jste s nimi neodletěl přímo domů? Proč jste letěl sem?“

„Vyprávěl mi jakousi divokou povídačku o nějakých ústřicích, ale nedal mi vůbec žádný důkaz.“

„Copak jste mu nevěřil?“

„Řekl bych, že je otázka, kdo je větší lhář, jestli Tidore, nebo váš přítel.“

Hrabě se usmál ukazuje své bílé zlatem plombované zuby.

„Proč jste sem přiletěl?“ naléhal Plukovník.

Biggles zaváhal odklepávaje popel z cigarety. „Moje odpověď na tak nezdvořilou otázku je, že to není vůbec vaše věc. Ale to by nebyla tak zcela pravda, že?“

„V čem si myslíte že podnikám?“

„Pašování. Možná bokem i trochu zbraní a otroků.“

„To je neurvalost.“

„Já jsem neurvalý chlap. Pták, co lítá s vránami, si nemůže stěžovat, když ho považují za vránu. Co platí pro vrány, platí i pro gangstery. Ale co kdybychom po sobě přestali házet květinčky? Z toho jsme oba už vyrostli. Vy jste sem přijel, abyste mi něco oznámil. Tak ven s tím.“

Plukovník o tom přemýšlel. „Já nejsem člověk, který má rád násilí pro násilí.“

„To jsem měl příležitost pozorovat v zahradě u Tidora,“ odbyl ho Biggles kousavě.

„K takovým metodám se uchyluji, jenom když ostatní metody selžou. Tidora jsem varoval.“

„Proč?“

„Aby se mi klidil z cesty.“

„Jelikož byl v tomhle oboru tady první, tak by bylo jen spravedlivé to chápat tak, že do cesty jste se mu vlastně pletl vy.“

„Překážel mi. Ignoroval varování. Zaplatil za to pokutu.“

„A teď varujete mě? Je to tak?“

„Jestli chcete, můžete to tak chápat. Dávám vám stejnou příležitost, jako jsem dal jemu. Navrhuji vám, že bude pro nás oba lepší, když každý z nás zapomene, že ten druhý kdy existoval.“

„Jelikož vy na tom vyděláte víc než já, nazval bych to jednostranným opatřením.“

„Vám to třeba tak připadá, a abych ušetřil čas, tak to přiznávám. Z toho důvodu, abych poněkud vyvážil tuto nerovnováhu, jsem vám připraven vyplatit – řekněme, jeden tisíc liber.“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Dva tisíce. A tam, odkud jsou ty peníze, je toho mnohem víc. Pilot jako vy by se mi hodil.“

Biggles povytáhl obočí. „Začínáte mít strach, že by vás Mitsubu mohl zradit?“

„Proč by měl? On dobře ví, na které straně je jeho chleba namazaný.“

„Momentálně je třeba spokojený s chlebem a máslem, ale jako válečný pilot poražené strany vás musí nesnášet už jenom od pohledu.“

Plukovník se zamračil. „O to se nestarejte. Já se o sebe umím postarat sám. Tak přijímáte moji nabídku nebo ne? Snažím se nám oběma ušetřit problémy.“

„Proč byste chtěl zrovna mně šetřit problémy? To co děláte, Plukovníku, je, že se snažíte ušetřit problémy především sám sobě. Víte dobře, že mě nemůžete jen tak

snadno odstranit jako Tidora. Odpověď je ne. Náhodou jsem jeden z těch naivních lidí, co mají větší zájem o jiné věci, než jsou peníze.“

„Uvědomujete si, že svým odmítnutím mě nutíte, abych si vaše mlčení zajistil jinými metodami?“

„Chcete tím říci, že se o to pokusíte?“

„Já nikdy nedělám chyby.“

„To bych nazval nebezpečným vychloubáním. Kdybych si to myslel já, tak by mi nezáleželo na tom, abych to o sobě vůbec říkal. Ale na tom nezáleží. Na tomhle setkání je jedna věc, která mi je nepochopitelná. Odpověděl byste na jednu otázku, abyste uspokojil mou zvědavost?“

„Jakou otázku?“

„Proč jste sem přijel sám, místo abyste poslal jen svého zábavného sluhu ve slamáku?“

„Chtěl jsem si vás pořádně prohlédnout, abych si o vás udělal svůj vlastní názor.“

„Přesto, že mi to umožnilo, abych si prohlédl já vás?“

„Vy už jste mě viděl.“

„Kde?“

„V Kutaradje.“

„Kdo vám to řekl?“

„Na tom nezáleží, kdo. Vy jste tam byl včera, když jsem tam byl i já. Od Vandershona bylo hloupé, že k tomu nechal dojít.“ Plukovník mluvil tiše, ale v jeho hlase bylo cosi, co se Gingerovi vůbec nelíbilo.

„Do toho on nemohl nijak zasáhnout,“ rozhodně prohlásil Biggles. „Je to veřejné letiště. Neměl žádný důvod mě tam nepouštět.“

Plukovník vstal. „Lituji, že můj výlet neuspěl, ale to nic. Kdybyste změnil svůj názor, dejte mi vědět.“

Hrabě tiše dodal, když už byli na odchodu: „Ale ať to moc dlouho netrvá, drahý brachu.“

Biggles tiše seděl a sledoval, jak oba muži vešli do restaurace, zjevně, aby se najedli.

Přišel Bertie, sedl si u volného stolu na doslech k Bigglesovi. Oznámil mu, že Algy udělal pár fotografií z různých úhlů zpoza palem. Pak odjel s filmem do města, aby ho nechal vyvolat. Doufá, že bude hned hotový.

„Dobrá práce,“ ocenil to Biggles. „Jestli budou ty fotky k něčemu, tak pošlu pozitivy leteckou poštou domů komodorovi. Třeba bude moci tohohle Plukovníka identifikovat. Já poletím dál do Singapuru. Mezitím ty tady můžeš udělat kus užitečné práce. Nastupte do Vydry, vemte ji až pod strop a sledujte tu Dakotu, až odtud odletí. Možná vás dovede na ten ostrov, kde bydlí. Jestli za ní nebudete moct letět celou trasu, její směr by vám měl dát nějaké vodítko, což vyjde nastejno. Jestli poletí domů, pak se Mitsubu bude řídit kompasem. Držte se od nich hezky daleko. Ať si vás nevšimnou. Na zpáteční cestě se zastavte na Kutaradje, abyste zjistili, jestli je Vandershon v pořádku. Obávám se, že Plukovník na něho má zlost za to, co mu včera provedl. Varuj ho, aby si dával obzvlášť pozor na to, co dělá a říká. Byl bych moc nerad, kdyby se mu mělo něco stát jenom kvůli tomu, co pro mě udělal.“

„Jasně,“ odpověděl Bertie.

„A co já?“ ozval se Ginger.

„Ty tady budeš muset počkat na Algyho, až se vrátí, abys mu řekl, co se děje, protože kdybychom všichni

zmizeli, bude se divit, co se stalo. Vyhýbejte se temným koutům. Nezapomínejte na to, co udělali Tidorovi!“

„To hned tak nezapomenu,“ sliboval Ginger.

„Tak se do toho dáme,“ uzavřel Biggles.

Kapitola VIII

BERTIE SE TROCHU BAVÍ

Krátký tropický soumrak rychle celou krajinu nořil do stínů, když se Biggles vrátil ze Singapuru, aby shledal, že na něho už Algy s Gingerem čekají. Hlásili mu, že se Bertie ještě nevrátil, což byla informace, která mu teď nadělala vrásky na čele.

„Jak jsi pořídil?“ ptal se ho Ginger.

„Dobře. Díky jednomu velmi ochotnému tajemníkovi ve vládní rezidenci jsem zařídil všechno, kvůli čemu jsem tam jel. A co vy?“

„Žádné problémy, i když jsem si pěkně jistý, že mě sleduje jeden šikmooký týpek, co není nikdy daleko. Nedovedu si představit, že bychom tady byli dál spolu, aniž by si nepřítel neuvědomil, že všichni patříme k sobě.“

Biggles souhlasil. „Předpokládám, že stejné potíže by nás čekaly na jakémkoli jiném letišti v blízkosti Nicobar, takže se s tím nedá nic dělat. Mluvit spolu musíme, a jelikož je to tady přecpané špiony, tak nás uvidí, ať jdeme, kam chceme. Co ty fotografie, Algy?“

Algy jim je ukázal. Biggles prohlásil, že jsou skvělé, lepší, než očekával. Obzvláště dvě z nich ukazovaly Plukovníka velice jasně, z profilu i en face.

„Pošlu je hned šéfovi leteckou poštou,“ řekl Biggles. „Jestli je na Plukovníka nějaký zatykač, ať už v Anglii nebo Americe, což by mě nepřekvapilo, ušetřilo by nám to spoustu problémů.“

„Ty si myslíš, že by to mohl být profesionální gangster s policejním záznamem?“

„Tak daleko bych zase nešel. Nestává se moc často, aby člověk Plukovníkova postavení a věku najednou sešel na šikmou plochu. Spíš je možné, že ho někdy nachytali při něčem, co ho zdiskreditovalo, a jelikož získal takovou pověst, tak se z něho stal zločinec. V takovém případě o něm někde musí existovat nějaký záznam. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby vyšlo najevo, že to všechno dělá také proto, aby byl lidem pryč z očí. Na to jsou Nicobary stejně dobré jako kterékoli jiné místo. Ale co, pro všechno na světě, může dělat asi Bertie? Už by měl být dávno zpátky. Objednejte si v restauraci zatím třeba konvici čaje. Já za vámi přijdu, jakmile pošlu tyhle snímky šéfovi a přidám pár vysvětlujících poznámek.“

Když se k nim za dvacet minut později připojil, pořád ještě nebylo po Bertiem ani vidu.

„Já jsem to nemusel vůbec posílat,“ ohlašoval jim. „Náhodou jsem narazil na Jacka Eltona z B.O.A.C. Letí honem domů s nějakou důležitou osobností a slíbil, že to doručí. Komodor by je měl dostat během osmačtyřiceti hodin. Ale co to, u čerta, může jenom provádět ten Bertie? Už si začínám dělat starosti. Něco se mu muselo stát. Bez doplnění paliva by takhle dlouho ve vzduchu nevydržel!“

„Třeba se zastavil v Kutaradje, jak jsi ostatně navrhoval, a chvíli tam zůstal, aby si poklábosil s Vandershonem,“ hádal Ginger.

„Nedovedu si představit, že by z vlastní vůle zůstával mimo letiště přes noc,“ zabručel Biggles. „Jestli Vydru někde naboří při pokusu o noční přistání, tak ode

mně něco uslyší! To je naše trumfová karta! Doufám, že nemá za lubem nějakou hloupost. Víte, jak zoufale riskuje, když na něho přijde ta jeho nálada. Asi jsem ho neměl nechávat letět samotného.“

Bigglesovu duševnímu klidu velmi prospělo, že na svoje otázky neznal odpověď, protože, jak posléze zdůraznil, by s tím stejně nemohli nic dělat. A tak usrkával svůj vystydlý čaj a kouřil.

Bertie vlastně zahájil odpoledne ve velice dobré formě. Stalo se totiž následující.

Ze své výšky objevil Dakotu, jak směřuje na Malacský průliv. Držel se od ní daleko, a když se umístil mezi ni a zapadající slunce, zaujal polohu k pronásledování. Nějakou dobu měl pochyby o její destinaci, protože kurs na Kutaradju i Nicobary byl na začátku cesty prakticky totožný. Ale když se Dakota přiblížila k severnímu cípu Sumatry, byl si jistý, že jejím prvním cílem je v každém případě Kutaradja. Když se ukázalo, že jeho domněnka je správná, zjistil, že je ve slepé uličce.

Zprv si vzpomněl na to, jak se Biggles bál o Vandershona po té Plukovníkově skryté výhrůžce, a začal si o jeho bezpečí dělat obavy. Zadruhé tady byla otázka jak dlouho ještě Dakota zůstane na zemi. Kdyby tam zůstala déle a on zůstal ve vzduchu čekaje na ni, neměl by dost paliva, aby ji vystopoval na její základnu na Nicobarech. Pokud to ovšem byl její cíl.

Myšlenka, že Vandershon má asi problémy, nakonec rozhodla. Dalo se to vyřídit jediným způsobem. Sestoupil, přistál a zajel ke kontrolní budově, vypnul motor a vylezl ven. Prikázal obsluze, aby doplnila palivo

a vyrazil do kanceláře vedoucího provozu. Pořádně zaklepal a vstoupil.

V místnosti byli tři lidé. Plukovník, Hrabě a za svým psacím stolem seděl značně pobledlý Vandershon. Bylo jasné, že právě přerušil soukromý rozhovor, protože najednou přestali a zvědavě se na něho dívali, v případě Plukovníka dokonce zjevně s nelibostí.

„Jak se vede,“ zahlaholil Bertie vtiskuje si do oka monokl, aby na skupinku lépe viděl. „Drobet teplíčko, co?“

Následovalo krátké ticho. Potom se ozval podrážděně Plukovník: „Co chcete?“

Bertie se zašklebil: „Já?“

„Ano, vy.“

„Nic. Absolutně nic.“

„Tak co tady tedy děláte?“

„Jen se tak flinkám, víte, jen se tak flinkám. Koukám po světě a takový ty nesmysle. Vadí vám to?“

„Máme práci,“ odsekl Plukovník.

„To je v pořádku,“ radostně odvětil Bertie. „Jenom klidně pokračujte. Vůbec si mě nevšímejte.“

„Jenže my si vás všímáme,“ ostře se ohradil Plukovník. „Hledáte něco?“

„Ne. Totiž ano. U Joviše, to mi něco připomíná! Jestli vy hoši tady čirou náhodou žijete, mohli byste mi jich pomoci pár najít.“

„Najít pár čeho?“

„Žraločích zubů.“

„Žraločích zubů?!“

„Áno. Víte přeci, to je to, čím koušou!“

Plukovník a Hrabě si vyměnili pohledy. Potom pronesl Plukovník velmi zřetelně: „My žádné žraločí zuby nemáme.“

„To je pech,“ zamumlal Bertie a sesul se do židle. „Já tyhle děsný věcičky nepotřebuju pro sebe, víte. Konec konců, co by chlap dělal se žraločíma zubama, ne? Moje přítelkyně by jich ráda pár do náhrdelníku nebo nějaký takový podobný nesmysl. Nebudete tomu věřit, ale jednou jsem znal jednoho chlápka, co sbíral –“

„My nechceme vědět, co sbíral ten chlápek,“ přerušil ho ledově Hrabě.

„Bylo mi řečeno, že možná něco najdu na jednom místě, kterému říkají Nikotinový ostrovy... ne, můj ty světe... jak... Niklboxerský ostrovy!“

„Najdete co – něco?“ vyštěkl Plukovník, jemuž zcela zjevně už docházela trpělivost.

„No přeci ty žraločí zuby!“

Plukovník těžce polkl a dokonce i Vandershon se usmál.

„Vořech,“ vydechl Plukovník.

„Ale ne, žádnéj vořech, to si můžu koupit doma. Všelíjaký ořechy,“ vysvětloval zaujatě Bertie. „Starý dobrý žraločí zuby, to hledám. Divnej vkus, já vím, ale –“

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešli dva holandské piloti.

Plukovník vstal. „Jdeme,“ řekl k Hraběti. Potom Vandershonovi: „Jaká je odpověď, ano či ne?“

„Ne.“

„Budiž po vašem.“ Plukovník, následovaný Hrabětem, vyšel ven.

„Grobiáni,“ podotkl Bertie. Přikročil k Vandershonovi a velmi významně na něho zamrkal. Potom tiše dodal: „Nebojte se, Bigglesworth má všechno pod kontrolou. Nashle.“

Vyšel ven nechávaje za sebou udiveně zírajícího Vandershona. Počkal, až se Dakota zvedla, sledoval ji jak stoupá a nabírá kurs severovýchodně, a pak ve Vydře odstartoval a zamířil k západu. Tento kurs ale držel jenom dokud nebyl přímo v záři rychle zapadajícího slunce. Teprve když si byl jistý, že ho ti v Dakotě nemohou proti záři slunce rozeznat, vrátil se za ní, aby ji sledoval.

Ted' oba stroje letěly k Nicobarským ostrovům, ačkoliv nebylo ještě jasné, vzhledem k tomu, že to souostroví zabírá značnou oblast od severu k jihu, na který konkrétní ostrov Dakota vlastně míří. Teprve téměř po hodině, když srovnal svůj kurs s mapou, si o tom Bertie dokázal udělat představu. Ale pro jistotu pořád letěl dál.

A v tomhle, jak si vzápětí uvědomil, zašel příliš daleko. Také měl podezření, že navzdory jeho snaze nebýt viděn, ho v Dakotě zaregistrovali. To se k němu doneslo způsobem stejně nečekaným jako znepokojujícím. Dakota se prudce obrátila a po křídle padala dolů k jednomu z několika malých ostrovů, které se před chvilkou ukázaly na obzoru. To Bertiemu řeklo vše, co potřeboval, a poté, co si dobře prohlédl obrysy ostrova, takže by ho znovu poznal, se začal obracet, aby se vrátil, když se najednou přes něho přehnal stín. Bertie vzhlédl vzhůru, protože věděl, že takový stín může pocházet jedině od dalšího letadla, míjejícího dráhu mezi ním a sluncem, a že Dakota je daleko dole pod ním.

Jeho zrak vyškolený válkou rozeznal okamžitě letadlo. Identifikoval ho jako Nakajimu, jednosedadlový japonský stíhač. Letěl přímo na něho takovým způsobem, který znamenal, že to myslí smrtelně vážně. Přesto, že ten stroj byl ještě válečný model, Bertie věděl, že co se týká výkonu, pokud chce ten Japonec zaútočit, Vydra nemá šanci.

Nenapadal ho žádný jiný důvod, proč by tam jinak byl. Jestli tam byl jako normální stráž nebo jestli ho Dakota, když ho zpozorovala, poslala rádiem, nebylo vůbec důležité. Prostě tam byl. A jelikož čekat na něho, až sám dá najevo, co zamýšlí, by mohlo být osudným, neztrácel čas, aby zvolil jediný kurs, který pro něho zůstával otevřený. Položil Vydru na křídlo a pomalou otáčkou začal také klouzat směrem k ostrovu, na kterém teď přistávala Dakota, na tom jediném, na kterém mohl čekat dost místa pro přistání. Mohl samozřejmě přistát i na moři, ale jelikož nevěděl, jak tam bude klidná hladina, necítil potřebu to riskovat. Vypadala sice z výšky dost mírně, ale pokud věděl, tam dole se to mohlo také pořádně houpat. V každém případě, i kdyby se mu podařilo si sednout na vodu a ten Japonec to myslel vážně, nabídl by se jenom jako sedící cíl. Jedním slovem, ten ostrov vypadal jako menší riziko.

Jak ztrácel výšku, jeho oči spěšně prohledávaly pobřeží. Ne že by ho tam bylo moc, protože jak se domníval, ostrov byl kratší než dvě míle a na nejširším místě měl asi míli. Všiml si zakotvené jachty za skalním útesem v jakési pohodlné skalní průrvě se zátokou. Jakási čínská džunka s plachtou, jediné plavidlo na obzoru, se pomalu probíjela ke stejnému místu. Viděl ve zpětném zrcátku, že ho Nakajima sleduje dolů, asi jako pes

zahánějící ztracenou ovci. To jediné mu zatím potvrzovalo, že jeho přítomnost tam nebyla náhodná.

S lehkým úsměvem na rtech Bertie vytáhl kola, přistál a zajel tam, kde zůstala stát Dakota s Plukovníkem, Hrabětem a pilotem, čekajícím vedle ní. Vypnul motor, seskočil, upravil si brýle a kráčel k nim. „No ne, zase ahoj!“ pozdravil je halasně. „Kde to k čertu jsme? Chci říct, jak se jmenuje tenhle krásnej ostrůveček?“

Plukovníkův obličej byl bezvýrazný. „Chcete tvrdit, že to nevíte?“

Bertie předstíral úžas. „Jak bych to mohl vědět? Celý tohle mořský království je absolutně posetý všelijakejma malejma ostrůvkama, kdo se v tom má vyznat? Když se ptáte mě, tak je tady těch ostrovů nějak moc.“

„Já se vás na nic neptal,“ břitce odpověděl Plukovník. „Sledoval jste nás?“

„Samo.“

„Co je to za nápad?“

„Chtěl jsem si být jistý, že se dostanu do Penangu. Moje navigace jde občas drobeček šejdrem. Nikdy jsem v počtech moc nevyňikal.“

„O čem to tady blábolíte – jaký Penang?“

„No tam jste přeci říkal, že poletíte, takže jsem myslel, že mě povedete.“

„Já jsem nic o Penangu neříkal!“

Bertie vypadal překvapeně. „Že ne? Ale jak bych byl mohl dostat ten nápad? Asi mi to nahoře nějak začíná blbnout.“

„Začíná?“ poškleboval se Hrabě. „Už se to stalo.“

„Ale dobrý Bože! Jestli nejsme v Penangu, tak kde to jsme?“

Hrabě si posunul do čela slamák a zapálil si cigaretu. „Jste na jednom z jihomořských ostrovů a tohle je soukromé letiště, drahý brachu.“

Bertie zahrál trapné rozpaky. „Ajejdánánku! To mě ale hrozně mrzí, omlouvám se a tak. Ale jak jsem to měl asi vědět? No když už tady jsem, nevadilo bývám, kdybych se kolem po nějakých mrknul?“

„Po jakých nějakých?!“ vyštěkl Plukovník.

„Žraločích zubech přece! Po čem jíném?“

Plukovník mluvil pomalu, ztělesněná trpělivost. „Jediné zuby, které tady najdete, můj stupidní kamaráde, jsou takové, co koušou.“

Bertie se rozesmál. „To je prima! Tenhle vtip si musím zapamatovat!“ Obrátil se k pilotovi Nakajimy, Japonci, který se, když mezitím přistál, přidal ke skupince. „Ahoj, kamaráde. Odkud jsi sem najednou spadnul? Nebo jsi náhodou taky na cestě do Penangu?“

Pilot na něho zíral, potom na Plukovníka, ale nic neříkal.

Z nízké budovy na střeše s bezdrátovou anténou, těsně podél přistávací dráhy, vyběhl další člověk. V ruce držel kus papíru a podle jeho spěchu, se kterým se k nim blížil, bylo jasné, že nese nějakou depeši. Protože měl pocit, že se to týká jeho, rozhodl se Bertie, že je na čase odletět.

„Moc mě mrzí, že jsem vás tolik otravoval. Kdybyste mi dali zhruba směr Penangu, tak poletím zas kus dál.“

Hrabě ukázal k západu, kde bylo osm set mil Indického oceánu bez možnosti přistát. „To je nejbližší směr, drahý brachu.“

„Mockrát děkuju.“ Bertie ukázal zhruba na sever. „Divný. Já myslel, že to zatracený místo je někde támhle. Ne že by na tom ale záleželo. Někde přistaneme vždycky, co? Jedno nebo druhý, každý místo je stejně dobrý. No tak jo. Díky moc. Potáhnu dál.“ Vydal se krok či dva směrem k Vydře, pak se ohlédl – ve skutečnosti aby viděl, jak je radista daleko. „Jestli se o nějakých dozvíte, dejte mi vědět!“ zavolal na Plukovníka.

„O jakých nějakých?“ zamračil se Plukovník.

„Žraločích zubech!“

Zdálo se, že Plukovníkovi zaskočilo.

Aniž by zrychloval krok, šel Bertie k Vydře. Když šplhal na sedadlo, uviděl radistu, jak se dává do běhu a mává papírem. Uvědomil si, že čím dříve bude ve vzduchu, tím lépe, a tak nastartoval, obrátil ocas ke skupince, která ho pozorovala, zasypal je mrakem prachu a odstartoval.

Dívaje se dolů obrátil to na západ a rozesmál se nad tou scénou zmatku, která jen potvrdila jeho podezření, že je pryč právě včas. Plukovník už mával pistolemi a oba piloti běželi ke svým strojům. To Bertieho ale nevylekalo, protože měl za sebou dobrý start a se sluncem zapadajícím do moře jako obrovitá rudá bublina, bude za dvě či tři minuty tma. Ponechávaje letadlo pěkně nízko, rozletěl se na plný plyn jako o závod.

Dlouho ale nedržel západní kurs, protože přesně věděl, co tam tím směrem je. Když mu jej plukovník dával, tak doufal, že se ho tak lehce zbaví. Jakmile se oceánu začala zmocňovat tma, otočil to na jihovýchod a

brzy už byl v kursu na Kuala Lumpur. Chvilími se musel smát nad úspěchem toho svého směšného triku.

V Kutaradje nepřistál, protože se obával, že by jeho přilet byl ihned ohlášen nepříteli, a tak pokračoval dále na Malacský průliv a na rezervní nádrž dorazil domů, aby shledal, že si o něho všichni dělají velké starosti.

„Co jsi, u čerta, dělal?“ ostře se ho ptal Biggles.
„Všichni jsme byli strachy bez sebe.“

„Já sám jsem byl málem bez sebe strachy, když na to přijde,“ odpovídal vesele Bertie. „Co takhle kus nějaké bašty? Už mi pořádně vyhládlo!“

„Kde jsi byl celou tu dobu?“

„Připoutejte se, hoši. Byl jsem na tom ostrově!“

„Jakém ostrově?“

„Existuje jenom jediný ostrov, který je momentálně důležitý, válečníci. Ostrov toho Plukovníka. Jaký jiný asi?“

Biggles zamrkal. „Chceš říct, že jsi na něm přímo přistál?“

„Jasně. Vylekal jsem se přitom skoro k smrti. Ten Plukovníkův plácek vypadá všelijak, ale rozhodně ne jako rovinka. Je to fakt moc hezky maskovaný.“

„Jaký důvod jsi jim pro přistání řekl?“

„Namluvil jsem jim, že sbírám žraločí zuby. Mysleli si, že jsem cvok, absolutní šílenec.“

„Nejsem si jistý, že se mýlili,“ vložil se do toho znovu Biggles.

„Ale oni mi věřili! Že mi dovolili odstartovat to dosvědčuje, ne? Jenže mi dali kurs na západ na Penang.“

„Hrome, to tě museli mít fakt za blázna!“

„Přesně za to mě kamaráde měli, a jsem rád, že to můžu říct. Nehodlal jsem vlastně přímo přistávat, ale

přesvědčil mě o tom jeden japonský stíhač Nakajima, který zjevně nad Plukovníkovým hnízdečkem hlídá zatoulané ptáčky.“

„Měl jsi možnost si to tam pořádně prohlédnout?“

„Až příliš dobře. Celou tu sestavu.“

„Vynikající. Tak si dáme něco k jídlu. Můžeš nám při jídle vyprávět.“

Než dojedli, Bertie jim všem vyprávěl celou příhodu o své fantastické výpravě za žraločími zuby. Později, o něco vážněji, jim sdělil výsledek svého průzkumného letu, protože i když jeho návštěva byla opravdu krátká, jeho oči pracovaly naplno.

Kapitola IX

BIGGLES PŘITVRZUJE

Bertie jim nad šálkem kávy popsal celý ostrov. Jak na jednom konci *zabírá* ze tří čtvrtin celý jeho povrch nížina a rovina, ani ne moc vysoko nad mořskou hladinou, zatímco druhý konec se zvedá v podobě ostrých kopců pokrytých džunglí, na nejvyšším místě sahajících až několik stovek stop vysoko. Byl přesvědčený, že celý ostrov musel být ještě poměrně nedávno porostlý džunglí, a že Japonci vyčistili jenom tolik, aby jim to stačilo pro polní letiště. Všechny rostliny, které tam vyrostly po válce, byly hnědé a vypadaly jako spálené nějakým herbicidním postřikem. Rozhodně to tak působilo. Místy se ukazoval drsný povrch holé země, která byla nastříkána nějakou barvou, aby ze vzduchu nevypadala jako rovina.

„Udělal to někdo, kdo zná všechny finty vojenského maskování, to vám říkám,“ ujišťoval Bertie napjatě poslouchající piloty. „Kdybych neviděl tu Dakotu, jak letí dolů a ukazuje, že je tam povrch fakticky rovný, nikdy bych podvozek ani nevytáhl, i kdybych měl Nakajimu přímo na ocase. Byl bych býval radši nouzově přistál na vodě.“

Vysvětloval dále, že na konci letiště je pár budov, až tam, kde se zvedá terén a přechází v džungli. Ty byly také maskované a ze vzduchu se nedaly rozeznat. Byly to evidentně pozůstatky z války a vypadaly ve velmi špatném stavu. Dva plátěné hangáry stále ještě stály a u nich byla řada dřevěných chatrčí se střechami z

palmových listů. De facto to ze země vypadalo přesně jako opuštěné prozatímní letiště z války.

„Velmi zajímavé,“ komentoval to Biggles. „Takže Tidore nám řekl pravdu. Tuhle stíhačku Nakajima, asi tenkrát nefunkční, tam mohli nechat Japonci, když to zabalili. Fakt, že Plukovník zaměstnává japonské piloty, svědčí o tom, že tady asi skutečně měli posádku.“

„Podle věku na to vypadají,“ povrzoval Bertie.

„Plukovník jako voják Spojených států, se s nimi mohl setkat, když byli válečnými zajatci, a tak se dozvěděl o téhle skrýši. Třeba ale byl důstojníkem zodpovědným za převzetí ostrova, a když viděl ty možnosti, které se mu nabízejí, pěkně o tom mlčel a doufal, že vydělá na prodeji válečných přebytků, až všechen poprask utichne. To je sice jenom domněnka, ale napovídá tomu i tohle spojení mezi americkými a japonskými piloty.“

„Jestli to staré železo, co jsem viděl, pochází odněkud z Východu, například z Číny nebo Macaa, mohlo by dovážet spoustu kontrabandu.“

„Spoustu čehokoli,“ přitakal Biggles. „Momentálně jsou americké jednotky na Formose a něco divného se děje v Čínském moři. Nikdo nemá legální povolení zastavit a prohledat čínskou loď v mezinárodních vodách. Takže to všechno potvrzuje, co nám říkal Tidore o Plukovníkově ostrově, totiž že je to hlavní distribuční středisko. Nevšiml sis tam nějakých pláží, Bertie?“

„Spousty. Je tam pár pěkných skalních zátok. V jedné byla ta jachta. Pochybují ale, že jsou dost velké, aby tam mohla přistát i naše Vydra, jestli zamýšlíš něco takového.“

„Jaké bylo moře, když jsi tam byl?“

„Klidné. Ale to jsem nepoznal, dokud jsem nesletěl před přistáním dost nízko. Myslíš, že bychom se tam měli zaletět podívat?“

„Mám pocit, že k tomu možná i dojde. Jestli se o něco takového máme pokusit, tak to musí být brzo, když ne z jiného důvodu, tak proto, že je konec května a jihozápadní monzun má přijít v červnu. Nepotřebujeme, aby nás chytil zrovna tam. A další věc. Pokud je ta zpráva, co jsi viděl, jak ji doručují, když jsi byl na ostrově, o tobě, tak to znamená, že Plukovník je teď o Vydře informovaný. Dobře že o tom víme, jinak jsme mohli pěkně uklouznout.“ Biggles se usmál.

„Hrome! Ten Plukovník, co si namlouvá, že je tak strašně mazaný a nedělá chyby, musí být šílený vzteky, když mu došlo, jak jsi ho oblafnul s tou povídkou o žraločích zubech! To už ti znovu neprojde!“

„Kamaráde, doufám, že se o to už nikdy nebudu muset pokoušet.“

„Dobrá, tak co tedy budeme dělat?“ vložil se do rozhovoru Ginger. „Čím déle budeme sedět tady, tím bude větší riziko, že Plukovník zaútočí první.“

Biggles musel přiznat, že je to pravda, ale zdůraznil, že beze spánku se nedá vydržet věčně. Navíc by raději počkal na instrukce od komodora, než vezme věci do svých rukou.

„Pokud já znám komodora,“ prohlásil Algy, „tak z něho vymáčkneš jediné žádost o další podrobnosti a důkazy tvých obvinění. Jak je chceš ale dostat, když na ten ostrov nepoletíme?“

„Nemůžeš mu mít za zlé, že je opatrný,“ bránil komodora Biggles. „V polovičce světa se to už vaří a kdokoli, kdo otevře víc hořák, připálí si vlasy. To platí

pro nás taky, i když jsme od policie. Nezapomínejte, že je tady v tom namočeno pár velice nedůtklivých národností – Američané, Japonci, Číňané a já nevím kdo ještě.“

„No a co?“ protestoval Ginger. „Poslali nás, abychom vyšetřili případ pirátství. Copak záleží na tom, kdo ti piráti jsou?“

„Teď už ale víme, že se nejedná o běžné pirátství. Šéf nemohl tušit, že se octneme uprostřed války gangů s pašováním jako hlavním podnikáním. Všechno se to mnohem více zkomplikovalo, než by mohl očekávat podle dostupných důkazů. Proto si myslím, že by měl o stavu věcí vědět dřív, než tady spustíme ohňostroj.“

„Nakonec na to stejně dojde,“ prohlásil Ginger.

„Na co dojde?“

„Na to, že si poletíme na ostrov pro důkazy. Jak to tak vypadá, tak ty zatykače žádné ještě nedostaneš. Jestli o ně požádáš, tak bude následovat jediné mezinárodní skandál, během kterého plukovník pečlivě zahladí všechny stopy svého špinavého podnikání. Nemáš už ani Tidora jako svědka.“

Biggles neodpovídal.

„Já jsem pro to, abychom letěli na ten ostrov a skočili na našeho Plukovníka dřív, než na nás vletí on,“ prohlásil Bertie.

„A s čím na něho asi tak vletíš?“ chladně se ptal Biggles. „My nejsme na žádnou operaci typu komanda vůbec připraveni, pokud jsi měl na mysli něco takového.“

„To je pravda... to je pravda,“ mumlal Bertie. „Škoda. Napadlo mě, že kdybychom jim zapálili letadla a poslali ke dnu jejich jachtu, měli bychom je pěkně na suchu, dokud bychom nedostali další rozkazy od šéfa.“

Počasí je na to akorát. Nemá cenu čekat, až začne foukat ten zatracenej monzun, jestli chápete, co mám na mysli.“

„Ano, vím, co myslíš,“ odpovídal Biggles trochu sarkasticky. „Také ale vidím, že jestli do toho v tomhle stádiu vstoupíme tou špatnou nohou, rozpoutáme něco, co pak budeme horko těžko zastavovat. Rád bych si to trochu víc promyslel, než si ukousneme víc, než dokážeme strávit. Plukovník má určitě na svém velitelství spousty lidí, kteří tam dělají to či ono, a to nemluvím o posádce té džunky a jachty.“

V tom okamžiku vešli dovnitř dva mladí muži a posadili se k vedlejšímu stolu.

Bertie poznamenal: „To jsou ti dva Holanďani, co vletěli k Vandershonovi do kanceláře, když jsme se tam dohadovali o těch žraločích zubech.“

Holanďané ho určitě poznali, protože jeden z nich se otočil k nim a zavolal: „Vrátil jste se do Kutaradji?“

„Ne,“ odpověděl Bertie.

„Tak to jste neslyšel to o Vandershonovi?“

Nastalo napjaté ticho.

Pak Bertie pravil příškrčeným hlasem: „Ne, to ne. Co je s ním?“

„Když odcházel ze služby, tak po něm někdo hodil nožem.“

„Cože? Chcete říci, že je mrtvý?“

„Ne, to ne, ale je na tom dost špatně. Odvezli ho do nemocnice. Kdo by si pomyslel, že se takovému slušnému chlapovi jako Van něco takového stane. Nikdy nikomu neublížil.“

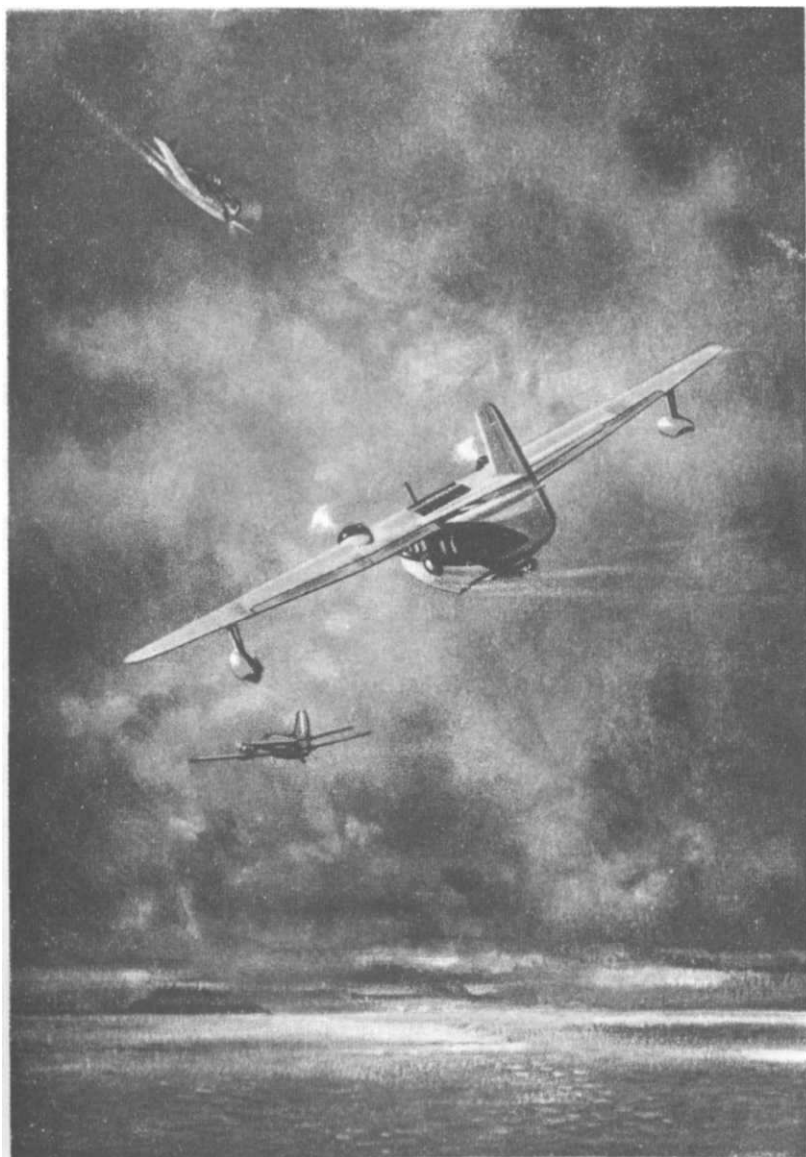
Biggles zbledl. Potom sevřel rty v jedné přímce. „Ta svině,“ procedil mezi zuby. „Ty vražedné bestie! Já je

dostanu, kdyby to mělo být to poslední, co na světě udělám!“

Holand'ané si objednali jídlo.

Algy pohlédl na Bigglese. „No tak vidíš,“ zamručel. „Jestli něco nepodnikneme, tak po nás za chvíli budou taky házet nože!“

„Myslím, že máš pravdu,“ odpověděl břitce Biggles. „Já jsem Vandershonovi říkal, aby si dal na toho svého úředníka pozor. Jestli mu tohle neprovedl sám, tak bude vědět kdo.“

„A já jsem říkal Vandershonovi, aby si nedělal starosti, že to máme všechno pod kontrolou,“ prohlásil Bertie melancholicky.

Biggles se najednou rozhodl. „Tak dobrá,“ procedil mezi zuby. „Jestli to chtějí takhle, tak to tak budou mít. Přesuneme se blíž k nim. Jsme tady moc daleko. Poletíme ve Vydře do Kutaradji.“

„No to už zní spíš jako Biggles!“ souhlasil Bertie. „Bylo třeba jenom trochu bodnout ostruhou do žeber, aby začal taky kopat!“

„Jen se drž od mých kopyt hezky daleko, protože budu kopat tvrdě,“ pronesl zachmuřeně Biggles. „Jestli budeš moci pilotovat, tak já se po cestě pokusím pořádně prospat.“

„Jenže ten úředník bude hned hlásit náš přílet vysílačkou,“ varoval je Ginger.

„To bude – pokud mu dáme šanci,“ odvětil Biggles. „Pojďte, dáme se do toho.“

V půlhodině už Vydra letěla pod bezmračnou, měsícem zalitou oblohou vzhůru, vstříc Malacckému průlivu. Biggles se natáhl na podlahu kabiny, Algy a Bertie byli u řízení a Ginger seděl u vysílačky a prohledával éter pro případ, že by někdo vysílal signály o jejich odletu. Během čtyř a půl hodiny však nechytil nic zajímavého. Jak mu bylo rozkázáno, probudil Bigglese, když byli asi deset minut od cíle. Bylo těsně po jedenácté.

Algy i Bertie věděli, co mají dělat, protože to bylo naplánováno všechno přesně před startem. Stroj měl plachtěním sestoupit a přistát mimo světla letištních budov, vysadit Bigglese a Gingera a dát jim pár minut

náskok, než letadlo přiroluje jako normálně k čerpací stanici.

Co ale Biggles hodlá dělat, kromě obvyklého a nutného doplnění pohonných hmot, než poletí dále na ostrov, to Ginger netušil. Předpokládal ale, že to neví ani sám Biggles. Pravděpodobně to bude záviset na tom, co najdou, až přistanou na letišti. Tohle poněkud netradiční přistání by jim mělo poskytnout šanci zjistit, kdo má službu a pokud možno zabránit tomu, aby jejich přílet nebyl ohlášen do éteru. Kdyby totiž k něčemu takovému došlo, značně by se zvýšilo nebezpečí, které jim stále hrozilo, protože byli tak blízko hlavního stanu svých nepřátel. Aby zabránili případné a pravděpodobné sabotáži letadla, nesměli ho nechat ani na okamžik bez dozoru.

Jelikož už tady nebyl velitelem Vandershon, existovala také možnost problémů s oficiálním velením letiště, které by mohlo vyžadovat vysvětlení, proč došlo k porušení jistých mezinárodních pravidel, které Biggles zamýšlel uskutečnit. Jedním slovem on prostě nařídil Algymu, aby nehlásil jejich přílet, ani nežádal o tradiční povolení k přistání. Bez přistávacích světel se dokázali obejít. Sice se mu to nijak zvlášť nelíbilo, protože oni především byli ti, kdo mají přísně dodržovat zákony, ale na druhé straně si to zdůvodnil výjimečnými okolnostmi. Kdyby oznámili radistovi, kdo jsou ještě než přistanou, tak by to zhatilo všechna jejich předešlá opatření. Plukovník by se o nich dozvěděl ještě dříve, než by přistáli. Kdyby šlo o to, že porušili mezinárodní zvyklosti, mohli tvrdit, že se jim porouchala vysílačka. Biggles se ujišťoval, že okolnosti jejich lest dostatečně ospravedlňují.

Plán fungoval bezchybně. Kromě majáku bylo celé letiště ve tmě, což byl dostatečný důkaz, že momentálně nikde v okolí není hlášen žádný letecký provoz. Algy vypnul kus před letištěm motor a doplachtil na přistání téměř bezhlučně. Na letištní ploše nestála žádná letadla. Biggles a Ginger seskočili na zem, odběhli do stínu hangárů a rychle kráčeli ke kontrolní věži. Jak doufali, a jak se dalo v tuhle hodinu čekat, nikde nebylo ani živáčka.

Když Biggles vešel, pár mechaniků, kteří se jen tak poflakovali po hale a klábosili, se na něho překvapeně podívalo. „Doplňte mi nádrže,“ přikázal jim Biggles stručně a pokračoval dál v cestě do kanceláře dozorčího letového provozu. Zaklepal a nečekaje na odpověď, vstoupil.

V místnosti byli dva muži. Ve Vandershonově židli seděl ten indonézský celník, kterého Biggles podezíral. Vedle něho stál radista, také muž tmavé pleti, který předával signály Vandershonovi, když s ním Biggles mluvil na přistávací dráze.

Oba muži se lekli, když Biggles vešel, úředník více než radista. Do jisté míry to bylo pochopitelné, protože neslyšeli žádné letadlo přistávat, takže nečekali žádnou návštěvu.

Radista se zamračil a řekl: „Právě jste přistál?“

„Ano.“

„Nedal jste nám žádný signál, že budete přistávat!“

„Moje vysílačka zjevně nefunguje.“

Celník se natáhl po kusu papíru jako by nic a nonšalantně pravil radistovi: „Tohle je ta depeše, co jsem chtěl, abyste poslal.“ Začal psát.

„Ztrácíte čas,“ řekl Biggles úsečně.

„Co tím chcete říci?“

„Vy víte, co. Tu depeši nepošlete.“

„Tady velím já.“

Biggles skočil kupředu, vytrhl mu depeši a četl. „Přesně tak, jak jsem si myslel,“ pronesl chladně. Potom pohlédl na radistu. „Nikam nechod'te. Slyšel jsem, že pana Vandershona potkala jakási nehoda.“

„Ano. Někdo ho pobodal.“

„Kdo to udělal?“

Radista vypadal zděšeně. „Jak to mám vědět? Jen kdybych věděl jméno toho zlosyna, co něco takového dokázal udělat!“

Biggles se obrátil na celníka. Pomalu k němu šel a říkal: „Tady je člověk, který ví, kdo to udělal.“

Úředník, asi ze strachu před Bigglesovým výrazem vyskočil, až převrhl židli. „Nepřibližujte se ke mně!“ začal ječet.

Biggles šel blíž. „Kdo to udělal?“ vyštěkl najednou.

„To já ne – já to nebyl!“

„Kolik vám zaplatili, aby jste to udělal?“

Mužova ruka sjela k pasu a objevil s v ní nůž. Ale Biggles vytáhl pistoli dříve. Vrazil ji úředníkovi do žaludku. „Pust' ten nůž, kryso,“ procedil ocelovým hlasem.

Nůž zazvonil o podlahu.

Bigglesova pistole ho opět dloubla. „Byljsi to ty, že ano?“

„Ne.“

„Nelži mi!“

„Ne!“ Úředníkův hlas se změnil skoro v jekot.

„Jestli mě zabijete, oni si vás najdou!“

„Jestli ano, tak ty už o tom nebudeš nic vědět,“ nemilosrdně se usmál Biggles. „Přiznej, že jsi to udělal nebo ti nadělám do kalhot tolik děr, kolik mám v téhle pistoli kulek!“ Biggles se tvářil, že to myslí opravdu vážně.

„Dostal jsem to jako rozkaz. Kdybych neposlechl, znamenalo by to smrt!“ rozplakal se úředník blížký hysterii.

Biggles pohlédl na radistu. „Slyšel jste to!“ Ukázal na telefon. „Zavolejte policii a řekněte jim, že člověk, který pobodal pana Vandershona, je tady.“

Radista se pohnul směrem k vysílačce. Ale než mohl zvednout mikrofon, otevřely se dveře a dovnitř vešel Bertie s nějakým bělochem.

„Kdo je –“ ptal se Biggles Bertieho, evidentně nerad, že ho vyrušili.

„Pan Jurgens, ze sekce Vandershona,“ vysvětloval Bertie. „Právě šel do služby, když jsem ho venku potkal.“

„Pane Jurgensi, jste přítelem pana Vandershona?“ obrátil se na něho Biggles.

„Ano. Už spolu děláme dlouho.“

„Víte, co se mu stalo?“

„Ale samozřejmě. Byl jsem ho navštívit v nemocnici. Proto jdu pozdě.“

„Jak je mu?“

Jurgens smutně potřásl hlavou. „Bylo mu moc špatně.“

„Chtěl byste poznat člověka, který mu to udělal?“

„Strašně moc.“

Biggles ukázal na úředníka. „Tak tady ho máte. Právě se k tomu přiznal. Radista je svědek.“

Jurgense to zaskočilo. „Ale to nechápu! Proč by něco takového vůbec dělal?“

„Udělal to na rozkaz svého skutečného pána, toho největšího podvodníka, pašeráka a vraha v celé jihovýchodní Asii. Právě jsem se chystal zavolat policii, když jste přišli.“

Jurgens stále ještě vypadal udiveně. „A kdo jste vy? Co vy tady máte co dělat?“

„Já jsem policejní důstojník z Londýna. Tenhle pokus zavraždit Vandershona sice není moje věc, ale měl jsem ho rád, protože odmítl brát rozkazy od bandy zločinců. Proto se ho pokusili zabít. Věděl dobře, že se o něco takového pokusí. Já jsem byl právě v Kuala Lumpuru, když jsem se o tom dozvěděl a letěl jsem rovnou sem. Teď, jestli vám mohu radit, zavolejte rychle policii. Potom při sobě noste stále zbraň a vyhýbejte se temným zákoutím. Nebude to trvat dlouho. Já teď mám ještě nějakou práci a musím pryč.“

„Samozřejmě že zavolám policii,“ řekl Jurgens již na cestě k přístroji.

„Rád bych, kdybyste pro mne udělal jednu věc,“ pokračoval Biggles. „Dohlédněte na to, že nikdo nebude vysílat depeše o mém příletu sem.“

„Jak si přejete,“ Jurgens pohlédl na radistu. „Slyšel jste to?“

„Ano,“ přikývl radista.

„Jestli bude chtít policie o mně vědět víc, co tady dělám a tak, tak jim vyřídíte, ať zavolají mého šéfa, leteckého komodora Raymonda ve Scotland Yardu v Londýně. Možná se sem brzo vrátím.“

„Rozumím.“

„Dobrá. Takže my poletíme. Dobrou noc, pane Jurgensi – a od teď si dávejte dobrý pozor.“

Bertie, Biggles a Ginger se vydali zpátky k Vydře. „Kam teď?“ zeptal se Ginger.

„Na ten ostrov. Když už jsme to odstartovali, tak bychom to měli asi dokončit, když už jsme v tom, protože jakmile se Plukovník dozví, co se tady stalo, začne se to v jeho úlu hemžit. Po větru ani vidu, takže moře bude klidné jako rybník.“

Biggles odstartoval, namířil kurs na ostrov a plynule vystoupal na deset tisíc stop. „Jestli nás nemají uslyšet hned při příletu, tak budeme potřebovat dlouhou dráhu k plachtění,“ vysvětloval pilotům.

Vydra se hnala dál nad otevřeným oceánem. Nad hlavou byl úplněk a zářily tam miliony hvězd, lhostejných k osudům lidí pod nimi.

Kapitola x

ZÁSAH PŘÍRODY

Bertie dovedl Vydra do cíle, přičemž dokončil jejich cestu tak tiše, jak jen to bylo pro letadlo vůbec možné. To znamená, že posledních pár mil plachtil s vypnutým motorem a těsně před vlastním přiletem se téměř zastavil. Nepřistál na plochem konci ostrova, ale v jeho severní, kopcovité polovině, co nejdále od vlastního letiště. Kolem skalnaté zátoky nebyla vidět žádná pěna, žádný příboj, což ukazovalo na klidnou hladinu a skutečně to tak bylo.

Jakmile se trup dotkl vody, samozřejmě s vytaženým podvozkem, rozčerené vlnky se rozhořely jako modrý oheň fosforeskujícími částčkami, pro které jsou některé končiny Indického oceánu tak slavné, i když se tento jev samozřejmě občas vyskytne i jinde. Když se letadlo zastavilo asi tak dvě stě yardů od břehu, Ginger uviděl ohnivé ocasy ryb prchajících vodou kolem. Jelikož něco podobného už ale zažil, nijak to nekomentoval.

„Dobrá práce, Bertie,“ pochválil ho Biggles. „Posedíme si tady chvíli, abychom zjistili, kam nás požene vítr nebo vodní proudy. Současně budeme pozorovat pobřeží, jestli tam uvidíme nějaký pohyb. Jestli nás někdo viděl nebo slyšel, jak přistáváme, pak si to určitě brzo přijde ověřit.“

Uplynulo deset minut. Nic se nestalo. Nikde se neukázalo žádné světlo. Vydra se ocitla mnohem blíže u břehu.

„To je prima,“ poznamenal Biggles. „Nemusíme se aspoň namáhat se člunem.“

Mezitím co se Vydra pomalu a volně pohupovala na vlnách, pozoroval Ginger pobřeží, i když to vlastně byla ještě jenom nezřetelná silueta bez zřetelných podrobností, jediné s obrysy profilu ostrova proti obloze, kde byly vidět nepravidelné vrcholky palem s jejich nehybně visícími korunami, jako strážce stojící na hlídce. Měsíc jasně svítil a vlnky tancovaly kolem trupu letadla jako rozčeřená rtuť. Tam, kde se drobné vlnky příboje rozplývaly na písčité pláži, vytvářelo světélkování fascinující dojem linie živých ohníčků. Čas od času zavanuly sotva znatelným vánkem kořenné vůně aromatických keřů na ostrově. Krátce řečeno, byla to jedna z těch tichých, dokonalých tropických nocí, kdy to vypadá, jako by celý svět žil v míru a pokoji.

Cestou sem piloti probrali plán následující operace. Nemělo jít o nic více než o podrobný průzkum za tím účelem, aby získali co nejvíce dostupných informací. Pokud by uspěli, Vydra se vrátí na základnu, aby tam počkali na rozkazy od komodora. Že bude vyžadovat další podrobnosti bylo více než jasné. Biggles doufal, že pak už mu je bude schopen poskytnout.

Ginger náhle uviděl, jak se od jižního konce ostrova oddělil jakýsi stín a podle rozměrů jeho obrovitých plachet, z nichž dvě byly napnuté, poznal, oč jde. Vzal Bigglese za rameno a ukázal tím směrem.

„Arabská plachetnice,“ zamumlal Biggles. „Pluje na západ a vsadím se, že se spoustou kontrabandu. Když tady byl Bertie, tak tady určitě někde blízko musela kotvit, ale vzhledem k té její tmavé barvě si toho asi nevšiml.“

Pozorovali plachetnici, jedno z nejstarších zámořských plavidel tohoto typu na světě, jak se pomalu pohybuje po měsícem zalité hladině volného moře.

„Strašně jim záleží na tom, aby se dostali pryč, dokud nepřijde monzun, tím jsem si jistý,“ prohlásil Biggles.

„Musí se dostat pryč z těchto vod, proslulých, či spíš neblaze proslulých, pro tu speciálně nepříjemnou záležitost, které se říká *sumatran*.“

Okamžik přemýšlel a potom dodal: „Tenhle podnik se začíná pěkně rýsovat. Džunky přivázejí zboží z Dálného Východu, myslím, že většinou opium. Plachetnice z Indie, možná dokonce až z Blízkého Východu, sem připlouvají pro hlavní distribuční zásilku. Celá tahle komedie se tady hraje už stovky, možná i tisíce let. A teď přijdou renegáti jako Plukovník, aby si nadělali snadno obrovské bohatství bez ohledu na to, jakou škodu napáchají a kolik životů těmi ďábelskými drogami zničí. Jenomže my už jsme teď dostatečně blízko, abychom mohli něco konkrétního podniknout.“

Vydra mezitím doplula do pěkné malé zátoky a nebyla dál než zhruba dvě stě metrů od písčité pláže.

„Já doplavu na břeh s lanem a přitáhnem Vydru ke břehu,“ nabídl se Ginger.

Biggles váhal a upřeně si prohlížel vodu kolem.

„Co hledáš?“ ptal se Ginger.

„Krokodýly. Panuje sice obecně názor, že krokodýlové žijí jenom v řekách, ale to je v zásadě omyl. Krokodýlové se v téhle části světa zdržují skoro u všech ostrovů. Ale myslím, že v mělké vodě bys měl být v bezpečí.“

Ginger vzal lano a skočil s paluby. Nemusel plavat daleko. Téměř okamžitě došlápl na dno, a tak se dobrodíl na břeh záplavou modravých ohníčků, a pak přitáhl letadlo na mělčinu, kde ho podle Bigglesových příkazů otočili přídí k otevřenému moři, aby bylo připravené k rychlému startu, kdyby bylo třeba. Aby ho udrželi v této pozici, spustili kotvu, k nemalému podráždění spousty opic, které přišly na pláž povečeřet svou obvyklou dávku krabů a kuželňatek.

Biggles si zamyšleně prohlížel bujně rostoucí husté křoviny, téměř připomínající bambusové traviny, tu a tam prostrádané stromy casuarina, které obklopovaly pláž. „Prolézat tím houštím ve tmě bude docela problém. Radši se budeme držet pláže až tak daleko, jak to jenom půjde. Bertie, ty víš víc o uspořádání tohoto ostrova než kdokoliv z nás, tak bys nás měl vést. Jak daleko jsme od zátoky, kde jsi viděl tu jachtu?“

„Řekl bych, že zhruba třičtvrtě míle.“

„Dobrá. Algy, ty raději zůstaň u letadla, abys mohl krýt náš ústup, kdybychom se náhodou vraceli ve spěchu. Jestli se sem nevrátíme do půlhodiny před východem slunce, tak už budeš vědět, že se něco stalo. Nemůžeš tady evidentně zůstat i ve dne, takže v takovém případě odleť do Kutaradji nebo třeba na některý z těch dalších ostrovů. Vrátiš se pro nás podle svého uvážení a pak nás třeba naložíš. Ale my se vrátíme, jestli to půjde, nejdéle do hodiny. Alespoň tak jsem si to naplánoval.“

Když Biggles domluvil, menší vlna, zřetelně ale větší než ostatní, šplouchla na pláž jako mrak zářivých drahokamů. Pohlédl na ni, potom na Vydru, která se nemotorně kolébala. Potom pohlédl na linii palem. Jejich dlouhé listy se lehce pohybovaly a šustily. Pohlédl na

oblohu. Objevil se na ní ojedinělý bílý mráček, hodně vysoko a pomalu se pohyboval směrem na západ. Biggles se obrátil k ostatním.

„Mám pocit,“ pronesl pomalu, „že ten kapitán arabské plachetnice věděl moc dobře co dělá, když se připravoval vyplout na moře. Zná tyhle vody lépe než my. Všechno nám naznačuje, že se něco chystá. Na monzun je moc brzo, ale můj selský rozum mě nabádá, abychom se sebrali a letěli domů, dokud to ještějde. Pokud by vypukl monzun, tak to může trvat celé měsíce. Mohli bychom přijít o Vydru a tohle není zrovna vhodné místo na ztroskotání.“

„Monzun přichází od jihozápadu,“ namítal Algy. „Ale ten mrak letí od východu.“

„To vím,“ bručel nervózně Biggles. „Ale také vím z Námořních instrukcí, kam jsem se díval před odletem, že tady vítr mění směr během pár minut. Koukněte tamhle!“ Ukázal na slabý záblesk světla, který se na okamžik objevil nad horizontem v jihovýchodním kvadrantu. „To je přece blesk!“ Následoval okamžik nerozhodnosti, a pak pokračoval: „Třeba se nám ale podaří zjistit co potřebujeme během hodiny. Je to buď teď, a nebo to znamená počkat několik měsíců. Veď nás, Bertie. Riskneme to.“

Bylo to sice rozumné riziko, ale už zanedlouho poté byl Biggles prvním, kdo prohlásil, že musel přijít o rozum, když něco takového navrhoval. Jenomže zatím byly všechny příznaky jenom slabé a on doufal, že budou od letadla pryč jenom maximálně jednu hodinu. A jak ostatně řekl, kdyby začal monzun, tak by museli čekat hezkých pár měsíců, než by mohli celou operaci zopakovat. Bylo to obzvláště z tohoto důvodu, že podlehl

lákání pokračovat ve výpravě přesto, že jeho instinkty hovořily proti tomu. Bylo to riziko a on je vzal na sebe s plným vědomím. Po každé bitvě je ovšem jednoduché být generálem.

Slovo monzun znamená sice roční období, ale nemělo by se tady zaměřovat s nesmírně silnými bouřemi, které jsou různě nazývány v různých částech světa jako třeba cyklony, hurikány, tajfuny apod., přestože jde o stejný jev. Některé monzuny přinášejí krásné počasí, jiné zase špatné. V Indickém oceánu severovýchodní monzun přináší dobré počasí pro plavbu na moři. Ale když se jindy, obvykle v červnu, otočí v úhlu devadesáti stupňů na jihozápad, a to dokáže během pouhých pár minut, přináší s sebou silné bouře, vichry, blesky a déšť dostatečně silný na to, aby všechny lodě prchaly do úkrytu. Nízká oblačnost a hustý déšť s následující ztrátou viditelnosti může trvat od čtyřiceti do padesáti dnů, než hlavní nápor začne opadávat.

Nechali tedy Algyho, aby hlídal letadlo, a vyrazili po pláži ke svažujícímu se konci ostrova, kde ležel jejich skutečný cíl.

Ukázalo se, že to půjde snadno. Pláž střídala pláž, občas se do ní hluboko zařezávaly kamenné jazyky. Ale co získali díky tempu, ztratili na oklikách, protože se pobřeží značně klikatilo a tím zvětšovalo vzdálenost, kterou bylo třeba urazit, a tak trvalo skoro půl hodiny, než dorazili na dohled k zátoce, ve které se ukrývala velká plachetnice a kotvila i jedna čínská džunka.

Na palubě se svítilo a zvuky jakési činnosti dávaly tušit, že stejně jako plachetnice se i džunka připravuje k vyplutí, spíš než aby riskovala, že ji monzun, pokud by

měl skutečně přijít, zaskočí na návětrné straně ostrova. A to i přesto, že zrovna tam měla poměrně pohodlné kotviště.

Avšak tohle nebyl Bigglesův cíl. Jak řekl, co chtěl vidět, byly budovy na ostrově a jak možná marně doufal, také zboží, které se tam překládá. Pokud by to byl skutečně kontraband, pak by získal důkaz, který potřebuje, aby celou záležitost ventiloval u odpovídajících úřadů. Pouhý fakt, že je sám naprosto pevně přesvědčen, že se v celém tom případě jedná o vyloženě pašeráckou organizaci, nemůže stačit. Ani přiznání Hraběte, že se tady pašuje zlato v lasturách ústřic, není dostačující. Potřebuje prostě důkaz.

Po jejich levici se lehce zvedal svah, na jehož vrcholu, jak tvrdil Bertie, mělo být polní letiště. Biggles už k němu vykročil, když ho náhle cosi napadlo a on se zarazil.

„Jestli začne foukat vítr, tak by ta jachta mohla také odplout a v tom případě bychom ji ztratili nejenom z očí, ale nebudeme mít ani žádnou možnost, jak ji identifikovat, kdybychom ji, spíš než tady, potkali někde jinde.“

Měli bychom znát její jméno a tohle je příležitost, jak je získat. Kotví nedaleko a z tamhletoho křoviska nebo těch skalisek jen pár metrů od ní by možná šlo přečíst, jak se jmenuje. Nejsem si tím jistý, ale řekl bych, že je na přídi i zádi připoutaná k těm skalám.“

„Já tam slezu a přečtu to,“ nabídl se Ginger.

„Dobrá. Nezdržuj se tam ale víc, než bude nutné a neriskuj, že by tě mohli spatřit. My počkáme tady.“

Ginger se vydal na něco, co se zdálo být jenom takovou nepatrnou akcí, a z toho důvodu také Biggles

bepochyby nic nenamítal proti tomu, aby šel sám. Jenomže jak se často stává u jednoduchých projektů, nastaly potíže, potíže o to větší, že se nedaly žádným rozumným způsobem předpokládat.

Prostor mezi místem, kde se zastavila skupina pilotů a nejbližším bodem jachty, pouhých šedesát či sedmdesát yardů, byl plný drsných křovisek mezi skupinami skal. Tato skaliska však byla větší, než se předpokládalo a vegetace mezi nimi tudíž mnohem vyšší, než se zdálo. Prohlubně mezi skalisky byly dost hluboké, aby si začal Ginger dělat obavy o nohy a ruce. Chvilí se jen tak potácel kolem bez viditelného pokroku a dělal si pořád větší starosti, protože věděl, že tím dává Bigglesovi důvod k netrpělivosti. Občasný závan větru rozhýbal listy palem a kolem skalisek vyčnívajících nad hladinu se začala pěnit voda.

Za těchto okolností se mu pořádně ulevilo, když mu přálo štěstí nebo to, co pokládal za štěstí. Narazil totiž na úzkou cestičku vedoucí dolů k zátoce. Řekl si, že je blázen, protože se hned na začátku nepoohlédl po něčem takovém, co měl na podobném místě očekávat a vyrazil rychlým tempem kupředu. Křoviny po stranách mu sahaly nad hlavu, takže ho nikdo nemohl spatřit. Jediné nebezpečí hrozilo, kdyby stejnou cestu zvolil také někdo jiný. Ale tomu chtěl zabránit tím, že se často nakrátko zastavoval a poslouchal, jestli neuslyší kroky. Už byl blízko lodi, takže dokonce slyšel hlasy, i když nevěděl, co se vlastně říká. Protože mu na nich nezáleželo, žádnou zvláštní pozornost jim nevěnoval.

Spokojený, jak se situace vyvíjí v jeho prospěch, přidal do kroku, aby dohnal ztracený čas, a brzo se ocitl u moře, nikoli na pláži, ale na plochém skalnatém platu se

svislou stěnou na jedné straně, asi deset stop nad hladinou vody. S očima upřenýma na jachtu, která byla z těch dvou plavidel nejbliže, začal přecházet přes plato, když náhle zakopl a skoro upadl přes něj aký balík ležící napříč přes cestu. Byl měkký. Také působil dojmem, že je živý. Alespoň když o něj zavadil nohou, měl pocit, že se pohnul. Než se ale stačil podívat dolů, aby zjistil, co to je, ucítil, že se mu kolem nohy cosi ovíjí.

V tom hrozném okamžiku, kdy ho napadlo jenom to, že všichni hadi jsou jedovatí, si pomyslel, že je to jeho konec.

V okamžicích naprostého zoufalství a krize je lidský mozek schopný vyvinout největší úsilí. Hnán pudem sebezáchovy dokáže reagovat rychlostí světla. Stejně tomu bylo i s Gingerem. Bleskem si uvědomil, podle velikosti zvířete a podle faktu, že ho ihned neuštknul, že jde o pytona nebo hada typu hroznýš, který zabíjí škrcením.

Zabít takového hada za tmy a jen pistolí nepřicházelo v úvahu. Gingera to vlastně ani nenapadlo. Měl spoutanou pouze jenom jednu nohu a snažil se ji tedy vyprostit. Jistým způsobem se mu to podařilo. Zapomínaje, že je moře těsně vedle, ztratil rovnováhu a padl do moře i s hadem.

Pár děsivých okamžiků se obě těla zmítala ve vodě.

Ginger narážel na závitě hadího těla, ať se obrátil, kam chtěl. Pak najednou zjistil, že je volný, had zjevně odplaval někam pryč. V horečné snaze vyrazil zpátky ke skále, ze které spadl, ale když zjistil, že proti sobě má svislou hladkou zeď, tak se obrátil směrem k trupu jachty, která byla jenom kousek odtud. Když k ní doplaval, chytil se kormidla a sotva popadal dech.

Hlavou mu vířily všemožné myšlenky, ale současně se dokázal soustředit, jestli si ho nikdo z džunky nevšiml nebo ho neslyšel. Potom se rozhlížel kolem po hadovi, ale ke své nevýslovné úlevě po něm nebylo ani stopy. Napadlo ho, že je možná stejně vylekaný jako on.

Když se ani po několika minutách, během kterých se jakž takž začal zase ovládat, nic nedělo, vzpomněl si na svůj úkol. Plaval na zádech kus dál, rozhlédl se a v měsíčním světle byl schopen rozeznat jméno jachty. Byla to Florida. Jelikož to bylo všechno, co potřeboval vědět, plaval k nejbližší skále, vytáhl se na ni, zacouval kousek do křovin a přidřep si, aby se vydýchal a získal opět ztracenou rovnováhu, protože se díky reakci na ten svůj šok třásl po celém těle. Jeho mínění o krásách tropických ostrovů v té chvíli nebylo zrovna vysoké.

Kde jenom je ta stezka? Měl jenom jakousi hrubou představu. Rozhodl se, že ji bude muset jít hledat a jít po ní had nehad, protože razit si cestu křovisky by trvalo příliš dlouho. Jak to tak vypadá, Biggles už určitě zuří kvůli tomu zdržení a má pravdu. Na pláži už příboj začínal hlasitě hučet. Palmy začínaly v poryvech větru mávat svými dlouhými listy stále silněji. Na nebi se hromadilo stále více mraků, i když teď vypadaly jako by stály. Všechno to byly příznaky, že se chystá zásadní změna počasí.

Najednou ho přinutily vyskočit na nohy hlasy přicházející z míst, kde tušil, že musí být stezka. Zprvu si pomyslel, že to jsou ostatní a přicházejí ho hledat, ale hovor v cizím jazyce ho vzápětí varoval, že tomu tak není.

Proti obloze se objevily siluety řady mužů oblečených podle domorodých zvyklostí a s balíky na

hlavách. Podle rychlosti, s jakou se pohybovali, hádal, že jdou určitě po vyšlapané stezce. To mu sice odhalilo jejich pozici, ale dokud po stezce šli oni, nemohl ji použít on. Mohl se jediné přikrčit a vyčkávat. Šli rychle, dávající najevo, že je jejich posláním naléhavé a Ginger měl nepříjemný pocit, že ví proč. Vítr se stával stále ostřejším a blesky, sice stále na obzoru, zářily čím dál tím silněji. Už se nedalo pochybovat o tom, že bouře je na cestě.

Zahlédl, že někteří z těch nosičů jdou až ke skaliskám u vodní hladiny. Odtamtud šli po vratkém bambusovém můstku, kterého si předtím vůbec nevšiml, na palubu čínské džunky. Objevila se světla, která se odrážela na vedle kotvící jachtě a okolních skaliskách. Ginger si všiml pár sudů nafty. Naftu také cítil a proto si v duchu zapamatoval, že jachta má také naftový motor. Nosiči se nevraceli. Z džunky se ozvalo rytmické zpívání, jako by se vyťahovala kotva nebo zvedalo nějaké velmi těžké břemeno.

Když se teď Ginger ujistil, že je zase bezpečně použit k další cestě stezkou, začal se k ní obtížně prodírat a byl skoro u cíle, když se proti němu opět vynořili dva muži a přinutili ho vletět zpátky do úkrytu křovisek. Tentokrát uslyšel mluvit jednoho britskou angličtinou a druhého americkou. Tu předtím tady u nikoho ještě neslyšel. Ale podle druhého hlasu poznal, že patří Hraběti. Oba se zastavili u bambusového můstku.

Hrabě se ptal: „Jste si jistý, že je o všechno postaráno?“

„Jistě,“ zněla stručná odpověď.

„Tak se do toho dejte. Nemůžete si dovolit ztrácet čas, pokud se chcete dostat do bezpečné vzdálenosti od

ostrovů. Já zatím zorganizuji vše potřebné na druhé straně.“

„Kdy máme přesně vyrazit?“

„Ihned.“

„Bude vichřice.“

„Nemusí být příliš silná.“

„Podle toho, jak se to sem blíží, tak vy poletíte přímo doprostřed.“

„Mitsubu tvrdí, že to zvládne,“ odpovídal klidně Hrabě. „Jestli se nedostanu pryč dnes večer a začne pršet, tak tady můžeme uvíznout třeba i na pár týdnů,“ dodal téměř přesně stejnými slovy jako Biggles.

„Fajn. Tak nashledanou tam.“

Neznámý člověk nastoupil na jachtu.

Hrabě se obrátil a pospíchal zpátky, odkud přišel.

Ginger se rozhodl, že mu dá minutu nebo dvě náskok, aby se s ním náhodou nesrazil v případě, že by se pro něco musel vrátit. Ta druhá strana, doufal, znamená jediné Cejlon. Jachta, stejně tak jako čínská džunka, se chystají k vyplutí. Hrabě se také chystá okamžitě pryč, pravděpodobně letadlem, protože pokud Ginger věděl, žádný jiný dopravní prostředek tam není.

Najednou ho něco napadlo. Jachtu ještě neodvázali, ani můstek ještě nevytáhli. Lod' pod nápory sílícího vichru napínala obě uvazovací lana. Pokud by lana povolila, jachta by uvízla buď na pláži, nebo na skalách u břehu. To by jí zabránilo kamkoli vyplout s kontrabandem, který, jak Ginger předpokládal, je na palubě. Proč by ji měl nechat Ginger uniknout? Čas byl sice drahocenný, ale tady se přece nesmí zmeškat příležitost!

Rychle vyběhl k lanu držícímu příď. Bylo z konopí. Vytáhl nůž a zaťal do lana. Povolilo ihned a loď se začala točit. Odhodil veškerou váhavost a plazil se k lanu na zádi. Minuta a jeho nůž jej také přeťal. Z jachty se stále ještě neozval ani zvuk, který by naznačoval, že ti na palubě si jsou vědomi nastalého nebezpečí. Dobře jim tak, když mají takovou mizernou hlídku, pomyslel si Ginger, když zavíral nůž a schovával ho zpátky do kapsy.

Nečekal už na nic víc, ale vydal se jak nejrychleji to šlo po stezce zpět na místo, kde zanechal ostatní. Potkal je, jak mu jdou naproti a hledají ho.

„Co jsi, prosím tě, kde děláš?“ vrhl se na něho Biggles s viditelným podrážděním. „Copak nevidíš, co se děje s počasím?!“

„Přesně a tyhle zatracení moskyti koušou jako psi,“ stěžoval si Bertie.

„Jestli se ti nestalo nic horšího, než že tě poštipalo pár komárů, tak si nemáš vlastně na co stěžovat,“ odsekl mu rozzlobeně Ginger. „Měl jsem zážitek s jedním pytonem. Hodil mě do vody. Jen se na mne podívej, jsem mokrý skrz naskrz!“

„Co se stalo?“

„Až budeme mít nějakou klidnou a tichou noc doma u hořícího krbu, tak ti o tom budu jednou vyprávět. Pak ti to bude připadat opravdu komické,“ vrčel podrážděně Ginger.

„Proboha, nechte toho hádání,“ přerušil je Biggles. „Nemůžeme ztrácet čas. Máš po tom všem aspoň jméno té jachty?“

„Ano. Jmenuje se Floridia. Myslím, že má motory na naftu. Pluje pod americkou vlajkou.“

„Dobře.“ Biggles vyhlížel na moře, či spíše na blesky, které se teď už bez přestání objevovaly nad západním horizontem. „Obávám se, že to bude pěkná čina,“ zabručel pod vousy. „Musíme změnit náš plán a vrátit se k Algymu. S tímhle nadcházejícím počasím bude pěkně nervózní. Tak pojd'te. Ty jsi viděl ty lidi, Gingere?“

„Samozřejmě. Skoro jsem do nich vrazil!“

„A co dělali?“

„Nakládali tu džunku. Taky tam přišel Hrabě, s nějakým člověkem, který byl určitě kapitánem té jachty. Plují na Cejlon. Hrabě tam poletí za nimi, aby se tam spolu sešli.“

„Kdy?“

„Hádám, že hned. Alespoň tak jsem tomu z jejich hovoru porozuměl. Ale jachta se možná nikam nedostane.“

„Proč ne?“

„Já jsem jim přeřezal kotevní lana. Pokud nebyl strojník připravený ihned vyrazit, tak s větrem v zádech by jí to mělo zahnat na břeh.“

„Jaký to mělo mít smysl?“

„Já jsem prostě jen nevěděl, co dělat. Ta džunka už taky rozvínovala plachty. Třeba se do sebe pěkně zamotají.“

Když došli k otevřenému prostoru na vrcholu nábrežního svahu, zastavili se a dívali dolů do zátoky. Ale momentálně zastřely měsíc mraky, takže nebylo možné nic jasně rozeznat. Jenom je oslepily blesky. Hrozivě se rozburácelo hromobití.

Když se zase ozval Biggles, bylo z jeho hlasu jasné, že ho poprvé vlastně napadlo, že možná nebudou moci z

ostrova odstartovat. „Zatracené moře,“ bručel. „Jestli se rychle nevrátíme, přijdeme o Vydru. Jestli – „ náhle se odmlčel, protože k jejich sluchu dolehlo burácení motorů nějakého letadla.“

„To startuje určitě Hrabě s tou jeho Dakotou,“ vysvětloval Ginger.

Pár minut nato přeletěla nad jejich hlavami směrem na západ. Sice ji neviděli, ale mezi jednotlivým hromobitím ji bylo slyšet.

„Mitsubu je stejný blázen jako my,“ konstatoval Biggles. „Jestli se vichr otočí, nemůže doletět do cíle. Jedině s obrovskou zásobou paliva. Tak pojd'te. A buďte tiše.“

Vydali se na pochod tak rychle, jak jen to okolnosti dovolovaly.

Kapitola XI

SUMATRAN

Obrovité masy mračen teď už překryly poslední mihotavé paprsky světla, které dosud poskytovaly hvězdy a měsíc. Naprostá tma znemožnila jakékoli rychlé cestování. Vichr, stále ještě na severovýchodě, foukal sice ještě v poryvech, ale se vzrůstající silou. Vzduch byl horký, těžký a vlhce lepkavý.

„Pojďme na letiště,“ navrhl Biggles podrážděně, když zabloudili v jakýchsi křoviskách. „Tímhle tempem se nikam nedostaneme. Teď už na cestě pravděpodobně nikoho nepotkáme.“ Prodral se křovím na volné místo a dal se do klusu.

Minutu nato je téměř srazil k zemi náhlý poryv větru, který zaplnil vzduch všelijakými létajícími předměty, takže se museli zastavit a chránit si rukama tváře.

Biggles na ně zakřičel: „Držte se těsně pohromadě! Jestli se v tomhle jeden druhému ztratíme, tak už se nikdy nenajdeme!“ Potom během přestávky mezi poryvy dodal: „Už je to tady. Bouřka se otočila k jihozápadu. Musel jsem úplně zešílet, že jsem se nevydal zpátky mnohem dřív! Ale kdo by si něco takového vůbec dokázal představit?“

„A co Algy?“ ptal se Ginger, když se zase dali dál na pochod.

„Tahle vichřice tak rozbouří moře, že jestli neodstartoval, tak najdeme z letadla jenom hromadu třísek a potrhaného plátna,“ hořce odpovídal Biggles. „Je

čas, abych se začal ve Scotland Yardu věnovat už jenom papírování.“

„Nemá cenu, aby sis to dával za vinu, kamaráde,“ utěšoval ho Bertie. „To se prostě stává.“

„Tamhle je Algy!“ vykřikl najednou Ginger, když se k jejich sluchu uprostřed hučícího vzduchu doneslo vrčení leteckých motorů. „Letí z toho ven!“

Biggles pár vteřin naslouchal. „To není Algy. To je buď Dakota, která se vrací, nebo nějaký další Plukovníkův stroj chystající se přistát. Já bych řekl, že to je Mitsubu, který si to rozmyslel, když uviděl, co má před sebou. Takovou vichřicí by nikdy neproletěl.“

Najednou letiště osvětlila světla.

„Určitě žádal vysílačkou o rozsvícení přistávací dráhy,“ komentoval to Ginger.

Rozeběhli se dál, poháněni vichrem, ale jen proto, aby se zase zastavili, když se motory rozeřvaly skoro nad jejich hlavami.

„Co ten cvok dělá?!“ křičel Biggles zíraje upřeně vzhůru do tmy. „Neříkejte mi, že se v tomhle vichru chystá přistát! Páni, on to myslí vážně! Určitě si neuvědomil, že se vítr právě úplně obrátil. Jestli si toho nevšimne dřív, než se dotkne podvozkem země, tak je po něm!“

Nikdo mu neodpovídal. Jakožto piloti všichni moc dobře věděli, co se stane s letadlem, které se pokusí přistát s vichrem pod zádí a v rychlosti jenom pár uzlů.

„Proč jim to ten radista neřekne?“ vykřikl Ginger.

„Třeba si to také ještě neuvědomil,“ odpovídal Biggles. „Jestli vůbec něčemu rozumím, tak za okamžik tady bude pěkně ošklivá mela.“

Co následovalo, byl ten druh nehody, ke kterému za podobně neočekávaných podmínek došlo už mnohokrát a bezpochyby ještě mnohokrát dojde. Zkušení piloti dělají vždy tu samou chybu a sice, že předpokládají, že vítr fouká stále stejným směrem jako před pár minutami, když letadlo odstartovalo. Žádná chyba se nedá udělat tak lehce jako tahle. Žádná není ani přirozenější a obvykle ani osudnější – přinejmenším co se týče letadla. Ono se to ale dobře říká, že by měl pilot prověřit směr větru než začne přistávací manévry. To by samozřejmě měl. A po nějaké době by to určitě udělal. Jenomže právě v tom kratičkém čase je skryta past. Pilot odstartuje do určitého větru, udělá okruh a vrací se na přistání. Je těžké si představit, že v tak krátké době došlo k nějaké zásadní změně směru větru, takže pilot prostě předpokládá, že vítr vane pořád stejně. Kdyby svůj omyl odhalil ještě včas, dokázal by s tím ještě něco udělat. Ale pokud ne, nemá-li k dispozici mnohem více místa než pro normální přistání, následuje nevyhnutelná havárie a kolize se vším, co se mu dostane do cesty. Když má letadlo vítr pod ocasem a už je koly na zemi, neexistuje žádný způsob, jak ho zastavit. Ani vzduchové brzdy nejsou k ničemu, když se letadlo řítí stejnou rychlostí jako vítr.

Pro pozorovatele to vypadalo, že Mitsubu nebo ten, kdo pilotuje Dakotu, objevil svou chybu teprve až bylo už příliš pozdě s tím cokoli dělat. Všichni zatajili dech doslova zkamenělí hrůzou, když se stroj, už s koly na zemi, začal řítit kupředu, s ocasem nahoře a bez nejmenší známky zpomalení. S plnými nádržemi, jak ani jinak nemohlo být při pokusu přeletět oceán, by takto mohlo letadlo jet celé míle, kdyby mu ovšem nic nepřišlo do cesty. Přitom přistávací dráha byla kratší než půl míle.

Dakota, která měla dost práce, aby se vůbec dostala koly na zem, už urazila třetinu této vzdálenosti, než se kola dotkla půdy a pak vlastně dále poskočila a letěla vzduchem ještě nejméně sto yardů, než se kola opět dostala do kontaktu se zemí a zůstala na ní. Ale pořád se ještě řítila rychlostí, která se jakoby vůbec nezmenšovala.

Ted' se s určitostí dala očekávat jedna ze tří možností. Stroj bez řízení vjede do hangárů na konci letiště. Nebo pilot, až přijde na svou chybu, otevře naplno plyn doufaje, že se zase zvedne do vzduchu. Nebo se pokusí na zemi otočit, aby se vyhnul překážce před sebou. A to bylo také řešení, které zvolil, i když to byla takzvaná Hobsonova volba a výsledek by byl býval stejný, i kdyby se rozjel naplno. Pilot nemohl doufat, že se vyhne zvedajícímu se terénu před sebou. Ted' už téměř neustálé blýskání bouře celou scénu jasně osvětlovalo.

Diváci, samí piloti, se jako přimražení jenom modlili za nějaký zázrak. Ginger měl vyschlé rty a jenom děkoval Bohu, že nesedí za ovládacími přístroji toho ztraceného letadla. Jak se letoun začal trochu otáčet, Ginger se kousal do rtů, jak čekal, kdy se ulomí podvozek. Jestli by k tomu došlo, se už nikdo nedozví, protože se ted' v zorném poli ocitla Nakajima, stíhačka, kterou nechali před hangárem. A v okamžiku bylo po všem. Dakota se jí jenom lehce dotkla koncem ocasu, ale to stačilo. Velký stroj se otočil dokola a v okamžiku byl zahalen plameny.

Biggles vyrazil k nim, ale pak se s gestem rezignace zarazil. „Tak to je konec,“ pronesl až podivuhodně klidným hlasem. „Ani my, ani nikdo jiný s tím už nemůže nic dělat, takže jdeme dál.“

A zase se rozeběhli.

Gingerovi z toho bylo zle a celá ta záležitost mu začínala připadat jako děsivá noční můra. Jenomže ještě nebylo po všem.

Biggles se najednou zastavil a povídá: „Jelikož tímhle směrem už se dál stejně nedostaneme, můžeme se vydat klidně na pláž. Dobrý Bože! Podívejte na to!“ Ukazoval před sebe.

Ale ukazovat ani nebylo třeba. Nejenomže jak Dakota, tak i Nakajima byly v jednom plameni, ale hořelo i celé letiště. Bylo přirozené, že nádrže s palivem praskly a rozlily svůj obsah a tím i oheň, všude kolem obou strojů. Ale teď už bylo jasné, podle dosahu plamenů, že hořela i tráva. Poháněn větrem se oheň hnál před ním a vypadalo to, že není nic, co by jej zastavilo, než zasáhne úplně celou letištní plochu a tím pádem i celý ostrov.

„Šťestí, že se nežene naším směrem,“ poznamenal Ginger. „To je ale spoušť!“

„Jsem rád, že to způsobili oni a ne my,“ prohlásil Biggles, když se začali prodírat porostem k nejbližší pláži.

Dorazili na ni na místě ještě dost vzdáleném tomu, na kterém nechali Algyho a po jednom pohledu na moře, nad kterým se křížovaly blesky, Ginger cítil, jak mu cosi žaludek táhne dolů jako ve výtahu. Obrovité vlny bušily do pláže a do skal, kde se tříštily ve spršky vod. Zdálo se neuvěřitelné, že k takové změně může dojít během pouhých dvou hodin, tedy jak odhadoval, po době, po kterou byli na cestě. Bylo jasné, že se Vydra musela roztříštit na kusy.

Biggles nic neříkal. Vlastně se ani nic říkat nedalo. Určitě si všichni mysleli to samé, kromě toho, že se

Biggles obviňoval z toho, že se spletl při odhadu situace a to je přivedlo do jejich současného postavení. Mlčky spěchali dál. Pak začalo pršet. Nejdříve spadly veliké kapky, ale brzy nato se otevřela nebesa a vylévala vodu v takovém množství, kterou dokáží jenom tropické monzuny, a která se naštěstí neobjevuje v mírném podnebním pásmu. Déšť všechno zastřel. Viditelnost byla jen vzpomínkou na minulost. Prakticky neexistovala. Oslepující záře od blesků spíše škodila, než aby jim byla nápomocná. Když se zablesklo, všechny je to oslepilo, a pak zůstali s pocitem ještě větší tmy než předtím. Bouře řádila, hromy duněly a burácely. Bouřka a ještě k tomu s prudkým a hustým lijavcem, to bylo skutečně ohlušující.

Možná ve snaze jim pozvednout trochu náladu překřikoval Bertie ten rámus: „Ta přehánka by měla vyřídit požár!“

„A taky asi vyřídí i nás,“ křičel v odpověď Biggles.

Tápali dál kupředu, přičemž postupovali tak nepatrně, že se skoro nevyplatilo se vůbec pohybovat. Alespoň to si myslel Ginger. Jedinou věcí, která je udržovala v pohybu, byla nutnost zjistit, co se stalo s Algym. Mohlo se mu stát cokoliv, přemítal Ginger. Mohl se při pokusu odstartovat s letadlem zřítit. Mohl se také utopit, když se snažil zachránit letadlo. Protože věděl, jak na něm záleží, určitě by se nešetřil, aby udělal všechno možné.

Ginger postupoval dál kupředu a po šatech mu stékaly proudy vody. Nebyl ale ani trochu unavený. Jeho strach o Algyho byl tak silný, že zapomínal na fyzické vyčerpání a obtíže.

Jak ale poznají tu správnou pláž, až na ni dorazí, to si nedokázal vůbec představit. To nechají na Bigglesovi.

Ztratil veškerý pojem času. Zdálo se mu, že pochoduje už celé hodiny. Jeho hlavním pocitem ale byl dojem jakési neskutečnosti. Svítání, napadlo ho, už asi nemůže být daleko. Doufal, že brzo přijde. Byla by to úleva vidět, co vlastně dělají.

Stalo se, že první šedavý příslib nového dne se objevil, zrovna když se potáceli po skaliskách posledního výběžku do moře. Nikdo z nich si to ovšem neuvědomoval, dokud se neocitli na jeho pravé straně a tmavá silueta za nimi jim prozradila pravdu. Nebyla tam prakticky žádná pláž. Byl to jen takový kotel, ve kterém se pěníla voda, jak se veliké vlny tříštily o skály a zase ubíhaly zpátky do moře. Zklamání v tichosti zkoumali vnější okraj mezi krajovým zaschlé mořské pěny, za kterou se vlnila postříkaná vegetace pod náporu bouře. Hledali v pění příboje trosky letadla. Žádné ale nespátřili.

Teprve když došli úplně na druhý konec malé zátoky, se ozval Biggles. „Je pryč.“ Vyndal automaticky své pouzdro na cigarety, ale když zjistil, že je jeho obsah promočený, zase je vrátil do kapsy.

„Kdyby tady byl zůstal, tak se stroj úplně rozpadl a v tom případě bychom tady viděli nějaké trosky, kamaráde,“ optimisticky to vysvětloval Bertie.

„To si myslím,“ přikývl Biggles. „Čeho se ale bojím je fakt, že ho to mohlo při pokusu o start převrátit, a v tom případě by tady žádné trosky nebyly. Mohly by být kdekoli jinde. On asi čekal tak dlouho, jakou měl odvalu a myslel, že se každou chvíli vrátíme. Nezbylo mu nakonec, než udělat to drsné rozhodnutí. Dovedu si docela dobře představit, jak se musel cítit, když viděl, že se bouřka zhoršuje. Otázka je, jestli nečekal moc dlouho?

Konec konců, když jsme si ani my neuvědomili, jak silná to bude bouřka, tak proč by to měl vědět on? Já jsem sice věděl, že se něco chystá, ale nic podobného jako tohle jsem nečekal.“

„Nemá cenu se z toho obviňovat,“ tvrdil Ginger. „Nemohl jsi přece počítat s tolerancí, jako že se monzun objeví už tři týdny před svým obvyklým příchodem. Kdybys s takovou tolerancí uvažoval o všech možnostech pokaždé, tak bychom se nikdy nikam nedostali.“

Biggles přikývl. „No, nemá cenu mluvit o tom, co by se bývalo mohlo udělat. Jsme v pěkné kaši a tak bychom se měli radši zamýšlet nad tím, jak se z ní dostaneme.“

„Nejsme ale jediní na ostrově, kdo se dostal do problémů,“ prohlásil Ginger. „Dakota je pryč. Jachta je možná na pláži a džunka asi taky.“

„To nám moc nepomůže,“ namítl Biggles a přešel k dlouhému balvanu, na jehož osychávající konec se usadil.

Oba druzí piloti se k němu přidali. Déšť teď už nebyl tak hustý jako předtím. Světlo se lepšilo. Chvilí všichni jen tak zírali na bílé, bouří rozčeřené vody, každý plný svých vlastních myšlenek.

Pak Ginger promluvil. Pokusil se sice o optimistické prohlášení, ale jeho tón postrádal přesvědčivost. „Něco na tom ale je. Jestli se Algymu podařilo odletět, tak je jenom otázkou času, kdy se pro nás vrátí.“

„On ví až moc dobře, že nemá cenu, aby pro nás letěl, když počasí vypadá takhle,“ zdůraznil Bertie. „Vždyť tenhle odporný stav, co tady právě začal, může trvat celé týdny!“

„To ano,“ souhlasil Biggles. „Ale to nevyhnutelně neznamená, že tomu tak opravdu bude. Tohle je na

opravdový monzun výjimečně brzo. Je tady ještě šance, že to třeba byl jen takový první signál, něco jako předsunutá hlídka, než se spustí ten opravdový monzun.“

„A co moře? Uklidní se?“

„Jestli se uklidní vítr, tak se stejně rychle, jako se zvedlo, uklidní i moře. S tím my ale nemůžeme vůbec nic dělat. Musíme jenom sedět a čekat.“

„A co budeme při tom čekání jíst?“ zajímal se živě Ginger.

Biggles si povzdechl. „Někteří lidé nemyslí na nic jiného než na svůj žaludek. Tady máš něco, čím to tvoje prázdné břicho zaplnit.“ Šel kus dál do příboje a vykopl na pobřeží plovoucí kokosový ořech, jehož slupka se buď odmočila, nebo ji rozbily skály. Vyndal nůž, probodl „očka“, napil se trochu kokosového mléka a podal ostatním. „Tady máte snídani,“ řekl stručně. „Až skončíte, tak byste se mohli třeba jít podívat zpátky do zátoky, jak to tam vypadá. Nemá cenu tady jen sedět a civět na to zatracené moře. Já pořád přemýšlím o té příšerné havárii včera v noci. Nemám sice žádný důvod brát ohled na Hraběte, vím, že to byl podvodník a tak. Ale mě bylo špatně dokonce i za války, když jsem viděl, jak nějaké letadlo začalo hořet.“

„Tady to bylo stejné. Absolutně stejné,“ zamumlal Bertie. „Ošklivá podívaná.“

Ginger rozbil skořápku kokosu jednoduše tím, že jej hodil na skálu. Když pak žvýkali kousky ořechového jádra, zeptal se: „Když se Algy vrátí, jak mu dáme vědět, kde jsme?“

„Třeba pro nás přiletí, i když nebude přistávat. Jak tady všechno promoklo, tak to asi bude pěkná fuška rozdělát oheň.“

„Já myslím, že se počasí lepší,“ ozval se Biggles dívaje se vzhůru k obloze. „V každém případě svítá a déšť už se změnil jenom v mrholení, což je dobré znamení. Stačí trocha slunce a všechno bude hned suché. My nikam nespícháme. Já myslím, že neexistuje ta nejmenší šance, že by se Algy vracel už teď. Co je to tamhle v té vodě?“ Udělal pár kroků kupředu a zíral na něco v příboji. Potom najednou vyštěkl: „Pomozte mi někdo, slyšíte?!“

Oba vyskočili a pomohli mu vytáhnout na břeh jakési hnědé tělo. Jak tak stáli a dívali se na něj, Biggles řekl zasmušile: „Včera v noci, kromě těch, o nichž víme, určitě zemřela ještě další spousta lidí nepřipravených na tu bouři. Tenhle chlápek vypadá na Inda nebo Araba.

Musel se utopit někde poblíž ostrova, že ho to vyvrhlo tak brzo na břeh. Pokud ho to neshodilo přes palubu, tak ta arabská plachetnice, co jsme viděli, šla ke dnu. To se dozvíme brzo, protože by na břeh vyplavaly i další věci.“

„A co ta džunka?“ zeptal se Ginger.

Biggles zavrtěl hlavou. „U té bych čekal, že bude mít čínskou posádku. Ale pojd'te, víc se dozvíme, než kdybychom tady stáli a dohadovali se, když se vydáme na pochod. A zároveň nám rychleji uschnou i naše šaty. Díky Bohu, že není zima. Nejdřív se podíváme do té zátoky.“

Když tak šli kupředu, Ginger poznamenal: „Předpokládám, že tenhle ostrov má nějaké jméno, ale pokud ano, my ho pořád ještě ani neznáme.“

„Třeba je v Indickém oceánu taková spousta ostrovů, že už jim došla jména,“ namítl Biggles.

Bertie se do toho také vložil: „Zní to sice přehnaně, ale někde jsem četl, že je tady asi tak deset tisíc ostrovů.“

„Ale počítat je nebudeme, že ne?“ zažertoval Biggles.

„Co takhle Ostrov pašeráků?“ navrhoval Ginger.

„Jo, to je docela vhodné jméno,“ odpovídal mu Biggles. „Tyhle ostrovy měly vždycky špatnou pověst. Sledujte místa, kam až nejvýš dosáhla voda, jestli tam něco nevynesla.“

Nedošli ani příliš daleko a právě obstoupili malou pláž, když našli další oběti bouře, dva barevné námořníky, jednoho zohaveného, pravděpodobně žraloky. Bylo tam také několik malých zašitých pytlů nějakého zboží. „To by mne zajímalo, co to asi je?“ řekl Biggles, zvedl jeden balík a odtáhl na souši. Potom ho rozřízl nožem. Vyvalila se hnědá, dehtu podobná hmota. Biggles vrhl významný pohled na ostatní a pak si ke troše přičichl.

„Opium,“ pronesl lakonicky. „No, tohle ale nepochází z té džunky, pokud se dostala pryč. Džunka by ztěžší pašovala opium do Číny. Tohle muselo být na palubě té arabské jachty. Jestlije to tak, tak to opravdu vypadá, že s tou jachtou je konec. Nepochybuji, že opium sem přivezla ta džunka. Jachta to naložila a pravděpodobně už plula na Blízký východ. Tam je velký trh. Něco z toho by si třeba našlo cestu až do Anglie. Podle Tidora to tak skutečně je. Měli bychom to někam ukrýt. Použijeme to jako důkaz o pašování, které se tady provozuje. Tihle mrtví určitě patří k posádce té jachty. Jsou to buď Indové nebo Arabové. Pomozte mi s tím.“

Droga byla brzy posbírána a ukryta do prohlubně mezi skalisky. Potom pokračovali v průzkumu.

Mraky se prodralo slunce. Neztratilo ale nic ze své síly. V pár minutách se stalo horko nesnesitelným. Ze všeho se pářilo, včetně šatů pilotů. Jako kouzlem se objevily mouchy, moskyti a nespočetné druhy dalšího hmyzu. Rychle se zlepšila i viditelnost. Vítr se umínil, ale moře bylo pořád ještě rozbouřené, jak je ostatně po vichřici nevynutelné.

„Kamaráde, začíná to vypadat, že jsi měl pravdu v tom, že ta bouřka je jakýsi předvoj skutečného monzunu,“ poznamenal Bertie.

Biggles odpověděl, že teď už si tím je naprosto jistý. Vytáhl svoje úplně promočené cigarety a velmi opatrně je položil na plochý balvan. Vedle toho položil svoje zápalky a krabičku.

„To je nápad,“ povídá Ginger, vyndal také zápalky a po něm totéž udělal i Bertie.

Biggles se rozhlédl: „Nemělo by to trvat dlouho, než uschnou. Můžeme si je vyzvednout, až se budeme vracet.“

„Chceš říct, že se vrátíme na naši pláž?“

„Ano. Až se porozhlédneme v zátoce, jestli tam ještě kotví ta jachta. Měli bychom se tam radši vrátit, protože toje první místo, kde nás bude hledat Algy, když se vrátí.“ Biggles mluvil zcela samozřejmě, jako by Algyho návrat bylo něco, co se normálně musí stát, ale ostatní tím neoklamal. Věděli přesně, co tam chce hledat. Trosky po Vydrě.

Pomalu šli dál a pozorovali pěnivý příboj a místa, kam dosáhl příliv, přičemž se drželi těsně u džungle, aby se v případě jakékoli známky nebezpečí mohli rychle schovat. Všude ležely pozůstatky bouře – rozbité kusy prken z lodi, pomačkaná kanoe, stromy a spousta

menších předmětů. Ale nikde nebyla vidět už žádná mrtvá těla.

Jak se blížili k poslednímu malému pahorkatému úseku, Biggles odešel dolů k moři a pokračoval dál po mokřím písku na dosah šplouchajících vln. „Bude lepší, když za sebou nebudeme nechávat stopy,“ radil ostatním. „Tady je voda smyje stejně rychle, jak je uděláme. Někdo tudy třeba může jít. Nemá smysl, abychom jim ukazovali, že jsme tady, i když vlastně už o nás mohou vědět.“

„Jak to?“ ptal se Ginger překvapeně.

„Třeba se budou domnívat, že se lana jachty přetrhla pod nápořem vichru. Ale jestli se náhodou podívají na ty volné konce, tak poznají, že tady někdo byl. A nebude jim trvat dlouho, aby si domysleli, kdo to asi je.“

„To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal Ginger. „Teď už nás možná hledají!“

„Myslím, že je to víc než nepravděpodobné,“ odpověděl Biggles. „Ale rozhodně bude moudré, když s tím budeme spíš počítat. Kdybychom měli nějaký prostředek, kterým by bylo možné se odtud dostat, tak by to tolik nevadilo. Ale my tady trčíme společně s nimi a možnost, že oni tady uvízli taky, nám to ještě zhoršuje. Mějte oči na stopkách. Už jsme těsně u nich.“

Se stále větší opatrností si začali razit cestu džunglí porostlými skalisky malého výběžku, který vytvářel jedno rameno skryté zátoky, kde dříve kotvila jachta.

Kapitola XII

PRŮZKUM A RÁNA POD PÁS

Z okraje malého útesu shlíželi do zátoky a na většinu otázek našli ihned odpověď. Džunka zmizela, ale jachta tam byla stále, na písčité části pláže nakloněná čtyřicet pět stupňů na boku. Vypadala nepoškozeně. Několik lidí se tam činilo se stavbou rumpálu, kterým zjevně hodlali zvednout jachtu na rovině na kýl. Celou operaci řídil jakýsi barevný muž. Plukovník tam nebyl.

„Myslíš, že ji budou schopni poslat zase na vodu?“ ptal se potichu Ginger.

„Ano. Možná jim to chvíli potrvá, ale nemělo by to být nijak obtížné, obzvláště když se dostala na břeh jen při malém odlivu. Stačil by pořádný příliv a s trochou pomoci by to měla zvládnout. Kdysi dávno se to takhle dělalo úmyslně, když čistili boky lodí.“

„Takže džunka přece jenom vyplula. Zajímalo by mě, jak přestála tu bouřku.“

„Pravděpodobně v pořádku. Mohla před ní utíkat na východ a k tomu na moři měla spoustu místa. Třeba bouřce úplně unikla. S tou arabskou plachetnicí mířící na západ nebo severozápad to bylo ale horší. Ta se octla přímo uprostřed a byla tam spousta ostrůvků, kterým se musela vyhýbat. A nezapomínej, že byla tma jako v ranci.“

„Já si nemyslím, že si už všimli, že jim někdo přeřezal lana, protože už by se dávno rozhlíželi po někom, kdo to provedl.“

„Existuje taky šance, že voda ty konce roztřepila. Podle toho všeho, co se povaluje kolem, a podle těch sudů s naftou tamhle na skalách, tohle místo určitě používají jako pravidelné překladiště. A jako doplňovací stanici pohonných hmot pro tu jachtu. Na něco takového je to ideální, zvláště s neomezenými zásobami neustále k dispozici. No, tak to vypadá, že to je všechno.“

„Co máš v plánu teď?“ chtěl vědět Bertie.

Biggles se nad tou otázkou chvíli zamyslel. „Kdybych si byl jistý, že se Algymu podařilo odletět, tak bych nic nepodnikal. Prostě bych jen čekal. Ale jelikož si nejsme v žádném případě jisti, bylo by možná dobré se chovat tak, jako by se nemohl vrátit. Jinak bychom se tady mohli povalovat celé dny nebo týdny a na konci bychom zjistili, že jsme ve stejném postavení jako teď. Musíme myslet na potraviny a čerstvou vodu. Za předpokladu, že se Algy dostal pryč, tak bychom měli mít na mysli tohle: on neví, že Nakajima včera v noci shořela. Bude si představovat, že je pořád ještě tady, na stráž, a zachová se podle toho. Tím chci říct, že pochybuji, že by sem přiletěl ve dne. Jestli sem přiletí, tak to bude rozhodně v noci. Rozhlédneme se kolem. Jelikož tady musí většina Plukovníkových lidí pomáhat, je tohle zrovna vhodná doba. Pořádně se kryjte.“

Razili si cestu po džunglí porostlém břehu, a když se vyškrábali nahoru, opatrně, aby se neukázali, prohlíželi si letiště. Bylo ihned jasné, že déšť přišel právě včas, aby zachránil celé to místo před vypálením. Na vzdáleném konci, kde kdysi byla louka, teď bylo jenom černé spáleniště. Na něm, těsně vedle sebe, čněly kovové kostry obou letadel, která vybuchla v plamenech. Tři muži pracovali na čemsi v troskách Dakoty, kterou bylo

možné rozeznat jenom podle zbytků jejích tří motorů. Jedním z těch mužů byl Plukovník. Hangáry byly úplně vyhořelé, ale některé z těch menších budov, které stály kolmo k nim na závětrné straně, požáru unikly. Mezi nimi byla i budova radiostanice s anténou.

Biggles si postěžoval: „Doufal jsem, že vyletí do povětří i skladiště pohonných hmot.“

„A proč nevyletělo?“

„Asi je někde dál od letiště nebo je pod zemí. Možná je pod tou betonovou dráhou. Na ní by žádný hořlavý materiál určitě nenechávali. Když jsme sem přišli, tak jsem nejvíc myslel na to, kde to skladiště asi je. Co dělá Plukovník? Vypadá to, že po něčem pátrá. Ty mrtvé už určitě dávno uklidili.“

„Ať hledá co chce, vypadá to, že to nachází,“ sděloval Bertie výsledek svého pozorování. „Vypadá to, jako kdyby něco sbíral a skládal to na hromadu.“

„Určitě se snaží zachránit něco, co bylo v letadle,“ dohadoval se Ginger.

„Jediná věc, která by přestála ten žár, je kov,“ pokračoval Biggles. „A dokonce i ten by se mohl roztavit. Zůstal by ale na místě. Pojd'te blíž k těm barákům, třeba tam nikdo není.“

„Co doufáš, že najdeš? Něco konkrétního?“

„Zaprvé nějaké jídlo. Krabi a kokosové ořechy nejsou moje představa našeho jídelníčku.“

„Přesně tak, kamaráde. Máš absolutní pravdu!“ mručel otráveně Bertie.

Začali si klestit cestu džunglí křovisek a nízkých stromů, které lemovaly přistávací dráhu a úplně pokrývaly pobřeží až dolů k plážím, přičemž vzdálenost k barákům byla asi tři sta yardů. Mezi stromy bylo občas

vidět oceán, který hodně ustoupil, ale vlny byly stále ještě vysoké, příliš vysoké na to, aby umožnily přistání hydroplánu. Žádná pláž nebyla také dost dlouhá pro přistání na kolech. Jak Biggles poznamenal, za takových okolností nemusí pátrat po Algym. On si myslí, že je na ostrově stále ještě stíhačka Nakajima, takže si rozmyslí podnikat nějaké průzkumné lety za bílého dne. Jelikož by je nebyl tedy schopen naložit, ani kdyby je spatřil, nemělo to skutečně cenu. Plukovník by si okamžitě uvědomil, že letadlo po někom pátrá. Algy přece ví, že jsou na ostrově. Ukázat se předčasně by znamenalo zbytečné riziko. Někaké přistání na pevné zemi by přicházelo v úvahu jedině v případě naprosto zoufalé nouze.

Když se octli na dosah nejbližšího baráku, vlastně obyčejné dřevěné konstrukce, byli také dostatečně blízko spálené Dakoty.

Plukovník se pořád probíral v popeli. Hromada zachráněných věcí stále narůstala, ale nebylo možné rozeznat, co to vlastně je. Docela dobře to mohla být i hromada uhlí.

„Hádám, že vím, po čem se to Plukovník pídí,“ řekl náhle Biggles vyhlížející z úkrytu bezpečně daleko uvnitř džungle. „Existuje jediná věc, která mě napadá, že by stála za takovou prací. Jestli to letadlo původně mířilo na Cejlon, neletělo by tam jen tak pro legraci. Určitě by tam něco vezlo. Něco důležitého, protože tím pověřil Hraběte. Přirozeně to bude asi nějaký kontraband.“

Gingerovi to došlo. „Ty myslíš zlato?“

„Já se jenom tak dohaduji. Zlato by se roztavilo, protéklo by letadlem a skončilo někde na zemi uprostřed popela.“

„To je skvělý,“ prohlásil Bertie. „Ať tak nebo tak, ten chudák teď určitě prožívá děsné věci. Víte, hoši, teď mě napadlo, že bouřka uškodila těm syčákům ještě víc než nám. Fakticky jim uškodila víc než my, jestli víte, co tím mám na mysli.“

„Nejsem si tak jistý, že máš pravdu,“ odpověděl mu Biggles. „Oni dostali pěkně zabrat. I když je to úplně nezlikvidovalo. Za to všechno jsme vlastně svým způsobem zodpovědní my, protože jejich plány a činnost za posledních osmačtyřicet hodin je přímým důsledkem jejich vědomí, že jsme jim na stopě. Například v Kutaradji jsme jim zarazili jejich rádiový kontakt a oni se na něho možná spoléhali, že je bude varovat před špatným počasím. Když viděli, co se chystá za činu, tak se pokusili všechno uspíšit. Jenomže už bylo pozdě a výsledek je, že jsou na tom hůř než my. Pokud víme, nemají k dispozici žádné letadlo a díky tomu brilantnímu tahu Gingera, jak odřízl jachtu, která teď sedí na suchu, jsou rozhodně dočasně bez možností dopravy. Tak pojd'te, podíváme se teď do těch baráků.“

Když se dali do pohybu, uviděli Plukovníka, jak dohlíží na dopravu dvou pytlů, které nesli jeho dva pomocníci. Jakmile to skončil, vydal se směrem k zátocě, zatímco jeho dva nosiči zamířili k barákům.

„Myslím, že s tím zlatem jsi měl pravdu,“ řekl Ginger. „V každém případě, co mají v těch pytlích, je pěkně těžké.“

Pokračující pomalu a opatrně kupředu, dorazili zezadu k prvnímu baráku, dlouhému dřevěnému stavení. Dveře vedly sice na letiště, ale okno, vlastně několik oken, jim poskytlo pohled dovnitř. Jeden pohled stačil, aby se ukázalo, že barák skutečně slouží k tomu účelu,

který očekávali. Byla to dílna s pracovními stoly a náradím. Na jednom konci byly naskládané naftové barely a kanystry. Uvnitř nikdo nebyl.

„Když tady za války byli Japonci, muselo tu být dost rušno,“ poznamenal Biggles. „Pojďte dál.“

Biggles nahlédl do prostoru mezi dílnou a další chatrčí, zarazil se a přemítal, jestli mají vstoupit do jakýchsi podzemních prostor, které stále ještě nesly nad vstupním překladem nápis v japonštině.

„Mohlo by to být to skladiště pohonných hmot?“ zeptal se Ginger.

„Spíš to vypadá na letecký kryt. Kus dál je ještě jeden. Nezapomínej, že to tady bylo zřízeno za války a oni čekali, že jim naši hoši dají taky ochutnat jejich vlastní medicínu.“

Podlešli šňůru vypraného prádla, plnou všelijakých místních oděvů, širokých kalhot, blůz a podobně.

Podle postelí na podlaze sloužila další chatrč zjevně jako ložnice. Také tady nikdo nebyl. Když šli dál, zjistili, že další barák je kantýna s lavicemi a dřevěnými stoly. Na jednom konci bylo zařízení kuchyně. Jakýsi tlustý Číňan, do pasu nahý, míchal s čímsi, co vypadalo jako obrovitý hrnec s rýží.

Biggles poznamenal: „Podle množství jídla, co ten chlápek vaří, většina z té party pracující na jachtě se sem později přijde najíst. Všichni ale nemohou být členy její posádky.“

Další barák sloužil jako radiostanice. Jakýsi člověk se sluchátky na uších seděl u vysílačky a četl si nějaký časopis s křiklavě barevnou obálkou. Mezi tímhle barákem a vedlejším ležela hromada ústřicových lastur. Biggles na ně se slabým úsměvem ukázal. „Já bych řekl,

že to jsou ty ústřice, o které přišel Tidore, a tak začala celá naše aféra. Zajímalo by mě, kam přišlo to zlato, co v nich bylo.“

Barák byl rozdělen na dvě poloviny, jednu zařízenou jako kancelář a druhou jako obývací pokoj. Bylo to jasně obydlí samotného Plukovníka. Když Biggles nahlédl dovnitř oknem kanceláře, upozornil ostatní na dva pytle, evidentně ty odnesené z dějiště letecké katastrofy.

„Ještě jednu věc bych rád zjistil, a to umístění toho skladiště pohonných hmot.“ Ukázal kupředu. „Nejpravděpodobnější místo je tam vepředu, vedle toho čerpadla. Nemyslím, že bychom měli riskovat tím, že to tam ven půjdeme prověřit. Plukovník nebo ti jeho hoši se tady můžou ukázat každou chvíli. Hádám, že ten malý přístavek připojený ke kantýně bude asi sklad potravin. Já bych se ale rád dostal především do Plukovníkovy kanceláře. Některé z těch jeho dokumentů, to by byla asi zajímavá četba!“

„Přece tam opravdu nehodláš jít!“ zvolal zděšený Ginger.

„Vypadá to jako výborná příležitost,“ odvětil klidně Biggles. „Pochybuji, že někdy budeme mít lepší.“

„Jak se chceš dostat dovnitř?“

Biggles vzal za okno. Bylo zevnitř zamčené.

„Rozbij sklo,“ navrhoval Bertie.

„To nebude stačit. A on by hned uhlí, proč je rozbité okno. Radši bych mu nedával žádný důvod k tomu, aby měl podezření, že tam byl někdo cizí. Pokud to už netuší. Já to obejdu a vklouznu tam předním vchodem – pokud ovšem nebude zamčeno. Zevnitř můžu odemknout okno a nechat ho tak. A to je asi tak všechno, co tady můžeme dělat.“

„Ale co takhle něco k snědku?“ protestoval Ginger.

„To bychom museli toho kuliho zajistit, a pak by nás hledali všichni na ostrově. Jinak si to nedovedu představit. Momentálně to vypadá jenom na ty kokosové ořechy. Suchou rýží jíst nemůžeme, vařit ji by znamenalo rozdělat oheň. A tohle není zrovna doba na to, abychom někde kouřili. Počkejte moment. Kdyby někdo šel, kopněte do zdi.“ Když to dořekl, vydal se Biggles rychle k přední straně baráku.

Minuty ubíhaly. Ginger a Bertie sledovali letiště. Nikdo se neobjevoval. Ginger rychle nakoukl dovnitř. Biggles skládal nějaké papíry a strkal si je do kapsy. Vysílačka začala pípat morseovkou. Ginger poslouchal, ale jelikož ji nebyl schopen rozluštit, pomyslel si, že jde o kódovanou depeši. Obrátil se na Bertieho. „Radši by měl vypadnout,“ bručel netrpělivě. „Děsně riskuje.“

U okna se objevil Biggles. Otevřel je, vyskočil a zavřel za sebou. „V pořádku,“ povídá. „Podívejte se na tohle!“ V ruce držel malý plochý kousek žlutého kovu. Měl hrubé okraje a byl poskvrněný popelem. „Zlato. Asi Tidorovo zlato. Bylo na cestě do Indie v tom letadle, co spadlo. Žádný div, že se Plukovník tak prohraboval popelem. Uvnitř je toho pár plných pytlů. Ale my musíme vypadnout dřív, než se sem vrátí celá ta banda. Tady stejně nic víc dělat nemůžeme. Myslím, že jsme viděli už všechno.“

„Kudy?“ ptal se Ginger, když se vrátili pár yardů zpátky do džungle.

„Půjdeme zase na tu naši pláž a budeme čekat,“ rozhodl Biggles. „Je to tam stejně vhodné jako kdekoli jinde. Ale nejdřív chci sebrat ty cigarety a sirky, co jsem nechal usušit.“

Brali se tedy rychle zpátky hned za okrajem džungle. „Doufal jsem, že nějaké cigarety najdu v kanceláři u Plukovníka, ale nikde jsem je neviděl. Myslím, žejsme ted’ asi tak naproti tomu místu, kde jsem ty cigarety nechal,“ dodal Biggles. „Jdeme tam.“

Kráčeli po vrcholu břehu porostlého křovisky, pod nimiž se rozprostíraly pláže. Ale Biggles najednou změnil směr a zamířil přímo dolů, podle odhadu co nejbliž místu, kde nechal ty cigarety. Záleželo mu vlastně mnohem víc na sirkách pro případ, že by bylo nutné dát Algymu kouřovým signálem znamení, kde jsou. Měl sice svůj benzínový zapalovač, ale jak zjistil, nefungoval. Bylo to buď vodou, která se dostala dovnitř během bouřky, nebo měl prostě nějakou poruchu.

Když byli asi tak třicet nebo čtyřicet yardů od skály a mohli vidět cigarety tak, jak je tam ponechali, až na to, že je trochu rozfoukal vánek, Biggles povídá: „Půjdeme na naši pláž hořejškem. Bude to jednodušší než kopírovat pláž. Vy tady můžete počkat a já přinesu i vaše sirky.“

Ginger a Bertie se tedy zastavili. Biggles pokračoval dál k moři. Ginger ho pozoroval, i když ne s valným zájmem, protože to vypadalo, že žádné nebezpečí nikde nehrozí. Viděl Bigglese, jak došel k tomu balvanu, prohlédl si jednu či dvě cigarety a zjevně spokojený je začal dávat do svého pouzdra. Sebral jednu nebo dvě, co je vánek shodil dolů s balvanu, jednu si dal do pusy a zapálil si.

Náhle nějaký pohyb těsně za ním upoutal Gingerův zrak a z normálního rozhlížení ho vyburcoval k napjaté pozornosti. Z keřů se pozvolna vynořoval jakýsi žlutý obličej. Okamžik zůstal, a pak rychle zmizel, ponechávaje Gingeru úvahám, jestli si s ním náhodou

nezahrává jenom jeho bujná fantazie, protože se to stalo tak rychle. Trvalo mu pár sekund, než se z toho šoku vzpamatoval, a vtom se ten obličej objevil znovu, teď blíže Bigglesovi, který neměl zjevně ani tušení, že ho někdo špehuje.

V té době už to Gingerovi úplně došlo a rychle zareagoval. Vytáhl pistoli a současně zakřičel: „Pozor, Biggles!“ Špeh ho také slyšel, jak se ostatně dalo čekat. Vyskočil a napřáhl ruku za hlavu, jako kdyby chtěl něco hodit. Gingerova pistole zapraskala. Sice minula cíl, ale výstřel splnil svůj účel. Ten chlápek se dal nesmírně čile do běhu křovinami, takže když se Biggles obrátil, už s pistolí v ruce, byl z dohledu, za vrcholem stoupání a pohyboval se směrem k zátoce.

„Tamhle je, syčák,“ zamručel Bertie.

Biggles spěchal k nim. Ginger mu řekl, co se přihodilo.

„Obávám se, že tím je to dané,“ komentoval situaci Biggles. „I kdyby lidi v zátoce neslyšeli výstřel, brzy se o něm dovědí. Díky, Gingere. To ode mne bylo nezodpovědné. Ještě dobře, že jsi mě náhodou zrovna sledoval. Tady máte svoje zápalky.“

„Hádám, že ten žlutý had uviděl cigarety a čekal, až si pro ně někdo přijde,“ snažil se dedukovat Ginger.

„To nám nic neulehčí,“ odpověděl Biggles. „Pojďme na naši pláž. Na konci ostrova je víc skrýší.“

Došli na vrchol pobřeží a postupovali kupředu tak rychle, jak jim to jenom křoviny dovolovaly, když se najednou Biggles, který je vedl, zarazil. „Stůjte!“ vykřikl na ně.

Nebylo ani třeba se moc soustředit, protože proti větru bylo zřetelně slyšet hukot motorů přibližujícího se letadla.

„Algy!“ zvolal Ginger.

Jako jeden muž se vrhli kupředu v naději, že dorazí na pláž ještě dříve, než nad ní přeletí letadlo, kam ostatně všichni doufali, že zamíří. Jediné, na co Ginger pomyslel a co ho trochu trápilo, byla situace na moři, které se sice zklidnilo, ale bylo stále značně rozbouřené, dokonce tak rozbouřené, že se podle něho na něm nedalo přistát. Existovala však šance, že v té malé zátoce, kde Vydra původně přistála, bude hladina mnohem klidnější.

Byl to ale Biggles, kdo učinil konec takovému spekulacím. Najednou se totiž s údivem ve tváři zastavil. „Mně se vůbec nezdá, že by to byly motory Vydry!“ řekl a svažtil čelo.

Běželi ale dál, až na poněkud otevřenější místo. Jejich zraky propátrávaly oblohu směrem, odkud přicházel zvuk letadla. Pár sekund nikdo nepromluvil. Potom se ozval Biggles: „Hrome, ať se propadnu, jestli to není další Dakota! S tím já jsem tedy rozhodně nepočítal!“

„To jsem blázen,“ bručel Bertie pod vousy. „Ti chlapi nehrají podle pravidel!“

„Co kdybychom se na to podívali blíž?“ navrhoval Biggles. „Nepoženeme se přece zpátky na naši pláž, abychom si ještě zlámali nohy!“

Co se týče Gingera, tak ten ještě nikdy v životě nezažil větší zklamání. Cítil, že je toho na něho trochu moc. Jeho naděje, která tak vzrostla, se teď zřítíla až pod bod mrazu.

„Není divu, že se Plukovník tak horečně snažil zachránit to zlato,“ přemítal Biggles nahlas. „Jestli to všechno bylo dohodnuto předem nebo jestli přivolal tu druhou Dakotu vysílačkou, to je jedno. Ted' máme důkaz, že měl Tidore pravdu, když tvrdil, že tihle gangsteři podnikají ve velkém stylu. Začíná mě zajímat, jak velký ten gang vlastně opravdu je a kolik strojů mají ještě k dispozici.“

Dakota přistála. Dorolovala na konec letiště. Objevil se Plukovník a rychle jí kráčel v ústřety. Za ním se táhl malý hlouček, to byli ti muži, co pracovali v zátoce. Pilot Dakoty vypnul motory. Ven vyšel jeden muž. Potom druhý. A třetí.

Bertie kroutil monoklem v oku a ptal se nevěřicně: „Povězte mi, začínám cvokovatět nebo se ten třetí chlápek fakticky tak neuvěřitelně podobá Algymu?“

Na to se ozval Ginger: „Kdybych si nebyl tak jistý, že to není možné, tak bych řekl, že je to on.“

Biggles s klidem konstatoval: „Pánové, co si budeme namlouvat, je to skutečně Algy.“

V nastalém tichu potom sledovali ty čtyři muže, jak odcházejí do Plukovníkovy pracovny, ve které za okamžik zmizeli.

„Ted' jsme se právě poplácávali po zádech, jak jsme uškodili Plukovníkovi. Ted' nám zase on dal takovou ránu, že, mám-li mluvit za sebe, se sotva držím na nohou. Ale aspoň víme, že se Algymu skutečně podařilo odletět a proč ho to nevyplavilo na pláži. To je rozhodně úleva.“

„Taky ale víme kde je, i když se mi to zrovna nejeví jako důvod k oslavě,“ poznamenal otráveně Ginger.

Kapitola XIII

TĚŽKÁ CESTA ALGYHO

Není těžké si představit, jak se asi cítil Algy, když hlídal letadlo na pláži a uvědomil si, že se špatné počasí nejenom blíží, ale blíží se strašně rychle. Jeho jediným instinktem jakožto pilota bylo co nejdřív uletět, dokud je to vůbec ještě možné. Jenomže jak by mohl odletět, říkal si, když tak chodil nervózně sem tam po pláži, celý netrpělivý a neustále přemítající, jak by tady mohl ostatní nechat bez naděje na opuštění ostrova, bez letadla?

Zásadním problémem bylo, že čekal jejich návrat dřív, než až uplyne hodina. Když teď odletí, oni se vrátí třeba za pár minut na pláž, třeba i pronásledováni a zjistí, že zmizel. A jak jednou odstartuje, nebude se moci za stávajících podmínek vrátit. Už teď se letadlo nebezpečně naklánělo, jak se vlny začínaly lámat a dosahovaly čím dále na pláž. Bude jenom otázkou času, než Vydra vytrhne kotvu a převrátí se do příboje. Vedlejší skalní výběžek sice poskytoval trochu ochrany s kouskem relativně klidné vody, kterou ale neustále s úzkostí sledoval, protože už se nedalo o startu na otevřeném moři ani uvažovat.

Uplynula další čtvrt hodina. Co to tam, propánakrále, dělají? uvažoval zoufale. Co by je tam mohlo asi tak zdržovat? Copak nevidí, co se děje? Má letět nebo zůstat? Zůstat by pravděpodobně znamenalo dívat se, jak se stroj rozbíjí o skaliska na pláži. Jenomže, jak by mohl jen tak odletět a nechat je tady? Nikdy v životě ještě nebyl nucen k takovému rozhodování. Přitom

předpokládal, že ta nejhorší část bouřky teprve přijde. Na nebi se kupily mraky. Měsíční světlo chvílemi mizelo a poryvy větru nabývaly na síle.

Minutu či dvě Algy jen tak stál a upřeně vyhlížel vzhůru po pláži, rozpolcený nerozhodností. Pak se však rychle rozhodl podporován představou, že neodlepí-li se nyní, neodlepí se už nikdy a uvíznou tam všichni. Ne že by si ale byl stoprocentně jistý, že dokáže odstartovat. Z místa, kde stál, mohl jenom odhadovat, jaký je stav vodní hladiny, ze které chtěl vzlétnout. Mohla by se ukázat bouřlivější, než si myslí. A nebylo tam zrovna dost prostoru. Jestliže se mu nepodaří zvednout stroj dříve, než strčí nos do první bouřkové vlny, srazí to letadlo přímo do vody.

Přebrodil se ke stroji a s velkým úsilím, protože ten sebou škubal jako zdivočelý kuň, se vyšplhal na palubu. Za neustále hrozícího nebezpečí, že ho to smete do vln, vytáhl kotvu a rychle se nasoukal do sedadla, plný strachu, že ho to zaneše na břeh, ještě než stačí nastartovat a obrátit Vydru nosem proti větru. Nepřicházelo v úvahu, že by se potom dostal sám z té krátké, svažující se a křivolaké pláže. A kromě toho by se ocitl v bočním větru.

Vydechl úlevou, když motory bez protestu naskočily, dal jim dost plynu, aby udržel stroj nosem proti větru a naposledy se ohlédl. Jen krátký pohled stačil, aby zjistil, že pláž je stále prázdná. Pak začalo pršet a viditelnost se zhoršovala až na pár yardů.

Příštích pár minut byla skutečná hrůza. Letadlo se nebezpečně potácelo, a pak se vrhlo dopředu ve sprše mořské vody a deště. Když dosáhl závětrí výběžku zátoky, tak se situace trochu zlepšila, ale přesto, když

Algy otevřel plyn naplno, aby odstartoval, byl to akt čirého zoufalství. Svou polohu mohl odhadovat jenom podle chování hydroplánu. Napůl oslepený hromobitím a deštěm a proudy vody ošlehávajícími trup, byl už ochoten riskovat cokoliv, jenom aby se z toho dostal ven. Řev bouře teď znásobily ještě motory. Věděl, že se řítí kupředu, ale do čeho, to netušil. Pak ucítil, jak stroj nakopla do vzduchu jedna vlna a připravil se na havárii, která nastane, jakmile stroj zase klesne. Pár sekund to vypadalo, že se hydroplán potácí, to jak se spolu praly gravitace a hnací síla motorů. Ty to nakonec vyhrály a on se ocitl ve vzduchu. Ještě nikdy nebyl tak vděčný těm pohonným jednotkám, že za tak obtížných podmínek dokonale dělají to, pro co byly stvořené.

Chvíli nato, když ho vrtule táhly nahoru z bouře, to s Vydrou házelo a zmítalo jí to, jako by to byl kus papíru. Algy se modlil, aby nabral výšku, asi jako se námořník modlí, aby měl pod sebou dost vody. Když už cítil, že jí má dost, aby se obrátil směrem do bezpečí, opsal oblouk a uháněl na čele bouře pryč. Poprvé za tu dobu, která mu připadala jako věčnost, se trochu uvolnil a uvědomil si, kromě jiného, že má skoro mořskou nemoc. I ten nejodolnější žaludek nedokáže snést všechno.

Děšť ustal. Správnější by ovšem bylo říci, že mu utekl, což mimochodem prokázalo, jak velice je jen lokální. Algy zíral dolů, neschopen vidět cokoli jasně, když mu najednou blesk odhalil cosi jako černou skvrnu, která by mohla být jediné nějakým ostrovem. Jestli to byl ten samý, který právě opustil, to ale nedokázal rozeznat.

Podmínky se rychle zlepšovaly, jak se hnal pryč z té bouřkové oblasti, a i když byl vděčný za to, že ještě žije, nemohl si neuvědomovat, jaká hrozná smůla byla, že se

pirátský ostrov octl přesně v její trase. V kteroukoli jinou dobu, o hodinu dříve nebo o hodinu později, by na tom bylo bývalo vůbec nezáleželo. Co si bude myslet Biggles a ostatní, až se vrátí a zjistí, že jim uletěl, tím se nijak moc netrápil. Oni ihned pochopí, proč musel odstartovat, ale jeho přežití, to pro ně asi bude hádanka. I na to však dostanou brzo odpověď, protože v duchu si už najisto naplánoval, že jakmile se rozední a počasí to bude umožňovat, vrátí se na ostrov. Teď musí nejdříve najít Kutaradju, svoje nejbližší útočiště.

Vypočítal si zhruba, s velkou tolerancí pro směr bouřky a jižní větry, že ať se stane cokoli, nemůže minout jeden tisíc mil dlouhý ostrov Sumatra, který by měl mít před sebou.

Jeho mysl teď zaměstnával hlavně problém, co podnikne. Dokud bude moře rozbouřené, nemá cenu létat znovu na ostrov, i když by se jinak počasí vyjasnilo. Kdyby přistál s Vydrou jako s normálním letadlem na souši, musel by přistát jedině na tom ostrovním letišti, ale k čemu by to bylo? V zásadě by to znamenalo vydat sebe i letadlo do rukou nepřítele. Chvilí si pohrával s nápadem poslat nouzovou depeši komodorovi v naději, že zorganizuje policejní nebo vojenskou záchrannou akci ze Singapuru nebo nějaké jiné britské základny, která se nachází v dosahu.

Doletěl na Sumatru, aniž by došel k nějakému závěru. Foukal silný vítr, ale viditelnost byla slušná. Světla dole prozrazovala, kde se pohybují lidé. Vlastně začal sestupovat na přistání příliš daleko na jih. Ale stačilo otočit se na sever a sledovat linii pobřeží, aby se přiblížil na dohled letišti.

Přistál a ještě než se usadil prach, zařídil si ubytování do té doby, než bude znovu potřebovat svůj stroj. Když splnil všechny formality, odešel do letištního hotelu, aby se ubytoval v pokoji, protože měl pocit, že dokud trvá víchr, nedá se dělat nic jiného a on se může aspoň prospat. Napadlo ho sice, když se zapisoval do knihy hostů, že se na něho recepční zvědavě dívá, ale nevěnoval tomu žádnou zvláštní pozornost, protože si myslel, že překvapení toho člověka je výsledkem neobvyklé hodiny, ve kterou přichází. Avšak později si na to ještě měl vzpomenout.

Když se probudil, vanul chladný vítr, ale svítilo slunce, takže po rychlé koupeli a lehké snídani odešel do budovy letové kontroly, aby se dozvěděl, jak vypadají poslední zprávy o počasí, a také aby zařídil možnost doplnění paliva hydroplánu. Navíc si chtěl pořádně Vydra prohlédnout za denního světla, aby zjistil, jestli ji včerejší drsné zacházení nijak nepoškodilo. Všechno udělal, jak to naplánoval. Předpověď počasí nebyla nejhorší. Mezi současnou bouří a příchodem monzunu mělo trvat krátkou dobu pěkné počasí. Mezitím, co se plnily nádrže Vydry palivem, pozorná prohlídka trupu a křídel nezjistila žádnou závadu.

Teď už věděl, co udělá. Počká až do odpoledne. Tou dobou už moře opadne až do stavu „mírné vlny“, a pak se vrátí pro ostatní na ostrov. Nepředpokládal, že by měl s jejich hledáním nějaké problémy. Se vši pravděpodobností budou čekat na místě setkání. Jestli ne, jistě se tam dostaví, jakmile Vydra přiletí.

Nemaje nic jiného na práci, potuloval se po betonové ploše letiště. Ze severu a z jihu přiletěly dva

pravidelné spoje a zase pokračovaly dál. Mezi návštěvami tohoto druhu bylo letiště víceméně opuštěné.

Vzhledem k tomu, co se vzápětí stalo, si musíme uvědomit, že Algy neměl žádný důvod k tomu, aby se cítil v nebezpečí nebo nějak nejistě. Během minulé návštěvy zůstal u letadla, zatímco ostatní odešli do letištní budovy. Od nich se dozvěděl, co se tam stalo, ale osobně nikdy neviděl žádného jiného zaměstnance, než pomocníky v hangáru a na letištní ploše. Věděl všechno o tom, že Vandershona někdo pobodal, ale domníval se, že díky Bigglesovu zásahu je už ten odpovědný člověk, Plukovníkův špión, zatčený. Předpokládal tedy, že je to místo čisté a není potřeba žádných zvláštních bezpečnostních opatření. V tom byl asi trochu příliš naivní a sebejistý. Na druhé straně měl pro svůj přístup přece jenom jisté ospravedlnění. Konec konců byl na oficiálním letišti, za bílého dne a kolem se čas od času pohybovali i jiní lidé.

Neviděl proto ani v nejmenším něco zvláštního na tom, že těsně před polednem přiletěla od východu jedna Dakota s indickými státními znaky. Během války byly vyrobeny tisíce různě modifikovaných Dakot pro různé speciální úkoly. Podle počtu vyrobených kusů mohl tento typ dokonce držet světový rekord. Po válce bylo možné vidět ty z nich, které byly provozuschopné, zbavené válečné výbavy a přestavěné na dopravní nebo nákladní letadlo, skoro ve všech státech světa. Všechna tato fakta, která Algy znal, jsou zde uváděna jedině proto, aby bylo možné pochopit jeho nezáměr o nový přílet. Rozhodně ho nespojoval s Plukovníkem a neexistoval žádný důvod, proč by měl.

Dakota se zastavila těsně vedle Vydry, nedaleko místa, kde stál i Algy. Vytoupili čtyři muži. Pokládal je za dva piloty, radistu a navigátora. Jeden z těch lidí byl běloch. Ostatní vypadali na Indý. Když ho míjeli, vesele ho pozdravili a šli dál do budovy letové kontroly. Algy, trochu znuděný, s rukama v kapsách, přešel blíž, aby se na Dakotu podíval a přitom si jen tak mimochodem položil otázku, proč letí úplně bez cestujících?

Deset minut nato tam stále ještě stál, když se vrátila ta skupinka, zjevně s úmyslem pokračovat dál v letu kamkoli, kam měli namířeno. A přiznejme si, že by býval Algy musel mockrát hádat a neuhodl by stejně ten pravý cíl.

Tři muži se u něho zastavili. Čtvrtý pokračoval dál a otevřel dveře kabiny.

Běloch se ho zeptal omluvným tónem a angličtinou, prozrazující, že se ji učil v Americe: „Nejmenujete se čirou náhodou Bigglesworth?“

„Ne,“ odpověděl lehce překvapený Algy.

„Neznáte ho náhodou?“

„Ale ano, znám,“ odpověděl Algy upřímně, přičemž ho napadlo, že ten člověk veze nějaké zprávy ze Singapuru, Kuala Lumpuru nebo nějakého dalšího letiště v oblasti.

„Řekl bych, že jste jeho přítel?“

„Ano, myslím, že se to tak dá říci.“

„Tak si nastupte.“

Pár sekund zíral Algy nechápavě na automatickou pistoli, která se téměř dotýkala jeho žeber. Zvedl hlavu a prohlížel si ty tři obličeje. Teď už mu došlo, co provedl. Jenomže se to všechno seběhlo tak rychle, a on byl tak absolutně zaskočený, že se jeho mozek, pořád ještě v

šoku, zotavoval jenom velice pomalu. Potřeboval čas na přemýšlení. Žádný čas mu samozřejmě neposkytli. Přelétl pohledem po letišti. Nikde ani živá duše. S pistolí prakticky zabořenou do zad ho dostrkali do letadla. Dveře se zabouchly. Motory se rozeřvaly.

Stále ještě jako omámený klesl do sedadla.

„Správně. Jen si udělejte pěkně pohodlíčko,“ pravil jeden z Indů zdvořile.

Kapitola XIV

JE ŘADA NA GINGEROVI

Když se Ginger vzpamatoval z toho šoku, že vidí Algyho, jak vystupuje z Dakoty a mizí v Plukovníkově baráku, obrátil se s užaslým výrazem na Bigglese. Vrtěl hlavou a mumlal: „Já pořád nechápu, jak se tohle mohlo stát.“

„Já ano,“ hořce odpověděl Biggles. „Když jsem před odletem diskutoval o tomhle případu s komodorem, zdůraznil jsem mu, že tahle rozsáhlá zločinecká organizace má stejné technické vybavení jako my. A proč ne? Kromě toho, že podnikají na opačné straně zákona, jsou ve stejném postavení jako velké firmy, které podnikají legálně. Teď jsme to zrovna viděli v akci. Co se stalo, je naprosto jasné. Plukovník má letadlo. Sice starou mašinu z války, to je pravda, ale pořád ještě provozuschopnou. Má i vysílačku. Co ještě tedy potřebuje? Když jeho Dakota havarovala, tak prostě zavolal pro další. Zajímalo by mě, kolik jich vlastně má.“

„Ale co Algy?“ vmísil se do toho Ginger.

„Chudák Algy si uvědomil, že by to tady Vydra nevydržela, kdyby tady zůstal, a tak zcela správně odstartoval a odletěl do Kutaradje. Říkám Kutaradje, protože nikde blíž se přistát nedá a on chtěl přirozeně u nás být co nejbliž, aby se mohl vrátit, jakmile bude moře rozumně způsobilé k přistání. Plukovník, kterému museli dát tip, že Algy patří ke mně, pravděpodobně proto, že nás viděli někde spolu, dostává zprávu od některého ze svých špiónů, že je Algy v Kutaradje. No a co asi udělá?

Tady má šanci na nás vyzrát. Pošle depeši Dakotě, která byla na cestě sem a rozkáže jim, aby sem Algyho přivezli k výslechu. Plukovník se asi domnívá, že jsem tady, respektive že jsme tady my ostatní. Pilot Dakoty nás sice nezná, ale stačilo, že někdo ke mně patří. Tak to aspoň chápu já. Nepříjemná pravda je, že navzdory Tidorovu varování jsem udělal chybu a podcenil jak efektivnost nepřítele, tak i technické vybavení, které má k dispozici.“

„Tenhleten chlap, Plukovník, nebo co vlastně je, rozhodně vede tu svoji mafii jako armádu,“ přizvukoval Bertie.

„Já bych hádal, že pokud skutečně nebyl vyšším důstojníkem, tak ale má rozhodně za sebou vojenskou praxi,“ soudil Biggles.

„A teď už, díky tomu prckovi, co tě zpozoroval na pláži, jak si bereš svoje cigarety, už určitě taky ví, že všichni ostatní jsou taky na ostrově.“

„Nemusí vědět, že jsme tady všichni, ale rozhodně ví, že někdo tady je. O tom nemůže být pochyb,“ zamračil se Biggles. „Takže čím dřív se dáme do práce, tím líp. Teď zrovna má asi Plukovník příliš napilno s Algym, než aby si dělal starosti s námi. Dobře ví, že stejně z ostrova nemůžeme pryč.“

„Nedokážu si představit, co bychom asi tak mohli dělat, dokud má v rukou Algyho,“ zavrčel Ginger.

„Vždycky se něco dá dělat. Nemáme ale moc na vybranou. Existují jen dvě cesty, jak opustit ostrov. Jedna je vzduchem, druhá po moři. Jelikož ale nejsme námořníci a jachta je stejně asi ještě mimo provoz, tak na tu druhou můžeme klidně zapomenout. Což znamená, že si musíme vypůjčit tu Dakotu.“

„Ale Algyho tady přece nenecháme?“ protestoval Ginger.

„Vůbec jsem neřekl, že poletíme všichni.“

„Ale kamaráde, podívej se,“ namítl věčně Bertie. „Zatímco my tady jen tak klábosíme, tihle žlutí tchoři třeba starého dobrého Algyho nelidsky mučí!“

Biggles zavrtěl hlavou. „To nemyslím. Jestli je Plukovník, jak se domnívám, typ vojáka, tak se na to nejdříve pokusí jít v rukavičkách. Teprve až zjistí, že to nepůsobí, zkusí železnou pěst. Bude chtít vědět, co ví Algy. Ale to není důvod proto, abychom nic moc nedělali a tím to ještě zhoršili.“

„Já jsem všemi deseti pro to, abychom na ně zaútočili –“

Biggles zvedl ruku, aby Bertieho zarazil. „Není třeba upadat do hysterie. Na útok dojde později také. Možná. Mezitím mám jistý plán.“

Ginger nedočkavě vyhrkl: „Jaký plán?“

„Promluví si s tím Plukovníkem.“

„Ty si promluvíš –! Zbláznil ses?“

„Doufám, že ne. Ty mluvíš, jako kdyby byl Plukovník nějaký tygr lidožrout.“

„Ale co z toho může vzejít dobrého?“

„No, jelikož je to ta poslední věc, kterou by očekával, tak to způsobí aspoň trochu rozruchu, odvede to pozornost a tobě to poskytne šanci odstartovat s Dakotou.“

„Propánakrále, zase já!“ vykřikl nešťastně Ginger.

Bertie se zatvářil pochybovačně. „Zní to tedy dost divoce...“

„Měl bys už vědět, že čím divočejší je nápad, tím pravděpodobnější je, že vyjde,“ bránil se Biggles klidně.

„Poslouchejte. Ted' zrovna se Plukovník soustředí jenom na Algyho, jinak by nebyl tak neopatrný a nenechával by Dakotu bez hlídky tam, kde právě je. A ještě k tomu bez podložených kol. Třeba si myslí, že když ji má hned pod nosem, že je v bezpečí.“ Biggles se usmál. „Třeba dělá stejnou chybu, jakou jsem přiznal já: podceňuje protivníka.“

„Ale nebylo by lepší to nechat až bude tma?“

„Ne. To už bude mít dost času, aby si všechno promyslel. Pak bude čekat, že něco podnikneme my. Kromě toho tady Dakota už večer být nemusí. Může každou chvíli odletět.“

„Chceš říct, že pokud se to povede, já budu jediný, kdo odletí?“ zvědavě se ptal Ginger.

„Mně ani tak nezáleží moc na tom, jestli odletíš, jako na tom, aby tady zůstal Plukovník. Bez letadla, pokud nedostanou jachtu na vodu, tady uvízne stejně jako my. To ho přinutí, aby si to hezky rozmyslel, než začne vraždit.“

„Dobrá,“ souhlasil Ginger. „Jaký je přesný plán?“

„Nejdřív se dostaneme dozadu za ty baráky. Z nejbližšího místa budeme mít ke stroji maximálně čtyřicet yardů. Až to budu obcházet a půjdu k Plukovníkovi do kanceláře, tak ty vyjdeš a odstartuješ. A říkám, že vyjdeš. Nepoběžíš. Kdybys běžel, tak si tě tím spíš všimnou. Jdi volně – alespoň do té doby, než si tě všimnou. Bertie tě zezadu bude střelbou krýt v případě, že by na tebe zahájili palbu. Jestli tam ještě pořád visí to prádlo, mohl by sis půjčit jednu z těch modrých blůz. To ti dá šanci, aby tě mohli považovat třeba za jednoho z jejich Číňanů, který se zajímá o letectví. Jakmile se dostaneš pryč, musíš jednat podle svého odhadu. Ale

rozhodně se musíš pokusit vyslat depeši komodorovi a popsat mu, jak jsme na tom. Na to by možná byl nejlepší Kuala Lumpur. Což mi něco připomíná. Vezmi s sebou tohle.“ Biggles mu podal svazek dokumentů. „Tohle jsem vzal u Plukovníka v kanceláři. Je to seznam jeho agentů a podobné věci. Měli by našemu šéfovi poskytnout dost důkazů pro kompletní zátaž.“

„Jak se mám vrátit pro vás?“

„Vyměň Dakotu za Vydru, jestli ji najdeš. Jsem si naprosto jistý, že je v Kutaradje. Jestli tam přistaneš, dej si pozor. Plukovník tam má zjevně pořád přátele, takže nevěř živé duši. Nezapomeň, že je důležitější, abys dostal informace ke komodorovi, než aby ses pro nás vracel. Ale když i to dokážeš, tak to samozřejmě udělej.“

„Dobře.“

„A co já?“ ptal se smutně Bertie. „Musím tady jen tak sedět a pozorovat zábavu?“

„Ty dávej pozor na Gingera. Jestli ho chytí, musíš to zkusit ty. Tak budeme mít dvojí šanci. Pokud se mu podaří odletět, tak buď poblíž a jestli se k tomu naskytne příležitost, nějak ji využij. Ale nedělej nic bláznivého a nenech se chytit, jestli je to možné. Pravděpodobně uvidíš, co se bude dít se mnou a s Algym. Tak jdeme na to, dřív, než si Ginger vymyslí další otázky.“

Vyrazili, samozřejmě krytí hustou džunglí, a po pěti minutách ostrého pochodu se dostali tak blízko k Dakotě, jak jen mohli, aniž by museli vyjít na otevřené prostranství. Stroj stál přesně tak, jak ho tam pilot nechal, když vypnul motory. Ginger to docela dobře chápal, protože to bylo přesně před Plukovníkovým barákem a tedy přímo před očima každého, kdo by se podíval ven z kterékoli z druhých chatrčí. Nikde nebyla ani živá duše, a

sice z toho důvodu, že podle zvuků, které bylo slyšet, mužstvo právě v kantýně jedlo.

Prádlo stále ještě viselo na šňůře. Ginger sundal jednu světlemodrou blůzu a navlékl si ji. Z Plukovníkova bytu se rozkřičel hněvivý hlas.

„Zní to, jako by Algy dělal problémy,“ zamručel Biggles.

Bertie se zasmál. „Ten se za chvíli pobaví, až spadne klec!“

Klec sice spadla, ale málem úplně jinak, než plánovali, když se najednou bez jakéhokoli varování otevřely dveře jednoho z baráků a ten čínský kuchař v náručí s železným hrncem doslova vkročil do jejich středu. Chudák neměl čas ani otevřít ústa. Bigglesova pěst mu dopadla na žaludek, Bertie mu s obdivuhodnou pohotovostí vytrhl hrnec z rukou a narazil mu ho na hlavu. Kuchař padl na zem a nepříjemně vypadající obsah se mu rozlil po těle. Bertie se na něho posadil. „Tak do toho, chlapi,“ pravil vesele.

„Jdeme na to. Hodně štěstí, Gingere,“ řekl tiše Biggles, vykročil na otevřené prostranství mezi baráky a zahrnul vlevo ke dveřím do Plukovníkovy kanceláře.

Ginger mu dal pár sekund náskok, a pak s krátkým pozdravem ‘nashle’ Bertiemu vyrazil. Ještě ale nešel přímo k Dakotě, ale paralelně s ní, takže by ji minul jakoby na cestě zpátky k zátocce. Nespěchal. Choval se jako by nic. Ale samozřejmě každý nerv v těle měl napjatý jako strunu, protože v zásadě nevěřil, že je možné, aby mu to prošlo. Otázkou spíš bylo, jak daleko mu dovolí jít, než ho někdo osloví a zarazí.

Ale jeho naděje rostla s každým krokem. Odoláváje silnému nutkání rozhlížet se kolem, změnil směr a vydal

se k Dakotě. Patnáct yardů, deset a pořád se neozýval žádný varovný výkřik, který čekal! Napadlo ho, že to je až neuvěřitelné. Jediné, čím si to dokázal vysvětlit, byla ta nehorázná drzost něčeho podobného. Ta nehoráznost mu umožňovala, že to zatím vychází. A to bylo přesně to, na co se Biggles, který takovým metodám dává přednost, spoléhal i tentokrát.

Už v rovině s Dakotou se obrátil přímo k ní, což mu poskytlo možnost vidět koutkem oka na vojenské baráky. Bertie, sedící stále ještě na čínském kuchaři, mu zamával. Dva muži stojící před chatou se dívali jeho směrem. Možná si kladli otázku, co to asi dělá, možná se vůbec nedívali na něho. Ginger to nevěděl a pokud se nehýbali, bylo mu to jedno. Představoval si jen, s jakým uspokojením sleduje jeho fantastický výkon Bertie.

Třesa se napětím, stále ještě neschopen uvěřit tomu, co se právě děje, vlezl do letadla, zavřel dveře a rychle sahal po ovládacích přístrojích. Jeho vzrušení bylo tak vysoké, že se mu chtělo křičet nahlas, protože teď už potřeboval jediné pár sekund... ještě pár sekund! Věděl, že motory musí být ještě teplé, takže snadno chytí. A také chytily. Současně, jako kdyby rozezněly poplašný systém, což v podstatě způsobily, začaly proudit ven z každého baráku hloučky mužů. Někteří se zastavili a přihlíželi. Někteří, zjevně pobízení Plukovníkem, se rozeběhli k letadlu.

Ginger dal plný plyn a stroj se začal pohybovat. Teď, říkal si, už ho může zastavit jediná věc, pokud by na něho začali střílet. Kulka. To riziko tady skutečně bylo, protože Dakota byla zaparkovaná nosem k barákům a on než odstartuje, ji musí úplně otočit. První část otáčky ho

přivede těsně k těm lidem, co proti němu běží, nikoli pryč od nich.

Pár zoufalých sekund, mezitím co otáčel ocas kolem dokola, vypukl skutečný blázonec. Někteří z těch, co ho dostihli, se skutečně chytili letadla a dětinsky se pokoušeli udržet ocas a křídla. Dětinsky proto, jelikož motory už řvaly naplno a oni samozřejmě hned odpadli. A ti, co se pokoušeli udržet kormidla, odpadli v závoji prachu od vrtule. Ginger sebou cukal, když z dálky přehlušily hukot motorů výstřely z pistole a on cítil nárazy kulek na trup letadla. Pak bylo najednou po všem. Dakota, rychle nabírajíc na rychlosti, se řítila s ocasem nahore po zčernalé ploše rozjezdové dráhy polního letiště.

Ze všech lidí, které tato exhibice překvapila, nikdo nemohl být zaskočen víc než sám její akter. Že jim plán vyšel, a že už je ve vzduchu, tomu se nedalo jen tak uvěřit a říkal si, že Biggles měl neskutečnou pravdu v tom, jak odhadl jeho šance.

Jednou v bezpečné výšce obletěl letiště, aby viděl, co se děje dole, ale jeho úsměv, plný uspokojení, rychle zmizel, když nepříjemně blízko zapraskal protiletadlový granát. Připomněl si, že letiště sloužilo jako vojenská základna, řekl si, že by se měl chovat podle toho, promptně provedl úhybný manévř a klidně si oddechl teprve když byl mimo dostřel.

Ted', když už mohl souvisle přemýšlet, přelétl přístrojovou desku a zjistil, čeho se obával. Vzhledem k tomu, že letadlo od svého přistání nedoplnilo pohonné hmoty, jsou nádrže více než z poloviny prázdné! To mu dávalo dost paliva na cestu do Kutaradje, které by se byl nejraději zdaleka vyhnul. Jestli totiž Biggles odhadl

správně, co se stalo Algymu, tak se zdá, že tam Plukovník pořád ještě má svého agenta. Pokud je tomu tak, Plukovník se s ním spojí ihned po Gingerově startu, protože ví, že Dakota bude potřebovat palivo a nejpravděpodobnějším místem přistání je právě Kutaradja.

A ještě další věc byla jasná. Bez zastávky se do Kuala Lumpuru doletět nedá. Dokázal by sice doletět do Penangu a okamžik o tom také uvažoval. Jenomže když si uvědomil, že Plukovník má pravděpodobně svoje agenty všude v dosahu vysílačky, nezískal by tím vůbec nic. Takže spíš než riskovat, že mu dojde palivo a on se bude snažit přistát někde kdovíkde, může klidně letět přímo do Kutaradje. Potřebuje jediné palivo. Jakmile doplní palivo, poletí přímo ke svému konečnému cíli – britskému letišti v Kuala Lumpuru. Odtamtud nebude žádný problém poslat depeši komodorovi. Třeba tam bude dokonce nějaká zpráva pro Bigglese. Ale to spíš ne. Bylo příliš brzy na to, očekávat odpověď na hlášení, které mu poslal Biggles.

Nakonec se Ginger tedy rozhodl pro Kutaradju.

Nedá se říci, že když se mu podařilo uletět, byl teď úplně šťastný. Zdaleka ne. Osud těch na ostrově je jednoznačně přinejmenším vážný. Plukovník utrpěl párkrát těžké ztráty, a protože to klade za vinu jim, bude v pomstychtivé náladě. Avšak bylo tady ještě něco. Jelikož Plukovník ví, že jeden člen Bigglesova týmu unikl, že ten člen ví, k čemu ostrov slouží, to by mohlo pomoci k tomu, aby si rozvážil použít metody, které by mu vynesly, kdyby mu byly dokázány, oprátku kolem krku. Ginger si ale hlavně uvědomoval jeden fakt: dokud

bude v jihovýchodní Asii, se všemi těmi Plukovníkovými agenty a špióny, bude v neustálém nebezpečí.

Byl zvědav, jaký byl okamžitý výsledek toho Bigglesova odvážného vstupu přímo do vlčího doupěte, jak se říká. Ostatně byl zvědav na moc věcí. Co asi udělal Bertie s tím kuchařem? Praštil toho nešťastníka po hlavě pěkně tvrdě. Třeba ta polévka, nebo co to vlastně hrnec obsahoval, nějak ten úder zmírnila. Doufal, že ano. Také doufal, že ten nešťastník dokáže hrnec z hlavy zase sundat, protože to vypadalo, že mu padne opravdu těsně. Ginger přemítal, jak legrační je, že se takový komediální výstup udál uprostřed tragické situace.

Na té krátké cestě do Kutaradje nepotkal ani žádné letadlo, ani žádnou loď. Dorazil tam během hodiny, pozdě odpoledne a ne bez obav. Když byl totiž asi v půli cesty, rozstříkla se na skle kabiny kaluž oleje, takže obrátil zrak zase na přístrojovou desku. Tlak oleje klesal a jistý drsný zvuk jednoho z motorů, i když zatím ještě poměrně slabý, mu prozradil, oč jde. Motor na pravoboku se normálně nepromazává a začíná si stěžovat. Napadlo ho, že asi nějaká kulka zasáhla olejovou nádrž, ze které olej teče do motoru, nebo to byla třeba střepina protiletadlového granátu. V každém případě to nefungovalo. Druhý motor byl v pořádku.

To mu sice působilo jisté starosti, ale zas ne příliš, protože s tak lehce naloženým letadlem nepředpokládal, že by měl potíže udržet se nahoře jenom s jedním motorem. A tak to také dopadlo. Jakmile začal motor na pravém boku vibrovat, jak se přehříval, vypnul ho a pokračoval dál, samozřejmě nižší rychlostí. To ho dopravilo do prvního cíle, ale současně ztížilo situaci, protože oprava bude vyžadovat více času a on doufal, že

jeho návštěva v Kutaradji bude kratičká. Pokusit se doletět až do Kuala Lumpuru jen s jedním motorem, to rozhodně nehodlal. Měl teď o důvod víc předsednout do Vydry, samozřejmě za předpokladu, že tam stále ještě je.

Když se před přistáním rozhlížel po letišti, s radostí zjistil, že Vydra stojí přímo na startovací dráze. Ale vzápětí se zamračil, když rozeznal za jejím ocasem prach. To by znamenalo, že jí někdo nastartoval motory. Proč ale? Kdo to udělal?

Jak se blížil na přistání, zmocnil se ho nepříjemný pocit, že pořádné potíže teprve začnou. Marně si namlouval, že to je přece veřejné, oficiální letiště. Kolem všude plno lidí, co by mu mohl nepřítel udělat?

Cítil, že jediný způsob, jak všechno vyřešit, je chytit býka za rohy, a tak zajel přímo až k Vydře a tam seskočil na zem. Snažit se někde schovat by stejně nemělo žádnou cenu. Když už přistál, každý ho zaregistroval a musí stejně dojet pro benzín.

Když přišel k Vydře, stáli u ní dva muži, Evroasiaté nebo Indonézané. Zvědavě se po něm podívali. Také se dívali jeden na druhého.

„Kdo vám nařídil, abyste nastartovali to letadlo?“ ptal se jich.

Jeden z mužů pokrčil rameny. „Mluvit ne anglicky.“

Ginger si pomyslel, že ten člověk asi lže, ale nemaje žádný důkaz, musel mu to věřit. Nemůže toho chláпка přinutit k mluvení, když mluvit nechce. Nevadí. Dostane ty informace v kanceláři letového provozu. S tím cílem se už už chystal jít dál, když ho zarazilo nějaké volání, takže se otočil. Jakýsi běloch se k němu spěšně blížil a začal mluvit ještě než dorazil.

„Hele, co to znamená, že starej posílá tohle éro tak brzo zpátky?“ Jeho angličtina měla ten nejhrubší americký přízvuk. Přitom ukazoval na Dakotu.

Ginger si uvědomil, že jestli se chce chytit nějaké konverzace, tak tohle je ten správný styl, který musí sledovat. Tohle totiž byl bezpochyby další z Plukovníkových špionů. Jeho otázka mu prozradila prakticky všechno. Také mu vlastně odhalila, že ho běloch považuje za jednoho z plukovníkových lidí.

„To mě podržte,“ zavrčel nedbale. „Copak já si můžu dovolit se vyptávat?“

„Mě tady vyhodili, abych přivez tuhle rachotinu,“ ukazoval běloch na Vydru.

„No a proč jste to neudělal? Proto si asi starej dělá takový starosti!“

„Řek vám, abyste mě našel?“

„Měl jsem sem zaletět a zjistit, co se děje. Co se vlastně děje?“

„Nic se neděje, kromě toho, že se taky někdy musím najíst, ne? Právě jsem se chystal vyrazit. Taky jsem se musel napít, ne?“

„Jasně,“ zamumlal Ginger podezíraje ho, že si dal víc než jednu. „Tak jdeme.“ Ukázal palcem na Vydru a pokračoval: „Už jste někdy letěl s nějakou z téhle bárek?“

„Nikdy.“

„Jsou trochu složitý. Radši s ní poletím sám. Vy si vemte Dakotu.“

„To mi vyhovuje, brácho.“

„Jak je na tom se šťávou?“

„Právě jsem dohlížel na to, aby ji doplnili.“

„Fajn.“ Ginger vylezl do hydroplánu. Koutkem oka viděl, jak oba barevní rozčileně mluví na Američana a pochopil, že nesmí ztrácet čas. Jeho ruka přidala plyn. Jak se motory rozeřvaly, Američan se rozběhl kupředu, ale už bylo na všechno příliš pozdě. Vydra se rozehnala po setmělé startovací dráze.

Gingerův zrak padl na ukazetele paliva, aby se ujistil, že mu Američan řekl pravdu. Bylo to tak. Usmál se. Vůbec si nedělal obavy, že by ho někdo pronásledoval. Na závadu se přijde hned a oprava bude nějaký čas trvat. Došel k závěru, že se jim docela dobře hodí, když bude Dakota chvíli neschopná letu.

Vyšplhal se do výšky a tam se obrátil nosem na Malacký průliv, přímo do Kuala Lumpuru. Bylo už pozdě, když tam dorazil a nebylo tam ani moc lidí. Dal Vydru spát a odešel do radiové stanice, aby zjistil, jestli tam nemá nějaký vzkaz. Tam ho informovali, že došel radiogram pro Bigglesworthe.

Když vysvětlil kdo je, a že ho Biggles posílá, aby pro něho vyzvedl všechny vzkazy, bylo mu dovoleno, aby ho otevřel. Když to udělal, zjistil, jak očekával, že je od komodora. Byl stručný a výstižný, ale nepřítisť

povzbuzující. Stálo v něm jen: „Čekejte na generála Cottera od Leteckých sil Spojených států a plně spolupracujte.“

Složil list a zastrčil do kapsy. „Hoši, znáte někdo nějakého amerického generála jménem Cotter?“ zeptal se vojáků ve službě.

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ zněla neuspokojivá odpověď.

Ginger se ještě vyptával venku, ale zjistil jenom jednu věc. Ať je generál Cotter kdo je, rozhodně není na letišti.

Jelikož už nebylo nic, co by mohl ještě dělat, odešel se najíst a našel si nocleh.

Kapitola xv

NA SCÉNU VSTUPUJE BIGGLES

Co následovalo, když Biggles vstoupil do Plukovníkovy kanceláře, se dělo podle očekávání. Než překročil práh, slyšel ještě, jak Algymu vyhrožují těžkým trestem, jestliže odmítne odpovídat na otázky, které mu položí.

Při Bigglesově vstupu rozhovor ustal, jako když utne. Místnost tonula v naprostém tichu neuvěřitelného překvapení. Na první pohled tam bylo sedm mužů.

Byl tam Plukovník, sedící za psacím stolem, jako kdyby vedl nějaký vojenský soud. Vedle něho stál další běloch. Po jeho levici stáli dva Japonci, jeden podle čepice a brýlí zjevně pilot Dakoty. Algy, kterého držel nějaký Číňan v nepopsatelné uniformě a s puškou, stál na druhé straně.

„Co se to tady děje?“ chtěl vědět Biggles příkře, i když na tu otázku znal dobře odpověď. „Dejte ruce pryč od toho člověka!“ vyštěkl na strážce takovým autoritativním tónem, že ho automaticky poslechli.

„Tady dávám rozkazy já!“ vykřikl Plukovník.

„Chcete říct, že jste dával rozkazy,“ odsekl mu Biggles. „Teď je dávám já. Jste zatčeni.“

Dvě nebo tři sekundy vypadal plukovník překvapeně. Pak se v jeho tváři rozhostil ironický úsměv: „Neříkejte?!“

„Říkám.“

„Kdo nás to zatýká?“

„Já.“

Plukovníka to zase překvapilo. „Děláte si srandu?“

„To rozhodně ne.“

„To nechápu.“

„Pochopíte.“

„Kdo jste, že jen tak mluvíte o zatýkání lidí?“

„Náhodou jsem britský zástupce Mezinárodní policejní komise. Máte právo vidět moje dokumenty, jestli chcete.“

Podle toho, jak se Plukovník zamračil, poznal Biggles, že je to pro něho něco nového. Určitě věděl, že mají nějaké oficiální poslání, ale neuvědomil si, že jsou skutečně policisté.

„Oho, oho,“ protahoval Plukovník. „Moc zajímavé. Vždycky jsem tušil, že vy Angličani jste cvoci. Ted' už to vím. Mluvíte z cesty, hoši. Tak poldové, co? Kdyby se mi tolik nezamlouvala drzost, tak bych tady s vámi udělal krátkej proces! Tak dobře. Jsme teda zatčení. Copak s námi asi uděláte?“

„Nic, dokud sem pro vás nepřijede nějaká doprava.“

„Vy jste teda rozhodně optimista! Jak sem asi dostanete nějakou dopravu?“

Odpověď přišla jistým způsobem zvenku, jak se motory Dakoty probudily k životu.

„Jeden z mých lidí právě pro ni letí,“ konstatoval Biggles.

Je nepravděpodobné, že ho Plukovník opravdu slyšel, protože s klením vyskočil na nohy, převrhl židli a letěl ke dveřím, stejně jako všichni ostatní, kromě těch čínských strážů.

Během kraválu a zmatku, který následoval, se Biggles podíval na Algyho a s úsměvem mu oznámil: „To je Ginger.“

„Skvělá práce!“ zvolal Algy. „Kde je Bertie?“

„Někde tady.“

„Přišel jsi přímo do jámy lvové.“

„Už jsem byl i v horší díře. Nešlo to jinak.“ Vrčení motorů začalo slábnout. „Je v bezpečí,“ vydechl Algy.

Biggles se zamračil, když začalo štěkat protiletadlové dělo. „Doufám, že máš pravdu,“ řekl tiše. „Tahle banda má snad všechno!“

Plukovník se vrátil, v obličeji celý pobledlý. Okamžik vztekle hleděl na Bigglese, a ten si už myslel, že ho chce udeřit.

„Jste odvážnej chlap,“ procedil pak Plukovník mezi zuby.

„Nijak zvlášť,“ odvětil klidně Biggles.

Plukovník se zhluboka nadechl. Proklepal Bigglesovi kapsy a když našel jeho pistoli, vzal mu ji a položil do zásuvky svého psacího stolu.

Biggles vůbec neprotestoval, vědom si toho, že by to nemělo žádnou cenu. Měl totiž pocit, že odpor zrovna v této chvíli by mohl být poslední kapkou do poháru Plukovníkovy trpělivosti. Takže jenom prohlásil: „To vám moc nepomůže.“

Podle výrazu v tváři toho člověka vlastně Biggles spíš čekal, že ho každou chvíli na místě zastřelí. Ostatně se na něco takového připravoval už od začátku. Ale teď bylo hlavní, že je Ginger pryč a za předpokladu, že se dostane na britské území, je tento ostrov jako pašerácká základna vyřízený.

Plukovník těžce oddechoval a výhruzně si ho měřil pohledem.

„Tak odvážnej chlap, jo?“ opakoval znovu. „Chcete mě tady zadržet? Nezapomněl jste ale, že mám taky lod?“

„Ne. A nezapomněl jsem, že je na suchu.“

„Dlouho tam už nebude.“

„Tak to si raději pospěšte, abyste ji dostal na vodu, protože až se vrátí můj člověk, tak nebude sám.“

Plukovník vybuchl a praštil pěstí do stolu: „Je mi jedno, jestli s sebou přiveze třeba celou britskou armádu!“

Biggles pokrčil rameny. „Tak proč se kvůli tomu vztekat? Co se mne týče, záleží jedině na tom, aby někdo zarazil tenhle váš podnik.“

„To si myslíte vy,“ vycenil zuby Plukovník. „Až se dostanou sem, rád jim předložím všechny důkazy, co budou chtít. Taky jim rád ukážu, co z vás zbylo.“

„Na člověka, který nikdy nedělá chyby, jsou takovéhle výhrůžky jenom obyčejným plácáním,“ odpověděl mu vzdorovitě Biggles.

Plukovník vydal nějaké rozkazy v řeči, kterou ani Algy, ani Biggles neznali. Ale jejich význam byl jasný, když je před hlavními puškami vyváděli ven a strkali o kus dál na jakési schody vedoucí do podzemí a tam je pak shodili.

„Jestli máte rozum, tak tam zůstanete!“ křičel za nimi Plukovník. „Strážé mají příkaz zastřelit každého, kdo by se pokusil dostat ven!“

Ve slabém světle, které se dovnitř prodíralo od vchodu, protože to bylo hluboko jen asi tak deset schodů, se Biggles začal rozhlížet. Na zemi ležely prázdné bedničky naskládané u betonové zdi. Vypadaly, jako

kdyby tam byly už celá léta, dole u dna byly obrostlé plísni.

„Já bych řekl, že tohle byl kdysi za války protiletický kryt,“ usoudil a zkoušel bedničku, než si na ni sedl. „Trochu to tu sice páchne, ale mohli jsme dopadnout hůř. Plukovník si nedělal legraci, když říkal, že strážé mají rozkaz střílet, kdybychom vyšli ven, takže než někdo udělá něco dalšího, budeme radši pěkně poslušní.“

„První, kdo něco začne dělat, bude asi Plukovník,“ poznamenal Algy. „Pěkně jsi ho rozvzteklil.“

„On není jenom vzteklý, on je taky nemocný. Všechno se mu najednou hroutí a on není schopen pochopit, proč. Jeho ješitnost mu nedovolí vidět pravdu.“

„Co tě, propána přimělo, aby ses jim takhle vzdal?“

„Tři věci. Chtěl jsem tě kontaktovat pro případ, že by se Plukovník stal pomstychtivým. Chtěl jsem vyvolat dojem, že máme silnější pozici, než je skutečnost. Také jsem zamýšlel vyvolat trochu senzací, a tím dát Gingerovi lepší šanci uletět v Dakotě. Myslím, že ve všech třech bodech jsem uspěl. Ginger je pryč a to je hlavní věc. Divné, jak se nápad, který se často jeví absolutně beznadějně, najednou obrátí v něco úplně snadného. Jak tě chytily?“

Algy vyprávěl o svém dobrodružství od okamžiku, kdy si uvědomil, že jim bouřka překazí jejich plány, až po své zadržení v Kutaradje.

„Já tě tam neměl nechávat samotného, když se schylovalo k bouřce,“ prohlásil Biggles. „Musel jsem se zbláznit. Ale zase na druhé straně, kdo by v tuhle roční dobu čekal něco tak divokého? Přiznávám, že jsem byl pryč déle, než jsem myslel, ale to bylo z několika

důvodů. Jenže nemá cenu je probírat zrovna teď. Ty jsi udělal správně, že jsi s Vydrou odletěl. Kdybychom ji bývali ztratili, tak naše postavení bylo mnohem horší než teď.“

„Ví Plukovník, že je tady taky Bertie?“

„Nevím. Doufám, že ne. Neodpustil by mu, že mu skočil na ten nesmysl se žraločími zuby.“ Biggles se ohlédl na jednoho ze strážců nahoře na schodech. „Plukovník teď už nic nebude riskovat. Už mu začíná totiž svítat, že nejsme asi tak hloupí, jak vypadáme.“

„Jakou máme šanci?“

„Nerad bych hádal. Závisí to na příliš mnoha věcech. Na tom, co udělá Ginger a jak dlouho Plukovníkovi potrvá, než dostane jachtu na vodu a v neposlední řadě záleží na tom, co má v plánu Bertie. On obvykle nejchytřeji reaguje právě v situacích, jako je tahle. Hádám, že hodně bude záležet na té jachtě. Jestli Plukovník zjistí, že tady uvízl, bude se možná chovat rozumně, Jestli se ale bude moci dostat pryč odtud a rozhodne se to zabalit, tak nás tady ztěžší nechá jen tak, abychom všechno řekli, až sem pro nás někdo přijede. No, uvidíme.“ Potom se oba odmlčeli.

KAPITOLA XVI

BERTIE SE DÁVÁ DO PRÁCE

Bertie sledoval první fázi Gingerova útěku ze sedadla, které bylo sice docela měkké, ale rozhodně by si ho sám nevybral. Jenomže bylo nutné udržet Číňana v klidu do té doby, než bude Gingerův úspěch opravdu jistý.

Když kuchař zjistil, že v tak nevýhodné poloze by bylo dětinstvím se pokoušet o nějaký zápas, vzdal to. Určitě potřeboval všechnu energii i čas na to, aby mohl dýchat, protože mu hrnec zapadal skoro až po ramena a účinkoval tedy prakticky jako dokonalý roubík, který nepropouštěl kromě tlumeného chrochtání žádný zvuk. Fakt, že hrnec zřejmě obsahoval jakousi ovesnou kašovitou polévku, mu to vůbec neusnadňoval. Bertiemu vlastně také ne, protože se to všude rozstříklo a on s odporem zjistil, že dostal také pěknou porci.

Jakmile se letadlo obrátilo, Bertie už neztrácel čas, aby si vyhledal poněkud méně nápadnou skrýš, protože z baráků se začaly vynořovat skupiny jejich obyvatel, i když přirozeně sledujících především to, co se dělo před nimi, na letišti. Nikdo z nich neměl oči pro to, co se dělo za jejich zády.

Když se kuchaři podařilo zbavit se svojí zakouřené a polévkové masky, Bertie už byl zpátky v džungli. I potom se ale nešťastný kuchař věnoval především sobě spíše než všeobecné vřavě. Odfukoval a setřásal ze sebe tu špínu, a teprve když si utřel mastnotu z obličeje vlastní blůzou, se začal zajímat o mizející Dakotu. Potom, podle

toho, jak se choval a podle toho, jak zahrozil pěští za letadlem, nabyl Bertie dojmu, že za aktéry útoku na svou osobu považuje ty muže odlétající právě v letadle. V každém případě nehledal okolo žádného dalšího spolupachatele. To se samozřejmě Bertiemu hodilo. Kdyby kuchař začal ječet, nemohl by zůstat na místě a sledovat další vývoj situace, kdežto takhle zůstal na bezpečném místě a mohl sledovat, co se děje.

Po Gingerově odletu následovala malá přestávka, kdy se Plukovník vracel zvenku do kanceláře. Krátce nato odtamtud pod ozbrojenou stráž vyvedli i Algyho s Bigglesem. Bertie se už připravoval na nejhorší, když s úlevou zaregistroval, že je jenom strkají do protiletectvého krytu a strážé zaujímají místo před vchodem.

Ted, když se běh událostí zdál relativně příznivým, z toho byl Bertie značně nesvůj. Cítil, že by měl něco udělat, že se jaksi ocitl mimo veškeré dění, ve kterém by měl také hrát nějakou roli. Být pouhým divákem nesplňovalo jeho představu o tom, že by se měl podílet na riziku jejich pátrání. Proto se stáhl trochu hlouběji do džungle, kde bude moci pořádně přemýšlet. Při pečlivém čištění svého monoklu se potom plně soustředil.

Během té doby nastal všeobecný pohyb směrem k zátocě, kde kotvila jachta, takže bylo jasné, že se tam něco bude dít. Povzbudilo ho, že po něm do této chvíle nikdo nezačal pátrat, protože to znamenalo, že se na jeho přítomnost zatím ještě pořád nepřišlo.

Při opatrném průzkumu zjistil, že tady zůstaly jen tři osoby: dva strážci vězňů a kuchař, který vyšel vyhodit nějaké zbytky. Bertieho nejdříve napadlo, aby se pokusil oba vězně vysvobodit, ale při dalším posuzování situace

usoudil, že bude lepší nejdříve zjistit, co se to vlastně u zátoky děje. Předpokládal, že se asi chystají spustit jachtu na vodu. Řekl si, že tomu musí za každou cenu a z mnoha důvodů zabránit. Jestli Plukovník zamýšlí uprchnout, tak se mu to musí překazit. Pokud by se mu útěk podařil, asi by sotva nechal naživu své vězně, aby pak mohli někdy v budoucnu svědčit proti němu.

Jakmile se rozhodl, vydal se Bertie k zátoce. Držel se přitom v bezpečí, těsně za hranicí křovin džungle.

Co viděl, když dorazil až na místo, odkud se mohl dívat dolů do zátoky, ho vůbec nepřekvapilo. Jachta stále ještě seděla na suchu, ale v hlubší vodě, bezpochyby díky začínajícímu přílivu. Dělal se zjevně přípravy na to, aby mohla opět vyplout, až nastane maximální příliv. Nějaký těžký předmět, pravděpodobně kotvu, odnášeli právě dál do moře. Od ní vedlo lano, které, přivázané k navijáku na lodi, mělo jachtu ve správný okamžik vtáhnout zpátky na hlubokou vodu.

Bertie posuzoval situaci. Poblíž, na skaliskách a písku, byly hromady věcí snesených na břeh proto, aby bylo možné loď co nejvíce osvětlit. Byly tam mezi jinými také sudy s naftou, zjevně rezervní palivo pro jachtu. Ty, asi kvůli jejich váze, nikdo nenosil dál, než bylo nezbytně nutné. Přesněji řečeno, položili je na plochou skálu poblíž dalších sudů, ve vzdálenosti pouhých pár yardů od lodi.

Když se na ně tak Bertie díval, něco ho napadlo. Nejdřív uvažoval takto: kdyby se nafta ztratila, i kdyby měli ještě nějakou, než bude moci jachta znovu vyplout, hodně se zdrží dopravou nových sudů ze skladiště pohonných hmot. Když tak uvažoval jak to uskutečnit, napadlo ho, že kdyby tu naftu zapálil, jelikož je dost

blízko jachty, mohlo by to nadělat dostatek škody. Když nic jiného, tak by to aspoň zdrželo opravy a promarnila by se příležitost přílivu. Ta myšlenka ho viditelně potěšila. Problémem však bylo, jak zapálit naftu.

Benzín by to zvládl. Ale kde tady vzít benzín? Na ostrově ho je spousta, kdyby ho ovšem našel. A kdyby ho nakrásně našel, jak by ho dopravil sem dolů? Vtom si vzpomněl na ty kanystry v dílně. To by mohlo stačit. Také možná už v nich benzín je. Ostatně zjistit to dlouho nepotrvá.

Když se vydal na cestu k barákům, pohlédl na slunce a zjistil, že už je hodně na západě. Nevadí. Tma mu poslouží ještě lépe.

Šel přímo k baráku s kanystry. Jejich váha mu prozradila, že jsou plné a když otevřel víko, ostrý zápach mu prozradil ihned všechno, co potřeboval vědět. Byl to benzín. Vzal dva kanystry, které podle něho musely stačit, oknem je vyndal, sebral jedno velké dláto a vyskočil ven. V každé ruce jeden kanystr zamířil zase zpátky do zátoky, trochu překvapený, že taková operace probíhá úplně bez nejmenších potíží. Ale pak si uvědomil, že to je proto, že se o jeho přítomnosti vůbec neví. V každém případě Plukovník nemohl mít svoje lidi všude a teď potřeboval každou sílu, aby dostal na vodu svou jachtu.

Štěstí Bertiemu přálo. Když se dostal do křovisek nad sudy s naftou, tak se už začalo stmívat. Jak v té tmě zjistil, sestup mezi skaliska nebyl jednoduchý, ale vytrval a potácel se s nákladem popoháněný zvuky, které prozrazovaly, že jachta může být spuštěna na vodu každým okamžikem. Vlny už se dobývaly na pláž. Přišel čas. Muži začali hulákat. Naviják se začal s rachotem

otáčet. Vlečné lano se napjalo, jak začalo přenášet sílu na kotvu. Všechny zraky byly upřené na jachtu.

Sestup až k sudům nebyl žádná legrace. Bertie si razil cestu mezi křovisky, zakopával, občas upadl na balvan v cestě, ale nakonec se dostal až dolů a s uspokojením konstatoval, že to místo používají k doplňování paliva a všude je to tam polité naftou. Rozhodl se ale pro jistotu. Dlátém, které s sebou za tím účelem přinesl, vyšrouboval víko nejbližšího sudu. Hustým černým pramenem začala vytékat nafta přes kameny a do vody. Rychle vyndal zátky od ostatních sudů a nalil přes to benzín.

Nechal si pár kapek z druhého kanystru, aby mohl vytvořit pramínek jako zápalnou šňůru, a pak byl moc rád, že to udělal, protože byl zvyklý zacházení jen s leteckým benzínem, a když teď rozškrtl zápalku, výsledek ho nemile vylekal. Výbuch mu připálil vlasy i řasy, jak hned poznal podle zápachu.

Dole muži uvítali oheň vzteklým řevem. Spěchaje pryč se Bertie ohlédl a měl radost, když uviděl tancovat po hladině plameny. Neviděl sice dost jasně vzhledem ke kouři z hořících křovisek i nafty, který mu blokoval výhled. Byl ale docela rád, že tahle kouřová clona kryje také jeho ústup.

Když se vrátil po svých stopách až ke straně letiště, ohlédl se. Ke svému potěšení uviděl obrovský sloup kouře, mnohem větší, než očekával, jak se líně vine v západu slunce, zatímco rostoucí tma pomáhala šířit zlověstně rudou září. „To by jim mělo trochu přistříhnout křídýlka,“ řekl si a spěchal dál, protože jeho práce ještě nekončila.

Zpoza baráků viděl čínské strážce, ke kterým se přidal i kuchař, jak zírají na oheň dole v zátocě a zjevně se dohadují o jeho původu. S pistolí v ruce přišel zezadu až k nim. Oba byli absolutně ponořeni do té podívané dole u zátoky, že ho ani nezaslechli, ani nezpozorovali, dokud se jim neohlásil jakýmsi vzteklým zavrčením, které mělo naznačit, že je odhodlán je oba na místě zastřelit, pokud mu k tomu dají sebemenší důvod. Podle jejich výrazu to vypadalo, že situaci naprosto chápou. Výmluvnými gesty jim signalizoval, aby odhodili pušky, což pod hrozbou jeho pistole také ihned polekaně provedli. Bertie ovšem nevěděl, že když si utíral pot s čela při nedávné dřině se sudy, nadělal si na něm šmouhy od nafty takovým způsobem, že jeho vzezření bylo vskutku d'ábelské.

S pocitem, že se mu daří, což také byla ostatně pravda, zavolal nahlas: „Jste tam, chlapi?“

Biggles a Algy mu odpověděli tím, že se vyřítili z podzemí jako králíci, které honí fretka.

„Poslužte si, tady je pár pušek,“ zval je Bertie. „Já se docela bavím. Co bychom ale měli udělat s těmhle žlutými krysami?“

„Jelikož je nemůžeme zastřelit a nepotřebujeme je s sebou, radši se jich zbavíme,“ rozhodl Biggles a mávl na Číňany směrem k zátocě.

Oba pomalu couvali, potom se otočili a pádili jako o život.

„Tak jsme zase tady a v plné parádě, jestli chápete, co tím myslím, hoši,“ prohlásil vesele Bertie. „Odkud se jenom bere tahle odporná nafta? Pořád se mi dostává na monokl.“

Algy mu ukázal na hlavu. „Máš ji po celém obličejí, vypadáš fakt k zulíbání.“

Biggles ukázal na oheň, ze kterého se teď už stal požár. „Za tohle můžeš ty?“

„Velmi správně, kamaráde. Budeš se divit, ale měl jsem docela dost práce.“

„To vidím. Zapálil jsi tu jachtu?“

„Tedy ne úplně vědomě, ale mohlo k tomu taky přitom dojít. Já jsem zapálil zásoby nafty, abych jim nějak překazil to spuštění jachty na vodu. Docela dobrá snaha, nemyslíš?“

„Dokonce výborná,“ přiznal Biggles s úsměvem. „Jaký další bod jsi měl původně na programu?“

„Co takhle sehnat z kuchyně něco k snědku? Už z toho hladu nějak slábnu.“

„My také,“ přikývl Biggles. „Umřít hladu není zrovna moje představa příjemné smrti. Trvá totiž moc dlouho. Ale než se do toho dáme, cítil bych se mnohem lepší se svou pistolí v kapse. Plukovník tu moji schoval do stolu.“

„A moji také,“ přidal se Algy.

„Fajn. Tak jdeme pro ně.“

Vešli do kanceláře. Nikdo tam nebyl a pistole byly obě v zásuvce. Biggles je vyndal a podal Algymu tu jeho. „A teď pro to jídlo. Měli bychom sebou raději hodit. Banda se sem přitíhí jako divá, jakmile ti dva řeknou svému šéfovi, že jsme tady zase volní. Jestli byl Plukovník předtím našťvaný, tak teď bude přímo šílený vzteky. Myslím, že nás nezastřelil jedinež proto, že se chtěl ujistit, že se odtud dostane. Jenže když na nás narazí teď, nebude vůbec váhat. Tak pojďte.“

Kráčeli rychle ke kuchyni. Byla tam spousta rýže, ale nic jiného. Dveře do vedlejší místnosti, o které si Biggles myslel, že je to skladiště, byly zavřené. Ustřelil zámek ranou z pušky a ukázalo se, že jeho předpoklad byl správný. Nebylo tam sice k výběru příliš potravin, ale oni nebyli vybíraví a ustoupili zpátky do džungle s pořádnou zásobou obyčejných sucharů.

„Pojďte, vrátíme se na tu pláž, kde jsme přistáli, pro případ, že by sem přiletěl Ginger,“ rozhodl Biggles. „Samozřejmě se o to pokusí, jak jen to bude možné. Bude to záviset na tom, jak rychle se dostane k Vydře, respektive jestli se k ní vůbec dostane. Mezitím bude naším hlavním úkolem držet se daleko od té bandy. Je nepravděpodobné, že by se nás pokusili najít v té tmě, ale jakmile se rozední, tak dám krk na to, že nás budou ze všech sil hledat.“

Když dorazili na pláž, noc už naplno nastoupila a oni zjistili, že je moře pořád ještě dost bouřlivé. Prohlídka okolí jim přinesla pár kokosů, takže když si našli pár balvanů, posadili se k uspokojujivé, i když nepříliš chutné, ale zato dlouho odkládané večeři. Přidali se k nim i komáři, kterých se tam vyrojila celá hejna, aby si pochutnali na lepším jídelníčku, ale proti tomu se nedalo vůbec nic dělat.

„Já jsem se bál, že se tahle záležitost vyvine v něco jako soukromou válku,“ povídá Biggles a vytrvale žvýká kus kokosu. „Šéfovi se to nebude moc zamlouvat. Jenže já si nedovedu představit, co bychom jiného měli dělat. Nemůžete přece zatknout jednotlivce. Zlikvidovat bandu velikou jako tahle, na to by bylo potřeba celou armádu!“

„Plukovník je ten hlavní, a když se nám podaří zabásnout jeho, tak se zbytek úplně rozloží,“ přemítal Algy.

„Jak bychom ho ale mohli zatknout, když je kolem něho pořád celá parta hrdlořezů? To není, jako když jsme na domácím hřišti. V téhle branži je určitě spousta malých úředníků na jedné i druhé straně Indického oceánu, co za to berou slušný podíl, a někteří z nich, kdyby se doslechli o naší invazní strategii, by mohli ztropit pěkný kravál!“

„Kamaráde, hlavně se musíme dostat z tohohle hmyzem zamořeného klimatu, povědět komodorovi všechno, co víme a nechat ho, ať s tím pěkně zamete sám,“ tvrdil Bertie. „Konec konců, už jsme měli dost problémů, abychom celou záležitost jenom prošetřili – jestli víte, co mám na mysli.“

„Nezapomínej, že ještě trochu ty problémy máme, nebo zítra ráno mít budeme,“ sarkasticky dodal Biggles. „Řekl bych, že společně s posádkou té jachty má Plukovník k dispozici asi čtyřicet nebo padesát ranařů a my jsme jenom tři.“

„Do zítřka do večera budeme prostě muset jejich počet nějak zredukovat,“ prohlásil sebestě Bertie.

„Já nemám na mysli ani tak moc nějaké závody ve střelbě, které se chystají, jako spíš politickou hádku, která vypukne, až vyjde najevo, že my, teoreticky civilizovaní policisté, jsme přistáli na nějakém ostrově a povraždili jeho obyvatele. Tak to budou prezentovat na veřejnosti. Plukovník má ve své mafii Američany, Číňany, Indý, Japonce a možná i Indonésany, a ti všichni mají svoje vlády, které spustí povyk, když se dotkneme jejich drahých spoluobčanů.“

„Ať si třeba vykřičej ty svoje zatracený krky, jen když já na něm mám pořád ještě svou hlavu,“ prohlásil nonšalantně Bertie. „A můžeš se vsadit o svůj sladký život, kamaráde, že udělám všechno, co budu moct, aby tam taky zůstala. To grázlové jako tenhle Plukovník začínají války, ne my. Kdyby nebylo jeho, nemuseli bychom sedět tady a nechat se trhat na kusy těmihle prokletými komáry! Hoši, zdřímnete si, já to tady pohlídám.“

„Vzbud’ mě za pár hodin,“ vybědl ho Biggles, zabalil si hlavu do svého bluzonu a uvelebil se na písku.

Jasně a krásné jitro je našlo všechny sice posilněné spánkem, ale se známkami vyčerpání a námahy posledních pár dnů. Měli neholené tváře, vlasy pocuchané a tropické uniformy potřhané a ušpiněné. Tváře, ruce a nohy měli poseté pupenci od komárů, jako kdyby měli nějakou vyrážku. Snažili se to právě trochu vylepšit pomocí mořské vody, ale bez valného úspěchu, když jim vzdálený výkřik prozradil, že hon zrovna začíná.

„Už vím, jak se cítí starý lišák, když najednou jednoho krásného listopadového rána uslyší, jak se svolávají honci,“ komentoval to Bertie. „Asi má stejné myšlenky, jako já.“

„A jaké jsou?“ ptal se mrzutě Algy.

„Dáme těm syčákům pořádně do těla.“

Biggles vyhlížel na moře. „Voda ustupuje, ale ne dost rychle. I kdyby se Gingerovi povedlo dostat se k Vydře, pochybuji, že by riskoval sednout si dolů na tohle. Obzvlášť když ví, že kdyby ztroskotal, tak je po naší poslední naději.“

„On už něco vymyslí, neboj se,“ prohlásil jistě Algy.

„Já se nebojím,“ břitce odpověděl Biggles. „Já se jen snažím postavit se tomu tváří v tvář. Je sice moc hezké, když dokážeš předstírat, že je ti všechno jedno, ale já jsem náhodou velitelem téhle šílené operace a nesu svoji zodpovědnost s trochu menším odstupem, než když jsem mohl přijít jenom o svůj život. Také bych byl moc nerad, kdyby komodor přišel o místo kvůli mně. Ale místo toho, že se tady budeme hádat, bychom se měli porozhlédnout po tom nejlepším místě, kde se usadíme, až představení začne. Na druhé straně ostrova je tak málo možností se schovat, že se Plukovník hned dovítí, že musíme být někde tady.“

„Proč neodjede, místo aby se staral o nás?“ zabručel Algy.

„Na to je asi jednoduchá odpověď,“ usmál se Biggles. „Prostě nemůže. Buď mu jachtu tolik poškodil oheň, nebo je pořád ještě na souši. Ať tak či tak, nebude s ní chtít cokoli dělat, dokud jsme my volní a připraveni mu zase předat jeho další plány. A ještě něco. On přece ví, že ať to byl kdokoli, kdo odletěl v jeho Dakotě, vrátí se pro nás a my máme dost důkazů znepříjemnit mu život kdekoli na světě. Nejenom že by přišel o svou základnu, ale budou se ho ptát, proč si tady ty sklady nechal pro svou osobní potřebu, místo aby je hlásil vládě Spojených států. Ovšem, má spoustu důvodů zabránit nám, abychom promluvili, i kdybychom třeba jen těžko prokazovali jeho pašeráctví či pirátství.“

Zatímco Biggles mluvil, všichni tři si razili cestu hustým porostem, který rostl mezi stále vyššími skalisky, vlastně jakýmsi velikými balvany. Téměř u nejvyššího bodu se Algy vyšplhal na strom, aby získal přehled o okolí. Když pak slezl, hlásil, že celá severní část ostrova

je stejná, jakýsi chaos skalisek, která jsou možná výsledkem sopečné erupce nebo byla původně horou, která se rozpadla. Nejvyšší bod je asi jen pár stovek stop nad mořem, ne víc. Nad zátokou se stále ještě vznáší kouř. Viděl tam hlavy Plukovníkových poskoků, jak si razí cestu křovisky podél startovací dráhy a míří k nim.

„Co takhle se trochu procvičit ve střelbě na cíl, aby poznali, kde jsme?“ navrhoval vážně Bertie. „To by je odradilo od toho, aby se tolik moc nesnažili a tak vůbec.“

„To nemá smysl, dávat jim najevo, kde přesně jsme,“ odpověděl Biggles. „Stejně nás brzo najdou.“

„To je jedno. Nesnáším představu, že mě někdo vyžene z úkrytu jako bažantího kohouta na honu,“ protestoval Bertie zamračeně a utíral si naftu a pot ze svého nepostradatelného monoklu.

„Měl bys vědět, že starý zkušený kohout je chytrý a zůstává sedět co nejdéle na místě,“ opravil ho Biggles.

„No jo, to je vlastně pravda,“ souhlasil Bertie.

Biggles se zastavil u malého svahu, ze kterého bylo možné vidět dolů na pláž. „Nemá to smysl se tady všude dál motat do nekonečna. Než zaútočí ta banda, uděláme si pěkně pohodlí.“

Všichni tři se pohodlně usadili. Biggles vytáhl značně skvrnitou cigaretu a zapálil si ji. „Měl jsem poprosit Plukovníka, jestli náhodou nemá pár hřebíků do rakve navíc,“ zabručel se slabým úsměvem.

Kapitola XVII

TOTÁLNÍ VÁLKA

Den ubíhal. Slunce se vyšplhalo až do zenitu, zaplavovalo moře i ostrov pronikavým žářem, jako by si chtělo naposledy zařádit, než ho vyžene přicházející monzun. Z džungle se doslova kouřilo. Mouchy a komáři se rojili, kousali a bodali o sto šest. Všem třem uprchlíkům tekla po tvářích pot a vytvářel ve špíně bílé cestičky. Pronásledovatelé se opět o kus přiblížili.

Algy poznamenal sarkasticky: „Existují chvíle, kdy mám pocit, že si svoji gáži opravdu zasloužíme. Tohle je jedna z nich.“

„Představte si,“ povídá Biggles a ukusuje suchar, „že existují lidi, co šlípou touhou po nějakém tropickém ostrově.“

„A dokonce o nich zpívají písničky,“ dodal Bertie.

„Ať si ho hned vezmou. A třeba všechny,“ rozhodl Algy.

Bertie si nasadil monokl. „Já mám dojem, že tihle hoši, co nás mají pronásledovat, nejsou úplně nadšení rozkazem vrhnout se do téhle páchnoucí a hmyzem zamořené džungle. Trvá jim nějak dlouho, než přijdou.“

„Šance, že člověk cestou narazí na kus olova, zrovna moc chuti do práce nepřidá,“ utrousil Algy.

„Nechte těch litanií,“ přerušil je Biggles. „Moře se už uklidňuje. Dál od břehu je sice ještě trochu bouřlivé, ale poblíž by brzo mělo být pro přistání takového robustního stroje, jako je Vydra, docela bezpečné.“

Všichni moc dobře věděli, že jejich přežití záleží na tom, zdali se Gingerovi podaří dostat se k obojživelnému letadlu.

Po chvíli Biggles pokračoval: „Já bych řekl, Bertie, že ten táborák, co jsi zapálil, nadělal na jachtě pěknou spoušť, jinak by Plukovník už dávno odplouval.“

„Vůbec nechápu, proč si s námi dělá takové problémy,“ prohlásil otráveně Algy.

„Kvůli pomstě, kamaráde,“ dedukoval Bertie.

„Jaký má pomsta smysl, když se nakonec octneš sám v rejži?“

„Na to se mě neptej, hochu. Nejsem televizní čaroděj. Potíž je v tom, že v tomhle tropickém klimatu se mi pořád potí monokl.“

Biggles se rozesmál. „Ale ne tolik, jako se potí Plukovník. To by mě zajímalo, kdo ve skutečnosti je. Není to žádný obyčejný zločinec. Jsem si naprosto jistý, že byl skutečně v armádě.“

„To z něho nedělá o nic menšího zločince.“

„Co kdybychom se mrkli na pár těch jeho žlutých ptáčků?“ navrhl Bertie. „Abychom netrhali partu, jestli víte, co tím myslím.“

Biggles mávl rukou. „Na to budeme mít dost času později.“ Volání nedaleko od nich jim připomnělo, že ten čas už se blíží.

Biggles se protáhl a zazíval. Najednou vyskočil a začal pozorně poslouchat. „Slyšíte to, co já?“ vyhrkl potom.

„Ginger!“ vykřikl Algy.

„Ten starý dobrák,“ vykřikl Bertie. „Už jsem měl akorát tak dost toho ležet tady jak smažené vejce na pánvi!“

„Pojďte dolů na pláž a připravte se rozdělat oheň, aby poznal, kde jsme,“ přikazoval jim Biggles vstávaje z písku.

Naplnění novou nadějí vyrazili nadšeně k pláži. Ale daleko nedošli. Když se letadlo octlo v jejich zorném poli, ztrnuli jako přimražení. Nebyla to Vydra, ale Dakota. Podle výrazu jejich tváří je to všechny překvapilo stejně.

První promluvil Biggles. „To nechápu. Tohle je přece ta mašina, ve které odletěl Ginger?“

„Jestli se s ní vrací on, tak to znamená, že Vydru nenašel,“ konstatoval otráveně Algy.

„Ale on by přece nebyl takový blázen, aby se sem vracel v Dakotě!“

„Jestli to jinak nešlo, tak by se sem dostal i vlastnoručně vydlabanou kánoí, to přece víš, kamaráde,“ rezolutně prohlásil Bertie.

„Ale co asi doufá, že se mu povede? Přistát na dráze, když vůbec neví, kde jsme?“ volal rozčileně Algy.

„Vypadá to, že tam fakt přistane,“ ohlašoval Bertie. „Neměli bychom jít kousek blíž? On přece ví, že ho asi vidíme a třeba si myslí, že k němu přiběhneme.“

V té chvíli už Dakota manévrovala se zjevným záměrem přistát na polním letišti.

„Počkat!“ vykřikl Biggles úplně jiným tónem. „Všichni se pleteme. Tuhle mašinu nepilotuje Ginger. To by nedávalo smysl.“

„Ale je to přece stejné letadlo!“

„To je pravda. Ale pochybuji, že je to stejný pilot.“

„Ale to by znamenalo... že se něco stalo Gingerovi...“ těžce ze sebe soukal Algy.

„Samozřejmě,“ připustil Biggles. „Asi se dostal do potíží v Kutaradje. Já jsem ho varoval, aby si tam dával obzvlášť pozor. Jenomže s tím není stejně něco v pořádku. Jestliže letěl Ginger do Kutaradje, tak jenom kvůli palivu. Když by ho dostal, tak by letěl hned dál. Rozhodně by tam nezůstával. Určitě se tam dostal před setměním. Pokud přišel o stroj, proč to tak dlouho trvalo, než se zase vrátí? Ale nemá cenu hádat. Budu hádat už jen jednou. Ginger je v Dakotě, ale nepilotuje ji.“

„Myslíš, že ho dostali?“

„Ano.“

„V tom případě jsme to asi projeli.“

„Pojďte tam, odkud můžeme vidět, kdo bude vystupovat.“

Vyškrábali se zpátky na nejvyšší bod ostrova, skalní masív, odkud se nabízel pohled na celé letiště. Když tam dorazili, Dakota už přistávala a rolovala k betonu, na kterém stál Plukovník.

„To odpovídá na otázku, kdo sedí za beranama,“ prohlásil Algy. „On by rozhodně neroloval zrovna tamhle.“

Nikdo mu neodpovídal.

Dakota zastavila. Motory ztichly. Vrtule se přestaly točit. Otevřely se dveře. Ven sestoupil jeden muž. Kráčel přímo k Plukovníkovi. Plukovník mu šel naproti. Setkali se a chvíli spolu hovořili.

„Takže Ginger tam vůbec není,“ konstatoval Algy.

„Ani nemůže. Ten pilot určitě letěl sám. Kdokoli další by už byl dávno také venku.“ Biggles vrtěl hlavou. „Musím říct, že je to všechno divné. Ale kdybychom věděli o co jde, vysvětlení by bylo asi úplně jednoduché.“

„To se nikdy nedozvíme, jestli se o něco nepokusíme.“

„O co třeba?“

„Například o tu Dakotu.“

Biggles se útrpně usmál. „To je tedy naděje! Taková věc ti projde sotva jednou a Plukovník se zatraceně dobře postará, aby se mu to nestalo dvakrát. Tamhle. Už víš, co tím myslím?“

Plukovník přivolal pár lidí, přesněji řečeno čtyři. Ozbrojeni puškami zaujali místa kolem Dakoty.

„Takže tím je to zřejmě dané,“ souhlasil Algy zlomeně.

„Třeba teď, když k tomu má prostředky, Plukovník rychle odletí?“ navrhoval s nadějí v hlase Bertie.

„A nechá nás tady? V životě ne. Teď už nepotřebuje spěchat. Ta zatracená Dakota jeho postavení značně posílila. Může si odletět, kdykoli se mu to bude hodit.“

Brzy se ukázalo, že Bigglesova předpověď byla správná. Se stráží u Dakoty zase začalo další pátrání.

„Propána, co to ten Ginger asi dělá?“ mumlal Algy.

„Třeba se mýlím, ale myslím, že se v tomhle stádiu nemůžeme spoléhat na Gingera,“ prohlásil Biggles rezolutně. „Rozhodně by od nás bylo hloupé, kdybychom se spoléhali jenom na něho. Jestliže mu zase vzali Dakotu, což se evidentně stalo, sotva by mu věnovali Vydru jako dáreček.“

„Přesně tak, přesně tak,“ vrčel Bertie a pohrával si s monoklem.

„Samozřejmě, ale pokud ještě žije, tak něco asi dělá, nebo se o to snaží,“ uzavřel Biggles.

„Mně se nelíbí to slovo ‚pokud‘,“ zamračil se Algy.

„Podle mne jde asi o tohle,“ začal přemítat Biggles. „My jsme na tom stejně jako před hodinou. Ani lín, ani huň. Podle zvuků se asi lovci blíží. Jestli nás tady obklídí, za námi jen moře, tak jsme vyřízení. Navrhuji, abychom se je zkusili obejít po křídle na druhý konec ostrova. Než se jim podaří zjistit, že na tomhle konci nejsme, bude tma. Budou muset přerušit pátrání, takže získáme aspoň trochu času.“

„Hochu, to je docela dobrý nápad,“ pochvalně přikývl Bertie. „Já jsem pro.“

Začali si razit cestu k pláži, a tak z nižšího terénu ztratili výhled na letiště. Obklopeni džunglí a skalisky nebyli vlastně schopni vidět dál než jenom na pár yardů.

„Připravte si zbraně,“ radil Biggles. „Mohli bychom narazit na některého z těch pátračů, co se trochu utrhl a půjde před ostatními.“

Avšak nikoho nepotkali a o čtvrt hodiny poté, špinaví a celí pocuchaní, dorazili na pláž, aniž by se ukázali na volném prostranství.

„Začínáme vypadat trochu moc zanedbaně,“ vrčel Bertie. „Já úplně smrdím. Jestli se brzy nebudu moct vykoupat, tak budu potřebovat koňskej hřeben, abych tu hnusnou špínu ze sebe seškrábal!“

„Co je to?“ náhle se zeptal Biggles, když kjejich sluchu dolehl zvuk letadlových motorů.

„Předpokládám, že to asi nebude Ginger?“ ozval se Algy pochybovačně.

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne. To není letadlo ve vzduchu. To jsou motory Dakoty na letišti.“

„To by mohlo znamenat, že se Plukovník přece jenom rozhodl odletět.“

„Mohlo, ale já tomu nevěřím. Spíš to vypadá na to, že chce použít Dakotu, aby nás pomohla najít. Proč ne? Byl by blázen, kdyby to neudělal. A blázen on rozhodně není.“

„To nám zrovna moc nepomůže,“ poznamenal Algy.

„To tedy ne,“ souhlasil Biggles. „No nevadí. Čím to bude tvrdší, tím spokojenější budeme, že se nám přece jen podařilo něco takového, jako usvědčit bandu těhle syčáků.“

Přidřepł, když se v dohledu najednou a nečekaně objevila Dakota téměř pročesávající koruny stromů. Vmžiku ale byla zase pryč.

Čekali dál.

„Už se zase vrátí,“ řekl najednou Algy. „Takhle se daleko nedo –“

Odmlčel se uprostřed věty a hodil sebou na zem, když se náhlý řev motorů nad nimi změnil v táhlé nezaměnitelné vytí. Vzápětí se země otrásla a vzduch se naplnil létajícími předměty, jak tříštivé bomby dopadaly po džunglí porostlém kopci.

„Hej, to je trochu příliš!“ stěžoval si Bertie.

„Dobře, že jsme nezůstali tam nahoře,“ klidně to komentoval Biggles. „Plukovník tedy rozhodně má všechno. Asi další válečné zásoby. Tidore měl pravdu, když říkal, že nepřítel má dost munice, aby vybojoval celou válku.“

„Myslíš, že nás ten chlap zpozoroval?“

„Ne, na to letěl moc rychle. Bude bombardovat ten kopec naslepo křížem krážem v naději, že nás buď dostane, nebo vyžene ven. Pozor, už je tu zase!“

Algy zvedl zbraň.

„Neplýtvej náboji,“ radil mu Biggles. „Za chvíli je možná budeš potřebovat.“

Další série bomb zaduněla vzduchem a vyvrhla vysoko do vzduchu znetvořené stromy a kamení.

Když všechny úlomky zase dopadly na zem, Biggles poznamenal zamyšleně: „Tohle má jistou výhodu. Pokud budou pokračovat v tomhle bengálu, tak jejich honci musí zůstat tam, kde jsou. Pojd'te, my se zatím pokusíme dostat kus dál. Jestli je ten pilot dost chytrý, tak mu dojde, že se budeme snažit dostat pryč s kopce, a tak shodí za chvíli pár kousků taky podél pláže.“

Zahájili opatrný sestup na nižší skalnatý výběžek, který se táhl kolmo do moře a odděloval jejich pláž od vedlejší pláže.

Sotva se přiblížili k vrcholu hřebene, Biggles se zastavil: „Počkejte.“

Opatrně vyhlédl přes okraj s tropickou vegetací, která tady pokrývala skály jako zelený koberec. Rychle ale sklouzl zpátky. „Nemá to cenu,“ hlásil potom. „Plukovník využívá svých zkušeností z armády. Umístil na druhou stranu pár svých lidí, abychom tamtudy náhodou neproklouzli.“

„Jdem na ně!“ navrhoval Bertie. „Radši mám kulky, než bomby!“

„Jakmile se ukážeme nad vrcholkem kopce, tak nás uvidí,“ uklidňoval ho Biggles. „Tohle není zrovna místo, kde bychom se měli nechat zastřelit. Jsme na tom lépe, kde jsme, a zatím jsme ještě celí. Ta Dakota nás stejně teď najednou nechává na pokoji.“

„Letěla asi pro další náklad dobrůtek,“ vtipkoval Algy.

„Pravděpodobně. Zakopeme se tady, kde jsme, a necháme je, ať si pro nás hezky přijdou! Za hodinu už bude tma. Jestli vydržíme do té doby, tak budeme mít lepší šanci. Zítřka se pak může stát cokoliv.“

Biggles mluvil sebevědomě, ale všem muselo být jasné, že je jejich situace kritická. Proti bombardování žádná obrana neexistovala.

„Kéž bych tady měl svého starého Spita s trochou olova v hlavních, abych tomuhle frajírkovi ukázal pár triků,“ lamentoval Bertie, když řev motorů oznamoval, že se Dakota chystá na další kolo.

Všichni se instinktivně přikrčili, když na skálu nedaleko narazila kulka.

„Odkud šlo tohle?“ mumlal si Biggles pod vousy, když s pistolí v ruce prohlížel vyvýšené místo nad nimi.

„Mají na nás výhodu,“ poznamenal Algy. „Měli bychom se přesunout zase jinam.“

Posunuli se kus dál a krčíce se u masivního skaliska očekávali další útok ze vzduchu.

Když ale nepřicházel, riskovali nebezpečí a vyhlédli ven. Uviděli Dakotu, jak se obrací pryč k moři a prudce stoupá.

„Co je tohle zase za nápad?“ mračil se Algy nechápavě. „Chce nás přelstít, abychom se ukázali, nebo se chystá potrápít druhý konec ostrova,“ hádal Biggles.

Chování Dakoty bylo ještě těžší pochopit, když najednou, pořád směrem do volného moře, shodila celý náklad bomb a ty padly neškodně do vody.

„To nechápu,“ prohlásil udiveně Bertie.

Minutu nikdo ani nepromluvil. Potom Biggles poznamenal překvapeně: „Na jedno letadlo dělá ta Dakota nějak moc rámusu.“

„Zní to, jako kdyby někde byla ještě jedna,“ spekuloval Bertie.

„Vypadá to spíš, jako kdyby jich byl celý tucet,“ odporoval Algy stejně udiveně.

„To není Ginger. Vydra by takový kravál nedělala,“ uzavřel Biggles. „Něco se děje. Pojd'te, půjdeme radši nahoru na vrchol a zjistíme, co se děje. Buď'te ale stejně opatrní. Ten ostřelovač možná ještě úřaduje!“

Těžce dýchaje námahou, s potůčky potu v obličeji, si razili cestu spleť palem, bambusů a lian na vrchol pobřeží. Tam zůstali bez hnutí stát a mlčky zírali na dvě čtyřmotorová letadla se znaky Leteckých sil Spojených států, která se blížila s evidentním úmyslem přistát na plném letišti.

Konečně pronesl Biggles hlasem přiškrceným údivem: „Americký Globmastery! Co ty tady, u všech rohatých, dělají?!“

„Asi tady jsou na nějakém cvičení,“ hádal Algy a vypadal přitom trochu jako ve snu.

„Co na tom! Hlavně že se nezamlouvají těm Plukovníkovým hochům!“ vykřikoval Bertie. To bylo jasné, protože jeho lidé prchali všemi směry.

„Zůstaneme radši kde jsme, až uvidíme, oč jde,“ rozhodl se Biggles. „Kdyby došlo k nějaké mele, mohli by nás zastřelit.“

Čekali tedy. Oba velké stroje přistály těsně vedle sebe.

Už než se úplně zastavily, otevřely se dveře a z nich vyskakovali vojáci v plné polní, formovali ihned rojnice a postupovali rychle směrem k vojenským barákům.

„Nemůžu tomu věřit,“ jednoduše prohlásil Biggles. „To není pravda!“

„Tamhle je Ginger!“ najednou zvolal Algy.

„Je to čím dál tím bláznivější,“ bručel Biggles.

„To mě zabte,“ vydechl Bertie. „Jak ten se dostal do téhle party?!“

„Zeptej se mě na něco lehčího,“ odpověděl nevěřící Biggles.

Tou dobou už Ginger, neúčastníci se zjevně pravidelné vojenské operace, vyběhl směrem k pláži. „Hledá nás,“ vyštěkl Biggles. „Pojďte, jdeme!“ Vyrázili s pokřikem z džungle.

Ginger je ihned uviděl, zamával na ně a ještě v běhu změnil směr a pádil k nim. Dorazil s úsměvem na tváři. „Tak co říkáte tomuhle překvapení?“

„Jak jsi dokázal takový zázrak?“ ptal se hned Biggles.

„Nic zázračného na tom není.“

„Kde a kdy jsi se přidal k letectvu Spojených států?“

„Dneska ráno v Kuala Lumpuru.“

„Kamaráde, to jsi tedy přijel za pět minut dvanáct!“ nadšeně volal Bertie.

„Co je to za partu?“ chtěl vědět Biggles.

„Mariňáci Spojených států pod velením generála Cottera.“

„Našel jsi ty je nebo oni tebe?“

„Oni si mě našli.“

„Co tady chtějí dělat?“

„Sebrat Plukovníka. Zjevně po něm hodně touží.“

Biggles se posadil. „Povídej nám o tom,“ požádal ho pak slabým hlasem.

Tam, na konci letiště, zatímco se vojáci věnovali svým úkolům jim Ginger všechno vysvětlil. Vyprávěl jim o svém přistání v Kutaradji, jak opustil poškozenou

Dakotu, doletěl do Kuala Lumpuru ve Vydře a tam našel zprávu od komodora.

„Já neměl tušení, kdo je generál Cotter, jak se do toho dostal, ani co zamýšlí dělat. Předpokládám, že šéf nepovažoval za nutné nám všechno vysvětlovat. Tak jsem jenom poslouchal rozkazy a čekal. Generál přiletěl dneska ráno s těmihle mašinami a malou armádou. Já se představil a on mě informoval. Všechno to probíhalo rychle a hladce. Nebyl jsi daleko od pravdy.“

„Od jaké pravdy?“

„No, že Plukovník byl voják. Sloužil jako major armády Spojených států v Tichém oceánu ve válce proti Japoncům. Později se stal armádním účetním v Korejské válce. Zdá se, že měl nějaké problémy s penězi a zmizel s plukovní pokladnou. Za nějakou dobu, když ho nemohli najít, se myslelo, že proklouzl za Železnou oponu. Ale nezapomnělo se na něho, a když komodor poslal ty fotky americkému velvyslanectví v Londýně, tak to asi pořádně roztočili. Evidentně ihned kontaktovali vysílačkou americké velitelství na Formose, aby si Plukovníka vyzvedli a vzali s sebou jednoho z nás v Kuala Lumpuru jako průvodce. Náhodou jsem tam byl zrovna já a tím to bylo dané. Generál mě šoupnul hned k těm svým hochům a letěli jsme rovnou sem. Je tady pořád ještě ten Plukovník? Já vím jenom, že se mu uprchnout v jachtě nepovedlo, protože když jsme sem letěli, tak jsem viděl, že shořela. To jste byli vy?“

„To Bertie.“ Biggles ukázal k džungli. „Tamhle je teď Plukovník. Už ho mají. Vedou ho ke generálovi. Kde jsi nechal Vydru?“

„V Kuale.“

„V tom případě bychom měli požádat generála, aby nás odtud odvezl a vyhodil tam. Pojd'te, jdeme za ním.“

Co se týká Bigglese a jeho mužstva, tak to byl konec jejich případu.

Globmastery nechaly na ostrově oddíl vojáků, aby prověřili sklady a zařízení, které tam jakýmsi přehlédnutím zůstaly, zavezly Bigglese s jeho týmem do Kuala Lumpuru a s Plukovníkem se vrátily na svou základnu. Po očištění, troše jídla a nočním odpočinku pak už nezbývalo, než se vypravit zpátky domů a podat hlášení.

Plukovníka poslali domů k soudu, a tak teď má spoustu času přemítat o chybách, kterých se, jak se stále chlubil, nikdy nedopouští. Jak Biggles předpověděl, s jeho zatčením se také brzy rozpadla celá banda a její členové se rozutekli do všech možných stran. Sklady byly z ostrova přestěhovány a ostrov získal svou původní podobu. Jedinou připomínkou jeho nebezpečné role bylo jen pár rozpadajících se vojenských baráků, dvě kovové kostry letadel zarůstající rychle vegetací a rezavý trup jachty ve skalní zátocce.

Jelikož celý případ přešel z rukou Letecké policie a brzy po jejich odletu z ostrova přišel skutečný monzun, nikdo na Bigglesovi nechtěl, aby se vrátil na ostrov pro důkazy. Tím pádem opium, které se tak úzkostlivě snažil schovat, shnilo. O džunce, která pravděpodobně tu drogu přivezla na ostrov, nikdo víc neslyšel.

Nějaký čas poté se v Londýně dozvěděli, že se pan Vandershon z toho pobodání uzdravil, takže, jak

poznamenal Biggles, se jim podařilo vyřešit oba případy najednou a nemusí si dělat žádné výčitky.

OBSAH

BIGGLES MÁ POCHYBY
PAN TIDORE
ORIENTÁLNÍ TAKTIKA
ZE TMY PŘICHÁZÍ SMRT
V ÚZKÝCH
BIGGLES IMPROVIZUJE
PLUKOVNÍKOVA NÁVŠTĚVA
BERTIE SE TROCHU BAVÍ
BIGGLES PŘITVRZUJE
ZÁSAH PŘÍRODY
SUMATRAN
PRŮZKUM A RÁNA POD PÁS
TĚŽKÁ CESTA ALGYHO
JE ŘADA NA GINGEROVI
NA SCÉNU VSTUPUJE BIGGLES
BERTIE SE DÁVÁ DO PRÁCE
TOTÁLNÍ VÁLKA

William Earl Johns

BIGGLES NA OSTROVĚ PAŠERÁKŮ

Z anglického originálu *Biggles Makes Ends Meet*

přeložil Jan Nemějovský

Obálka Josef Pinkava s využitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustroval Leslie Stead

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,

jako svoji 129. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla ČTK – Repro Brandýs nad Labem

Doporučená prodejní cena 96,– Kč

ISBN 80-85611-91-0